GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 135-3)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (135-3)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-135-3)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.
(135-3)

NECDET ARDIÇ
TERZİ BABA

Adres
Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin
Pehlivan Caddesi No: 29/5
Servet Apt. 59 100
Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi
Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.
Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84
(0533) 7743937

www.terzibaba13.com
terzibaba13@gmail.com

Sayfa no.

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekraraları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir.

Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim.

Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رَبِّ زِدْنِى عِلْماً Sadakallahül azim. Elhamdülillahi rabbil alemin vessalati vesselamı ala rasuline muhammedin ve ala ashabı ecmain.

"BU GÜN 18/02/2000 CUMA GÜNÜ"

İzmir'deyiz, eski devam ettiğimiz sohbetlerin devamını okumaya çalışalım, Allah cümlemize akıl fikir, zeka gönül genişliği nasip etsin, mevzuları kendi akl-ı cüzümüzün anlayışı ile değil de Cenab-ı Hakk'ın murad-ı İlahisi ne ise biz onları anlamaya çalışalım rabbımız o yolu açsın inşeallah. Yani beşeriyet düzeyi mertebesi itibariyle değil de Uluhiyet düzeyi itibariyle, yani Kur'an'da Zat mertebesinden Cenab-ı Hakk neyi bize vermek istiyorsa onu anlamaya onu anlatmaya çalışalım.

Evvelki mevzularımızdan bir tanesi küçük kitabımız İslam İman İhsan İkan babında idi, onun 16. Sayfasına kadar gelmiştik o kaldığımız yerden devam edelim, bu kaset 4. Kasetin devamı olacaktır. Daha evvelki sohbetlerde yaptığımız 4. Kasetin devamıdır. Burada imanın hakikatlerinden bahsediyor, Cibril hadisi vardı biliyorsunuz kısaca ona bakalım, (sav) efendimiz Sahabe-i kiram ile bir gün sohbette iken işte siyah sakallı beyaz elbiseli değişik varlıklı bir Zat geliyor, Peygamberimizin karşısına oturuyor, soruyor "Ya rasulullah; İslam nedir, iman nedir, ihsan nedir diye bu üç şeyi soruyor, bir de kıyametten soruyor, efendimiz onlara cevap veriyor.

Burada bütün bunların içerisinde bilmemiz gerekli olan en mühim hadise "İkan" bahsidir veya İkan" kelimesidir ve de onu meydana getiren "İhsan" kelimesidir. "İhsan nedir" diye sorduğunda efendimiz muhteşem bir cevap veriyor, tabi ki

bütün sözleri muhteşemdir, çünkü vahy ile konuşuyor, ama o ihtişamı bizim anlamamız gerekiyor. beşeriyet yönüyle değil de hakikat yönüyle anlamamız gerekiyor. buyurduklarında "İhsan her ne kadar namaz kılıyorken sen rabbını görmüyorsan da O'nun seni gördüğünü bilerek düşünerek ibadet etmendir" diyor.

Bakın bu müşahede-i İlahiyenin kapısını açıyor bu kelime ve bu hadise. Eğer Cibril hadisindeki bu oluşum olmasaydı Cenab-ı Hakk'ı bu dünyada müşahede etme kapısı kolay kolay açılmazdı. Bu bunun girişi, başlangıcıdır. Tabi daha sonraki ayetler ile birlikte bunun açılışı devam ediyor. İslam ümmeti yani Muhammed ümmetinin dünyaya geliş gayesi Cenab-ı allah'ı bu dünyada müşahede etmek içindir. Tabi bu dünyada müşahede edildiğinde ahirettede zaten müşahede edilmiş olunacak, zaten Allah'ın gayesi kendi varlığının hakikatinin bu alemde idrak edilmesi anlaşılmasıdır yoksa sadece suri olarak ibadetler etmek değildir.

Sadece aç kalıp oruç tutmak değildir. sadece bedenimizi hacca götürmek değildir. bütün bunların içerisinde yapılması lazım gelen şey kendi hakikatimizi idrak edip oradan da rabbın varlığını idrak etmek müşahede etmektir. Hadis-i şeriflerde de ayrıca belirtildi, bildiğimiz gibi "kim ki nefsine arif olursa rabbına arif olmuş olur" diyor efendimiz açık olarak. *"Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu"* yani evvela kendimizi tanımamız gerekiyor, ondan sonra da aynı yoldan rabbımızı tanımamız gerekiyor. işte bu hadiste şimdilik kayıdı ile her ne kadar sen rabbını göremiyorsan da ama O'nun seni gördüğünü bilerek ibadet etmendir.

Şimdi bu bize neyi açıyor, biraz ince düşündüğümüz zaman eğer bir varlık bir varlık ile karşı karşıya ise onlardan bir tanesi diğerini görüyor ise diğeri de onu görüyor olması lazımdır. Ama gözünde gözlük vardır, rahatsızlık vardır, o yüzden göremiyordur, o ayrı meseledir. Ama normalde görmesi lazımdır. Aynaya baktığını zaman aynada siz kendinizi görüyorsanız ayna da sizi görüyordur. İşte buradaki "İhsan" bu hakikati bize açıyor. Yani aklımızı gönlümüzü çalıştıralım,

yahut çalıştırın diyor, benim varlığımı bu yoldan müşahede etmeye çalışın yani ben sizinle beraberim karşınızdayım, bensize aynayım aynanın yüzünü silin de beni orada görün diyor. rabbımız o kadar yakında uzaklarda değildir. tabi uzaklarda da var, teşbih mertebesi itibariyle burada değil yakında değildir. uzaklarda da var ama sadece uzaklarda değildir. bütün alemi ihata etmiş وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضَ 2/255 O'nun kürsisi yani varlığı semavat ve arzı ihata etmiştir içten ve dıştan o halde اَللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ 24/35 Allah semavat ve arzın nurudur ve فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ 2/115 nereye baksan O'nun veçhi oradadır, o halde ötelerde ne diye arıyoruz. Ötelerde de var tenzih mertebesi itibariyle ama teşbih mertebesi itibariyle de buralarda vardır. Buralarda olanı idrak edemezsek ötelerdekine ulaşmamız zaten mümkün değildir. yani yakındakini bilemezsek ötelerdekine nasıl ulaşacağız.

İşte bu kısa girişten sonra devam ediyoruz, demek ki bizler zahirimizle şehadet aleminin ve orada rabbımızı müşahede ediyoruz. Gaybımızla da Hakk'ın varlığını gayb aleminde idrak ediyoruz.

GAYB VE ŞEHADET

Nasıl ki عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ 59/22 Cenab-ı Hakk'ın şehadet ve gayb alemleri vardır, biz kendi varlığımızla yani müşahedemizle şehadetimizle burası şehadet alemidir, bu varlığımızla müşahede edildiğinden bizim şehadetimiz budur. Şehadet alemimiz budur. Dışındaki de şehadet alemidir yani

varlık alemi, bu varlık alemiyle dışarıdaki varlık alemini idrak ediyoruz, içimizdeki gaybımızla da dışarıdaki gaybı idrak ediyoruz. Yani “ne var alemde o var ademde” demişler ya, gaybımızla da Hakk’ın varlığını gayb aleminde idrak ediyoruz.

Neticede bunu başarabilen veya başaramayan yine insanın kendisi oluyor. Yani kendini bilen nefsini bilen rabbini de bilmiş oluyor. Efendimizin buyurdukları gibi “Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu” kim ki nefsine arif oldu, o ancak rabbine arif oldu. Bakın burada kim ki nefsine alim oldu dememiş, demek ki alimlik başka Ariflik başkadır. Nefsine arif olan rabbına arif oldu. Peki alim ile arif arasında ne fark vardır? Alim başka birinden aldığı bir şeyi ezberleyerek başka birine nakleden demektir. Yani o bilgileri kendinde toplayan ve nakledendir.

Bir bakıma la teşbih kasetler de o işi görüyor, kendinde muhafaza ediyor, bir başka zaman bir başka yerde düğmeye basıldığı zaman aynen naklediyor. Bu şimdi alim mi oldu, alim olmadı ama o düzeyde iş yapıyor. Peki o zaman Arif’in özelliği nedir, arif bu ilimleri bilen idrak eden ve bünyesinde tatbik edendir. Yaşayandır onun için Arifdir. Alim akıl yönüyle bilgileri bilen Arif bunları varlığına intibak ettirerek varlığında yaşayandır. Onun için alim demiyor arif diyor. ayetin gayba iman veya gaybı ile iman diye çevrilen bölümünün kısa izahından sonra namazlarını dosdoğru kılarlar, burada şimdi “Elif Lam Mim” den bahsediyor. الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ 2/3

“Bil ğaybi” deki “Be” harfi çok mühim bir yer işkal ediyor, Cenab-ı Hakk dileseydi “Yu’minunelğaybi” diyebilirdi, oraya “Be “harfini ilave etmeden. Oradaki “Be” ile manasınadır, yani insanın kendi varlığında mevcut olan gaybı ile alemdeki gaybı anlayabilir, manası vardır. Oradaki bir “Be” harfi tamamen yükseltiyor meseleyi, hassaslaştırıyor, yükseltiyor. Gayba iman eder başka gaybı ile iman eder başkadır. Ama tefsirleri açtığımız zaman gayba iman eder çıkar. Ozaman yu’minel gaybi” demesi lazım gayba iman eder karşılığı olarak, يُؤْمِنُونَ

بِالْغَيْبِ deyince gaybı ile iman eder demek olur. yani kendi gaybı ile iman eder demektir. Şehadet alemini de müşahede eder, gayb alemini de kendi gaybıile idrake çalışır. Kendi gaybından yola çıkarak Allah'ın varlığını gaybdaki Allah'ın varlığını idrak eder demek istiyor. kendi gaybı var olan ama beş duyu ile müşahede edilemeyen elle tutulamayan ruhaniyetimiz manamız, bizim gaybımız odur, yani iç bünyemiz. İşte biz kendi bünyemizden yola çıkarak şimdi düşünelim bizim aklımız var mı, var elle tutabiliyor muyuz, görebiliyor muyuz, göremiyoruz, ruhumuz var mı var, hislerimiz duygularımız var mı, var elle tutulan bir tarafı var mı bunlar madde mi değil, işte bunlar bizim gaybımızdır.

Yani gözle göremediğimiz hallerimizdir. Onları hem harekete geçirmek hem onların varlığı misal ederek Allah'ın gaybi varlığını böylece gaybda olduğu halde müşahedeye dönük bir çalışma yapmak. Bakın gaybda olduğu halde müşahedeye dönük çalışma yapmak bakın. "Ona ruhumdan üfledim demesi işte o da bir gaybımızdır, ruhumuz bizim gayb tarafımızdır. Bizdeki ruhu idrak edebilirsek yani iç bünyedeki faaliyetlerimizi varlıklarımızı idrak edebilirsek bu yönden bu alemin içinde mevcut olan ilahi varlığı idrak etmemiz kolaylaşır. Nasıl dışımıza baktığımız zaman şehadetimiz var bu alemin de şehadeti var, bakın sert yumuşak neyse ele geliyor tutuluyor tahta var işte bunlar hep maddedir.

Bizim şehadet alemimiz bu yani bireylerin şehadet alemi bu varlıklarıdır, dışarıdaki şehadet alemine bu bir misal oluyor. İşte bizim gaybımız da bu alemdeki gayb alemine misal oluyor. İşte ayetteki "Be" bunu ifade ediyor, gaybı ile iman eder bu hassas meseledir ama insanın önünde çok büyük ufuk açar, yol açar. Gaybımız Cenab-ı Hakk'tan aldığımızdır, herkes ne kadarını alıyorsa o kadarını biliyor işte Ariflik budur, kendinde var olanı idrak etmektir, bizde Allah'ın verdiği bir gaybımız vardır, ruhumuz O'nun ruhudur, aklımız O'nun aklı, Akl-ı Külden gelmiş nefsimiz O'nun nefsi nefs-i Kül'den gelmiş,

bütün varlıklarımız duygularımız sevgilerimiz veya nefretlerimiz hep bunlar bizde varlıktır.

Bunların hepsi Hakk'ın birer esması olarak bize verilmiş gaybımızda olan şeylerdir. Ama faaliyet sahasına geçtiğinde şehadete dönüşmüş oluyor. Yani müşahedeye geçmiş oluyor. İçimizde bir kızma duygusu var, kızmayı ortaya koymadığımız zaman bizde batında kalıyor, gaybda kalmış oluyor, ama bağırmaya başladığımız zaman gaybımız zahire çıkmış oluyor. Müşahede alemine dönmüş oluyor, yani bir fiil meydana gelmiş oluyor. İşte bütün bu özellikler bizde mevcut bunları kendimizde bulduğumuz zaman bütün alemin için de de bu varılığın idrak ettiğimizde anlamamız bu yoldan çok kolaylaşır ve güzelleşir yolumuz kısalır.

İşte oradaki "Be" bu kadar büyük iş görüyor, بِالْغَيْبِ "Gaybı ile" yani kişinin kendinde mevcut olan gaybı ile Allah'ın gaybını Allah'ın varlığını idrak eder diyor. Müşahede aleminde Allah'ın varlığını müşahede ediyoruz zaten, işte bunlar hep allah'ın zuhurundan başka bir şey değildir, yalnız karıştırmayalım bunlar Allah mı? O da değildir, Allah'tan gayrı mı, gayrı değil, onun için tevhid hakikati öyle hemen kolayca oluşacak bir şey değildir. belirli bir merhaleler de geçirmek lazımdır, ama islamın hakikati bu tevhid hakikatini ortaya getirmesidir. Dinimize tevhid dini denmiyor mu? Tevhid dini vahdet dini, birlik dini, işte bu zahir ile batını birleştirdiğimiz zaman tevhid yani gerçek islam ortaya gelmiş oluyor.

Yoksa islam sadece belirli fiilleri yapmaktan ibaret belirli ezberlenmiş duaları sureleri tekrarlamaktan belirli zikirleri çekmekten ibaret bir oluşum değildir. Bunlar O'nun dolaylı çalışmalarıdır. onlarsız da olmaz, zikirsiz ibadetsiz hiç bir şey olmaz.

Bu alem hem ef'al alemi, hem esma alemi, hem sıfat alemi hem de Zat alemidir. Bu alemde hepsi mevcuttur. Eğer hepsi mevcut olmazsa zaten eksik olur. alem tamam olmaz. Yalnız kim nereden bakarsa bu alemi öyle müşahede ediyor. kendi

idrakine göre o kadar değerlendiriyor. İşte biz bunu en geniş şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz. Bize de lazım olan odur zaten, Hz Rasulullah'ın (sav) ümmetine yakışan da odur, (asv) efendimiz ahirette sizin çokluğunuzla ben iftihar edeceğim diyor. kimin çokluğu ile hangi ümmetinin çokluğu ile tevhid ehli ümmetinin çokluğu ile Zat ehli ümmetinin çokluğu ile yoksa bir sürü kafası çalışmaz, hüviyetinde Müslüman yazanlarla değil, gerçekten Hakikat-ı Muhammediyi idrak etmiş, hakikat-ı uluhiyeyi idrak etmiş kimselerin çokluğu ile iftihar edecek.

Ayetin gayba iman eder veya gaybı ile iman diye çevrilen bölümün kısa izahından sonra bu kısım anlaşıldı mı, bizlerde birer gayb var bu gaybımızla da Allah'ın gaybını yani bizim dışımızdaki gaybı idrak etmek kolaylaşıyor بِالْغَيْبِ dediği budur işte. Bunlar gaybı ile iman ederler, hayali ile iman eder değildir, bakın ortaya bir oluşum konuyor, bir varlık, bir bilinç koyuyor ortaya bir mesned koyuyor gaybı ile iman eder. O zaman bizim kendi gaybımızın şuurunda olmamız gerekiyor. Gaybımızın şuurunda olmazsak gene ezbere okumuş oluyoruz onu. Tabi onu yaşantımıza intibak ettirmiş olmamız lazımdır.

NAMAZLARINI DOSDOĞRU KILARLAR

Bundan sonra namazlarını dosdoğru kılarlar ifadesini elimize aldığımızda bunun da bir zahiri bir de batını olmak üzere iki anlamı olduğunu görüyoruz. Yani "namazlarını dosdoğru kılarlar" nasıl iman bahsinde şehadet ve gayb var, bu namazın da bir zahirde oluşu var bir batında oluşu vardır. Zahiri anlamda namazın kılınışı sırasında tadil-i erkana, namazın hareketlerinin düzenli olmasına uyulması gerekliliği vurgulanmaktadır. Yani zahirdeki namazın tadil-i erkan yani rükünlerine hakkını vererek secdede kalınacak süre, ayakta kalınacak süre tahiyyatta rükuda kalınacak süre bunların hakkını verdiğimiz zaman zahiri olarak namaz kılınmış oluyor.

Namazın şekli olarak dosdoğru bir şekilde nasıl kılınacağı çok önemli bir husus olmakla beraber batıni yönden düşüncedeki fikirdeki doğrulukta bir o kadar belki daha fazla önemlidir. Gerçekten istediğimiz kadar namazın rükünlerine tamamen uyalım elimizi ayağımızı yani dışımızı düzgün tutalım, ama ya içimiz eğri ise düşüncelerimiz başka yerlerde ise namazımızın sıhhatinden emin olabilir miyiz? Ayetin devamında "ve onlara verdiğimiz nimetlerden rızıklardan yerli yerince infak ederler" diye devam ediyor.

Bizim "Salat" adlı kitabımızda namaz nasıl kılınıyor, namazın özellikleri nedir daha geniş şekilde ifade edilmektedir. Şimdi namaz aslında üç mertebede kılınıyor, şeriat mertebesi, ef'al mertebesi olarak kılınıyor, bir esma mertebesi olarak bir sıfat mertebesi olarak bir de Zat mertebesi olarak kılınan namaz vardır. Şeriat mertebesinde olan namaz beş vakit namaz denilen namazdır. Esma mertebesindeki namaz ise حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَوٰةِ الْوُسْطَى Bakara Suresi 238. Ayette geçen "Salat-ı vusta" yani Allah'ın namazlarını muhafaza ediniz ve "salat-ı vusta" ya devam ediniz. Tefsirlere baktığımızda "salat-ı vusta" nın sabah namazı veya ikindi namazı diye belirtirler o yönünü belirtirler, Vusta ara namazı demektir, yani vasat ara namazı demek, gece ile gündüzün arası sabah namazı, vusta namazı, veya öğle ile akşam arası olan ikindi namazına vusta namazı diye söylüyorlar. Halbuki o öyle değildir. Zahir olarak öyle düşünülür, o ayrı başka bir düşüncedir, baın Allah'ın namazını muhafaza ediniz diye belirtiliyor.

Ayrıca "salatel vusta" bakın değişik bir oluşum beş vaktin içinde olan bir sıralama değildir. Allah'ın namazlarını muhafaza edin ve salat-ı vustayı da muhafaza edin demektir. Onun üstündeki namazda da صَلَاتِهِمْ دَآئِمُونَ Mearic suresi 23. Ayette buyurur. Bu daimi namaz halidir. Bir de tahiyyatta Miraç namazı var, Allah'ın huzurunda.

Şimdi “Salat” zahiri itibariyle beş vakit namaz veya diğer namazlar sünnetler, müstehaplar, diğer ara namazları duha, kuşluk namazı gibi bunlar zahiri namazlar fiili namazlardır. Fiil mertebesinde olan namazlardır. “salat-el vusta” ara mertebe namazı demektir, yani fiil mertebesi ile sıfat mertebesinin arasındaki namaz demektir. Yani esma aleminin namazıdır. Bir başka ifade ile isimler aleminin veya ruhlar aleminin namazı demektir. Eğer bu ara namazı olmazsa “salat-ı daimun” a geçmek mümkün olmuyor. “salat-ı daimun” demek devamlı namazda olmak demektir. Devamlı namaz ehli demektir. İşte miraç gecesinde 50 vakit namaz farz oldu ya işte o bu hükümdedir, sonra beşe indirdiler, biz de seviniyoruz 50 vakitten kurtulduk da beş vakite düştü diye, 50 vakit namaz üstümüzden kalkmadı, buna hiç sevinmeyelim, elli vakit kalkmadı diye sevinelim yani kaldırılmadı diye sevinelim.

Beş vakit namaz en alt düzey, elli vakit namaz da en üst düzeydir. Yani biri taban birisi de tavandır. Eğer bütün insanlara sadece beş vakit namaz farz olsaydı yükselme kabiliyeti olanlara haksızlık edilirdi. Yani gayretli olan kimselere haksızlık edilmiş olurdu. Mertebe ilerleyecek kabiliyette olan kimselerin önüne perde çekilmiş olurdu sınırlandırılmış olurdu. Eğer herkese elli vakit farz olsaydı o zaman da yapamayanlara haksızlık olurdu. Gücünün yetmediği teklif edilirdi Cenab-ı hakk da böyle bir şey yapmaz. Onun için işte bu arayı beş ve elli diye bu namazlar farzdır hepsi.

O akşam oyun mu oynadılar, haşa yani Miraç gecesi efendimize Cenab-ı Hakk elli vakit namazı farz etti mi, etti, tamam onun hükmü zaten hükümdür, dönüşte Musa (as) ile karşılaştı işte yapamazsın edemezsin bilinen hadise gitti geldi gitti geldi nihayet beş vakte indirildi. Madem beş vakte indirilecekti de Cenab-ı Hakk kulunun halini bilmiyor mu, Musa (as) mı daha iyi biliyor, yapamazlar diye döndürdü, ilk olarak beş vakit namazı farz ettim senin ümmetine der bitirirdi. Bu sahneler hiç boşuna oynanan sahneler değildir. Cenab-ı Hakk o kadar güzel oluşumlarla bu hakikatleri bizlere belirtiyorlar ki ama biz işte elli vakit geçti de beş vakitle kaldık diye seviniyoruz.

Elli vakit farz olduğuna sevinelim ki bize oraya çıkma imkanını veriyor. O kadar büyük lütuf vardır, işte bu "*salaten daimeten*" hadisesi devamlı namaz elli vakit namaz hükmündedir. Ama bu fiil olarak elli vakitte duramazsınız tabi bu mümkün değildir, yaşam içinde mümkün değildir. bu beş vakit fiil olarak durulacak elli vakitte bu beş vaktin aralarındaki boşluklarda düşüncede tefekkürde yaşantıda ulaşılacak o sayıya. Eğer bir kimse gönlünde Hakk'ın varlığı varsa o zaten Hakk'ın huzurunda sayılır. Hakk'ın huzurunda olmak namaz demektir zaten, demek ki Cenab-ı Hakk bizden namazı sadece fiil mertebesinde fiiller olarak değil ama fiil olarak da asaleten beş defa huzuruna çağırıyor, her şeyi ile birlikte ama bunun dışında da el işte gönül dostta dedikleri gibi kalbin benimle birlikte olsun, o namaz hükmündedir çünkü benim huzurumdasın zaten diyor.

İşte bu aradaki namaz aralarındaki vakitleri ne kadar Hakk muhabbeti ile geçirirsek namazımızı o derece sayısını yükseltmiş oluyoruz. Yirmiye çıkarıyoruz, otuza çıkarıyoruz, azamisi ellidir. Neden 24 saatte, her yarım saatte bir namaz kılarsak 48 vakit namaz oluyor zaten yani her yarım saatte bir Hakk'ı düşünürsek bakın 48 vakte ulaşıyoruz. Bunun elli vakte ulaşması için bir kişinin kendi varlığı bir varlık da Hakk'ın varlığı işte bu iki varlık ama bir birinden ayrı olmayan iki varlık ile birlikte elli vakite ulaşmış oluyoruz. İşte burada "*Namazlarını dosdoğru kılarlar*" demek zahir olarak tadil-i erkana riayet ederler. Batın olarak iç olarak da devamlı Hakk ile bağlantı halindedirler demek dosdoğru demek budur.

Dosdoğru olması bağlantıların devamlı olmasıdır. Sabah namazını kıldık öğleye kadar aklımıza bir şey gelmedi, saat 11 de Hakk'ı düşündük bakın arada kopukluk oldu demektir, doğru, dosdoğru olmadı arada boşluk oldu, ama tabi varlık taşıyoruz, beşeriyet taşıyoruz, nefis taşıyoruz, her an da rabbımız aklımızda olacak değildir, o kadar çok da dalmamak lazımdır, ama dünyaya da dalmamak lazımdır, ikisini birlikte hakkını vererek götürmek lazımdır.

Ondan sonra da onlara verdiğimiz nimetlerden rızıklardan yerli yerince infak ederler (Bakara Suresi 3. Ayet) diye de devam ediyor, yani gaybları ile Allah'a iman ederler, namazlarını dosdoğru kılarlar, kendilerine verilen rızıklardan da infak ederler nafaka verirler.

Demek ki nafaka verecek kadar bir varlığa sahip olan bir Müslüman bu rıskından diğer ihtiyaç sahiplerine de rızıklandıracaktır. Bu rızık maddi olabileceği gibi kendini tanıma bilgisi marifetullah bilgisi gibi manevi yönleri de olabilir. Çünkü verilen bu çeşit bilgide ruhun rızkını temin etmiş oluyor ki bu ebedi bir rızıktır. Karnı doyan bir kimsenin birkaç saat sonra acıkması mukadderdir ama marifetullah olan rızık ebedi olarak verilmiş ve kazanılmış rızıktır. Yani "infak ederler" diyor ya infak etmek az önceki mevzularda olduğu gibi bir zahirden var yani maddi yönden paradan puldan işte elbiseden şundan bundan verilmesi var, bir de manevi rızık yani batına olan rızık gayba olan rızık gaybını doyuran rızık.

Yani ruhunu doyuran bir gıda işte kimde varsa ne türlü rızık varsa ne tür bilgi varsa o bilgisini karşı tarafa aktarması onu rızıklandırması demektir. Ama bunun en güzeli tabi rızkın en güzeli marifetullah rızkıdır. Abdullah Selahattin Uşaki Hz leri öyle demiş; " *yemeğin en güzeli livechullah*" Allah'ın veçhi için yemektir demiştir. İşte bu irfan sohbetleri bunlara maide (sofra) da denir, zahirde yenene zahiri maide, batında rızıklanmaya da batıni maide denir. Yani sultan sofrası denir. Maide Suresi başlı başına bu hadiseleri anlatır, İsa (as) ın sofrasını anlatır, havarilere gelen sofrayı anlatır.

İşte Allah'ın veçhini idrak etmek için yenen gıdalar en güzel gıdalardır bu alemde. Yani bu gıdalardan alınan güç ile kişinin müşahedesi açılır, müşahedesi açılması ile de rabbını müşahede eder, alemi müşahede eder, kendini müşahede eder o almış olduğu gıdalar ile.

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ

وَبِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ 2/4 yani “onlar sana indirilen Kur’an’a senden önce indirilen kitaplara iman ederler ve ahireti şeksiz bilirler.” Buradaki “iman” kelimesinin de biraz açılmasında fayda vardır. İmanın taklidi iman, tahkiki iman ve yakin, ikan olmak üzere bir birini takip eden üç aşaması vardır. Bunlardan taklidi olan iman aileden yakın çevreden okuldan genelde daha çocuk iken iştilerek öğrenilir böylece kişide Allah’ın varlığı ve bilinci oluşmaya başlar, yaş ilerledikçe düşünce ve idrakteki gelişmeye parelel olarak çevredeki varlıklar müşahede edileye başlanır, bunların var oluşları yaşam ve gelişme tarzları bir süre sonra şekil değiştirmeleri dikkati çeker sebep sonuç ilişkileri kurulmaya başlanır, tüm bu oluşumların kaynağının bulunması Allah bilincini iyice geliştirir.

Bütün bu çalışmalar, insanın **tahkik** safhasını oluşturur. Bundan da ileri gidildiğinde **“ikan”** denilen **“yakıyn”** mertebesine ulaşılır, varlığın hakikatine vakıf olunur. Az önce anlatılanın bir değişik şekildeki yorumudur bu. Gaybe, **iman** ile yaklaşılır, müşahede de ise, **şehadet** edilir. Yani *gözle görülene* **şahitlik**, *görülmeyene* de **iman** edilir. Ama nasıl iman “bil gaybi” yani kendindeki hakikatten yola çıkarak gaybda olana da iman etmek varlığını kabul etmektir.

İmandaki 3 safhayı Kur’an-ı Keriym’le somutlaştırırsan; *birinci haldeki* yani **taklidi iman** safhasındaki kişi, **“evet bu Kur’an-ı Keriym’dir”** der ve öperek başının üzerine koyar, hürmet eder ve bir köşeye bırakır. *İkinci haldeki* yani **tahkiki** iman safhasındaki kişi Kur’an-ı Keriym’i alır, açar, okur, hükümlerini yerine getirmeye çalışır yapabildiği kadarını yapar hayli gayret sarfeder. *Üçüncü haldeki* yani **“ikan”, “yakıyn”** safhasındaki kişi imanı, imanı demeyelim de iman üstü yaşamı, hadis-i şerifte belirtilen, **“el insanü vel kur’anü tevemanü”** dedikleri hakikatin zuhura çıkmasıyla olur. Yani **“insan ve kur’an bir batında doğan ikiz kardeş gibidirler”** demiştir efendimiz.

Tabii ki buradaki **batın,** insanın zahiri için *ana rahmi*, batınî yönü ve Kur'an-ı Keriym için ise "Bismillahirrahmanirrahiym" deki *"Rahman'ın rahmi"*dir, yani **"Uluhiyettir".** Yani Kur'an ve insan Allah'ın Zat'ından meydana gelen iki oluşumdur. Hani insan beşeriyet yönüyle annenin varlığından meydana geliyor ya Kur'an'da Rahman-ı Rahimdir yani Rahmaniyet mertebesinden zuhura geliyor. Bunlar bakın ezelde iki kardeş olarak yola çıkarıldı, yani Kur'an ve İnsan yola çıkarıldı, değişik yollardan dünyaya gönderildiler, birisi zahir yönüyle birisi batın yönüyle yani birisi maddi yönüyle birisi ilim yönüyle. Âdem (as) geldi insan kemalatı faaliyete geçmeye başladı Âdem (as) ile bunun kemalatı Hz Rasulullah'ta son buldu. Yani insan kemalatı kamillik özelliği Hz Rasulullah'ta son buldu.

Yani zahir taraf Hz peygamber'de kemale erdi. Batın taraf da Âdem (as) a, İbrahim (as) a Musa, İsa (as) lara verilen kütüb-ü semaviye ile kemalini sürdürmeye başladı. Bu kitapların Kemali de Kur'an ile neticelendi. Bakın bu çok mühim bir meseledir çok iyi bilmemiz lazımdır. Yani kendimizi bilmemiz rabbımızı bilmemiz kıtabımızı ve Peygamberimizin değerini bilmemiz için bu mevzuları bilmemiz lazımdır.

Bakın Cenab-ı Hakk Zat'ından iki yolcu alemlere gönderdi, bunun bir tanesi İnsanda Hz rasulullah Hakikat-ı Muhammediye diye kemalatını buldu, en yüksek seviyesine ulaştı, o iki kardeşten diğeri de yani Kur'an azimmuşan da gene Hz Rasulullahın devrinde kemalata ulaştı. Yani yeryüzüne kemaliyle ulaştı, diğer kitaplar hep onun habercisi idi. İşte kadir gecesi insanlarda o kadar mübarek bir gece ki ve bu islam ümmetinden Rasulullah'ın ümmetinden başka bir ümmetin böyle bir şerefli gecesi ve yaşantısı yoktur. Bu yaşantı bize verilmiş bir yaşantıdır. İlahi hakikatler Hakikat-ı Muhammedi'ye verilmiş, ve Hz Allah'ın Hz rasulullah'ına olan sevgisi itibariyle bu da ondan varis olarak ümmetine ulaşmış, bizlere ulaşmış.

Bakın İsa (as) dahi kadir gecesi yoktur. Musa (as) da Kadir gecesi yoktur. Onların kendi mertebelerinde Kadir Geceleri var ama bizimki gibi değildir. Musa (as) ın Kadir Gecesi Tevrat-ı

Şerif'i aldığı zaman Tur Dağında وَوَٰعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَٰثِينَ لَيْلَةً 7/142 diye belirtilen Tur dağındaki hadisede, İsa (as) gök yüzünde miraca çıktı daha miraçtan dönüş yapmadı, yapamadı, yahut yaptırılmadı, bakın daha henüz Kadir Gecesi yoktur, ama (sav) Efendimiz Miraca çıktı miraçtan döndü, Kadir gecesini yaptı bayramları yaptırdı, kendi de yaptı bizlere de yaptırdı, o kadar muhteşem ve muazzam bir ümmetiz biz. Ama bunu bilmemiz lazımdır. Ama dinin zahiri hükümleri ile boğulmuşuz yok parmağın arası kuru kalmış yok tırnağını şöyle yok Perşembe böyle yok Pazartesi böyle,

Cenab-ı Hakk bize neler öğretmiş biz nelerle vaktimiz öldürmüşüz. Yok topuğun kuru kalmayacak yok işte dirseğinden dört parmak yukarısını yıkarsan, tamam bunların hepsi lazımdır, ama dinimiz bu sadece bu kadar değildir, bizim dinimiz göklerde yükseklerde o kadar yüce bir dindir.

Bizde mevcut olanı evvela biz bilmemiz lazım ki bizden yola çıkarak geniş alemdeki genel alemdeki o oluşumu yaşayalım, idrak edelim. 12 mertebesi var oranın evvela kendinde buluyorsunuz yedi mertebeyi enfüsi olarak emmare levvame, mülhimei mutmaine radiye merdiye safiye. Nefs-i safiyeye geçildiği zaman kişi bunları kendi bünyesinde idrak etmiş oluyor, bunun dışında da beş mertebe de ef'al mertebesi, esma mertebesi, Sıfat mertebesi, Zat mertebesi İnsan-ı Kamil mertebesi de beş mertebedir. Toplarsa 12 mertebe ediyor. işte bir "Elif" bu 12 noktadan meydana geliyor "Elif".

Elif düz bir çizgi değildir, böyle bir çıta gibi çubuk gibi 12 tane noktanın dizilmesi ile meydana geliyor. Tv ekranı, bilgisayar ekranı hep noktalardan meydana geliyor. İşte 12 noktayı alt alta veya üst üste koyduğumuzda "Elif" oluyor. Bu da Allah'ın elifi Ahadiyetin elifi, insanın elifi, Âdem'in elifi, hep bunların kemalatıdır bu eliftedir. O elifin kıvrımlanmasından diğer sayılar meydana geliyor ve hatfler meydana geliyor. Elifi kıvırdık "be" dedik, elifi kıvırıp iki nokta koyduk "Te " dedik, o elif iken Ahadiyet iken yani Zat mertebesinde iken kıvırdık "Be"

oldu, “Bismillah” taki ile بِالْغَيْبِ deki “Be” oldu. Elif aramıza girdi, birleştirmek için girdi, yani Hakk ile kulunu birleştirmek için zaten ayrı da değildir. gene aynı kayık yaptık üzerine iki nokta koyduk “te” oldu, “Te” sen demektir, işte varlığı halk etti kendinin zuhara çıkışına “sen” kendine de “ben” dedi. Ama zaman geldi “ben”, “sen” oldu, “sen” de “ben” oldu. Roller değişti.

Hakk’ın zatından doğmak yani (zuhura gelmek) nedeniyle *ikiz kardeş* olan “Kur’an” ve “insan”dan; *Kur’an-ı Keriyme* ALLAH’ın kelamı *“kelamullah”* denmesine karşılık; *insana* da *“habibullah”,* ALLAH’ın habibi ve “Kur’an-ı natık” yani *“konuşan Kur’an”* denmektedir. İnsan çok müthiş bir varlıktır ama beşeri işlerde günlük işlerde, süfli işlerde kullandığımızdan kendimizdeki altının değerini kıratının ne olduğunun farkında değiliz. Kendimizi 60-70 okka et kemik görüyoruz. Şimdi Hakk’ın Zat’ından yola çıkan bu Zat tecellisi ikisinde de zat vardır.

Bu alemde mutlaka bir şeyler yapmak lazımdır, çünkü başka şansımız yoktur, bu dünyaya bir daha bizi getirecek değillerdir, gerçi reankarnasyoncular yedi defa on yedi defa dönüp dolaşıp getiriyorlar ama onlar hayellerinde öyle düşünüp dursunlar onlar oyalanıp dursunlar bir daha geleceğiz diye biz işimizi yapalım da gelirlerse onlar gelsinler nasıl oldu şimdi Cenab-ı Hakk gayb aleminde iken yani hiç bu alemler yok iken daha ÂMA halinde iken bu alemleri var etmeyi düşündü ve bu alemlerde de kendi hakikatini idrak edip yaşayabilecek bir varlığı halk etmeyi düşündü. Zaten bu alemlerin halk edilişi bizler içindir, insanlar içindir, insanın yaşamasına bir mahal teşkil ve temin etmek içindir.

Şimdi bir insanın evvela kendine bir ev hazırlamazsa ama kiralık ama sahiplik şöyle veya böyle işte komşuluk misafirlik neyse o ev olmadan insan nereye gelecek, yaşayamaz ki evvela evi hazırlanıyor, evlenecek olan kimseler ne yapıyorlar evvela ev hazırlıyorlar kendilerine çeyiz hazırlıyorlar, neden çünkü o takımlara ihtiyaç vardır. O araçlara ihtiyaç vardır. İşte

insan dünyaya gelmeden evvel Cenab-ı Hakk insanın evvela yaşayabilecek bu ortamı hazırladı, havasını suyunu güneşini ağacını yaprağını kuşunu kurdunu hepsini hazırladı toprağını, ondan sonra kemale ermiş bir mekan olarak dünyaya indirdi.

İNSAN SADECE DÜNYADA'MI VARDIR?

Sadece hayat dünyada dersek cenab-ı Hakk'ın sanatını kısıtlamış oluruz. Bakın şimdi bizim galaksi Samanyolu galaksisinde yüz milyar yıldız olduğunu tesbit etmişlerdir. Yüz milyar yıldız bir galaksidedir. Yüz milyar da galaksi tesbit etmişlerdir. Bir galakside yüz milyar yıldız var, ama yüz milyar da böyle galksi tesbit etmişlerdir. Daha teleskoplar geliştikçe görüş alanlarını genişlettikçe daha neler bulacaklardır. Şimdi bizim galaksimizde yüz milyarda bir şans var, yani yüz milyarda bir hesap var, yani bizim galakside başka hayat olmadığını düşünelim, bir tek dünyada hayat olduğunu düşünelim, o zaman yüz milyar dünya gibi üzerinde hayat olan dünyaların olması muhtemeldir.

Yüz milyarda bir de olsa yüz milyar galakside yüz milyar insan yaşayan gezegen demektir. Bunun ispatları da var zaten, İbrahim (as) a koç nereden geldi, Allah'ın kudretinden geldi diyoruz değil mi, işte dünya mahlukları gibi mahlukları olan bir gezegenden getirdiler onu. İsa (as) a pişmiş yemekler nereden geldi, balıklar, kudret helvası nereden geldi, işte orada semadaki yaşayanlardan buraya geldi. Kur'an tefsircisi Abdullah ibni Abbas'a sormuşlar, o ayet geçtiği zaman demişler ki gök yüzünde de bizim gibi varlıklar var mı, o da gök yüzünü göstermiş, orada da abbas oğlu Abdullahlar vardır demiş yani kendi ismi ile orada da onlardan vardır demiş.

Tabi bu ayrı bir konudur, var veya yok ama olması daha kuvvetli bir ihtimaldir, çünkü insanı cenab-ı Hakk sonsuz bir alem içerisinde sadece bizim süremizi bizim için bu alemleri durduracak değildir, yani var edecek de değildir. Kıyamet koptuğu zaman diyelim insanlar yeryüzünden kalktılar sonra

ne olacak, şunu demek istedim, insan yeryüzünde görüleli beri sekiz bin senelik bir süredir, Âdem (as) dan bu günlere kadar, sekiz dokuz bin senelik bir süredir. Bu sekiz bin, dokuz bin sene için mi milyarlar, tirilyonlarca sene geçmişte var, gelecekde de var ondan daha fazlası bunun için mi sadece bizim neslimiz için mi var edildi, demek ki değil, yaşayanlar bizden evvel de vardı, bizden sonra da olacak bu dünyada da yaşayanlar vardı, bizden daha evvel. Neyse buraları bir başka yere geldik, şimdi bunlar bizim Âdemimiz ve bizim Muhammed'imiz bunlar.

Hani bir gün Muhiddin-i Arabi Hz leri Kabe-i şerifte tavaf ediyormuş tavaf esnasında tavaf edenlerin arasında değişik bir kişiye gözü takılmış, aynen insan süliyetinde ama o kadar sıkışık olduğu halde aralarından geçebiliyor hiç kimseye çarpmadan değmeden yahut sürtünmeden geçebiliyor insanların arasından. Bunun haline dikkat etmiş ve onu takip etmiş, tqavafını bitirdikten sonra yanına gidiyor, tanışmak istiyor, siz kimsiniz nereden geldiniz ne yapıyorsunuz hangi şehirden geldiniz dünyanın hangi memleketinden geldiniz gibilerden, işte biraz konuştuktan sonra Muhiddin-i Arabiye sormuş sen ne yapıyorsun, tavaf ediyorum demiş, baktım demiş siz de tavaf ediyorsunuz, biz burasını 40 bin sene evvel de tavaf ediyorduk demiş o kişi o zaman Muhiddin-i Arabi Hz leri biraz düşünüyor, Âdem (as) ıntarihi vakıası bellidir, yani yer yüzünde yaklaşık olarak sekiz bin sene civarındadır deyince o zaman sen hangi Âdem'den bahsediyorsun sizin Âdem'den mi bizim Âdem'den mi bahsediyorsun diyor.

Demek ki bizden evvel bu dünyada yaşayan Âdemiyle Muhammd'iyle bir seyir vardı, bizden sonra da olacak, daha da bu devam edip gidecek bu ayrı konu tabi bunu nereden çıkartıyorsun diyecek olursan bunları ben çıkartmıyorum işte bize gelen haberler böyledir, biraz araştırınca çıkıyor, o görüştüğü zat Hızır (as) değildir Hızır (as) olsaydı O'nu müşahede ederdi, O işte bizden evvel yaşamış nesillerden Ariflerden birisidir. Ruhanilerden birisidir.

Meleklere Cenab-ı Allah “Ben yeryüzünde bir halife halk edeceğim” dediği zaman melekler dediler ya “ kan dökecek bozgunculuk yapacak birisini mi halk edeceksin” peki nereden biliyorlar melekler kan dökeceğini daha var edilmemiş olan bir varlığın özelliğini nereden biliyorlar, işte hep bunlar bunların ispatlarıdır. Nediyor (sav) Efendimiz “Adem daha henüz çamur ile su arasında değil iken ben peygamberdim diyor. Demekki bir başka neslin peygamberi, tefekküre davet ediyor.

Ayrıca İbrahim (as) a gelen koç, Mûsa (as) ın kavmine gelen bıldırcın eti ve helva, İsa (as) ın Havarilerine gelen “maide sofrası” acaba nereden gelmişlerdi! Bunların hepsinin düşünülmesi gereken ibretlik ilâh-i konulardır. Hakk-ı her hangi bir şeyle sınırlamak mümkün değildir.

Bizim dinimiz tefekkür dini, düşünce dini muhabbet dini gönül dinidir, sadece suret dini değil, yani beden, fiziksel hareketler manzumesi olan bir din değildir.

Ama bunsuz da olmaz, bu onun muhafazasıdır. Muhafaza olmayınca mektubu nereye koyarsın değerli bir şeyi ya bir kutu olacak ya bir şey olacak zarfı olacaktır. Ama zarfı istediğiniz kadar süsleyin içinde hiçbir değer yoksa boş gazete kağıtları varsa neye yarar, ama çok değerli bir hazine ise onu ortada bırakmak da akıl karı değildir. İşte cenab-ı Allah Âmaiyet halinde iken bu alemleri var etmeyi murad etti, bu alemlerden gaye insanı var etmeyi murad etti ve insanların yaşaması için de bu alemleri halk etti. “levlake levlak lema halaktul eflek” sen olmasaydın bu alemleri halk etmezdim, وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا

رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ 21/107 seni alemlere rahmet olarak gönderdik diyor, sadece dünyaya değil, alemlere rahmet tabi o da işin bir ayrı konusudur.

İşte Hz Rasulullah’ta bu iki kemalat birleşti. Yani zahirden gelen insan kemalatıyla batından gelen mana kemalatı yani Kur’an-ı Kerim’in hakikatleri birleşti. İşte bu İnsan-ı Kamildir. Yani Zahirden gelen insan kemalatı ile batından gelen mana

kemalatı yani Kur'an-ı Kerim'in hakikatleri birleşti. İşte bu İnsan-ı Kamildir. Allahü Teala'nın Zat'ından gelen insan kemalatı Hz Rasulullahta sona erişti yani kemalata erişti. Batından gelen de mana kemalatı yani Kur'an-ı Kerim'deki mana irfaniyet bilgiler kemalatı Kur'an-ı Kerim ile birleşti bütünleşti bu ikisi de Hz Rasulullah'ta ayrıca bieleşti.

Yani zahirden gelen kemalat ile batınından gelen kemalat Hz Rasulullah'ta birleşti Kadir gecesi. İşte Kadir kıymet bilmek demek budur. Yani nasıl ki Efendimiz bu hakikatleri kendi bünyesinde yaşadı, biz onların ümmetleri olmamız dolayısıyle kendi bünyemizde bu hakikatleri yaşamamız gerekiyor. ama biz kendimize kadar o alem şümul en geniş manada bu hakikatleri yaşadı bizler ise kendi bünyemizde kendi Arifliğimizde kendi nefsimizde bunları yaşamamız gerekiyor. Bu da bizim mülkümüzdür, Hz Rasulullah'ın mülkü bütün alem, onun için de bu varlıklar bireyler de O'nun mülkünün içinde de bizler O'nun ayrı birer mülkleriyiz. Yani kendi mülklerimiz O'nun mülkleri ve kendi bireylerimiz.

Nasıl bir apartman düşünün elli daireli her oturanın o apartmanın içinde kendi dairesi var, işte o kendi dairelerimizi bizim bilmemiz lazımdır. Ama yönetici hepsini biliyor, o ayrıdır, yahut onun planını projesini çizen, ama bize kendi dairemiz lazımdır, kendi dairemizde yaşadığımız dairenin ne olduğunu bilmiyorsak o dairenin yabancısıyız sayılır. Ya bir odasını kullanıyoruz diğer odalarını kullanmıyoruz, çünkü içerisine açıp girmiyoruz veya bir başkasının evinde misafir olarak öylece geçici yaşıyoruz demektir.

KADİR GECESİ

İşte kadir gecesi bakın Ramazanın 27. Gecesi, oluyor 28. Gece 28 Peygamberin tamamlandığı Hz Rasulullah'ın kemalatının daha geniş manada ortaya çıktığı süre oluyor. 29. Günde arefe günüdür, Ariflik günüdür, arefe bilinmesi demektir, ertesi günü bayram olduğu bilinen gün demektir.

Arefe günü bir başka ifade ile Ariflik günüdür. Yani artık bayramın geldiğini biliyorsun o gün. İşte bizim böyle mübarek Ramazan bayramlarımız vardır, o sene içerisindeki km Hakikat-ı İlahiyenin kemalatına ulaşmışsa yani bu 12. Dersini o sene içerisinde kimler bitirmişse o bayram onların bayramıdır, arifler bayramıdır.

Biz de suret olarak onlara benzediğimiz için benzer bayram yapıyoruz. Bakın anlatabildim mi, suret olarak o irfan ehline benzediğimiz için bayramlarımız da benzer bayramlar oluyor bu da onların yüzü suyu hürmetine bize gelen ilahi lütuflar oluyor Cenab-ı Hakk'ın lütufları oluyor. Bakın oradan dahi rahmet vardır, yoksa biz ne yaptık ki bayramı hak ettik. Ne yaptık ki bayram yapıyoruz, onlara tanınan bu bayram hakikatini Cenab-ı Hakk onların şahsında bütün ümmetine yaymış oluyor. İşte Ramazan bayramı kişinin kendi kemalatında kendi bünyesinde zuhura gelmesidir, Hakkani varlığına ulaşmasıdır.

Kurban bayramı ise şeyhlik mürşitlik bayramıdır. Bakın birisi kendi nefsindeki kemalata ulaşması, Kurban bayramı ise taliplerin nefs-i emmarelerini kestirmeyi öğretmesi kurban kesilmesi budur işte. Nefsini kurban etmeyi öğretmesidir. O koç kurbandan gaye nefsinizin kurbanıdır. Bunlar yani surette yapılan şeylerin hepsinin batında bir özellikleri vardır, bunların tatbiki gerekiyor. işte kurban bayramı dinimizin en kemalat süreçlerinden birisidir, yani en kemal halidir. Bakın bir sene içerisinde bir insan seyrine sığdırmışlar, bakın üç aylar var, üç aylardan sonra iki bayram arası da iki ay on gün, bakın beş ay, hazarat-ı hamse ayları bunlar, beş hazret mertebesidir, arkada kalan yedi ay da nefs-i emmare bakın ay gene on iki yaptı, yani bir senelik seyir içerisinde Cenab-ı hakk bir ömür boyu olan seyrin hakikatini bildirmiş tatbikatını yaptırıyor her sene bizlere. Biz de bayram yaptık ramazan geldi, oruç tuttuk diyoruz, bunlar da çok güzel şeyler, ama bilerek yapılırsa daha güzel oluyor.

Şimdi o paragrafı bir daha okuyoruz, hakkın Zat'ından doğmak yani zuhura gelmek burada doğmaktan maksat قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ﴿١﴾ اَللّٰهُ الصَّمَدُ ﴿٢﴾ 112/1-2 ayetlerindeki hadise değildir, O'nun gerçeğidir, yani لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ 112/3 doğmaz doğurmaz değil burada doğmak derken O'nunla ters düşmesin buradaki doğmaktan maksat güneşin doğması gibidir, güneş doğduğu zaman fiziksel bir doğum değil, dönüştür, varlık zaten var, güneş bir yerden bir yere gitmiyor ki yeniden oluşum yapmıyor ki gaybda iken şehadete geliyor yani dünyanın dönmesi sonucunda bize görünmez iken görünür hale geliyor. Ama biz ona güneş doğdu diyoruz. Aslında doğmadı tulu etti ışığını bize ulaştırdı, demek lazım ama işte Zat'ından doğmak da bu şekildedir. Yeniden bir oluşum değildir. yani zuhura gelmek, deniyor. Kelimeleri yerinde kullanmak lazım bir kelimenin hakiki manası ne ise onun üzerinde yorum yapmak lazımdır ama ne yazık ki bizde bir çok kelimeler beşeri anlam itibariyle kaldığından hakiki manası perdelenmiş oluyor. O zaman da iş ortaya çıkmıyor. Zuhura gelmek itibariyle ikiz kardeş olan Kur'an ve insandan Kur'an-ı Kerime Allah'ın kelamı, Kelamullah denmesine karşılık insana da "Habibullah" Allah'ın habibi, Kur'an-ı natık yani konuşan Kur'an denmektedir. Ne kadar büyük bir şerefimiz vardır.

İnsan "habibullah" Allah'ın habibi, yani dostu en yakını Kur'an'a da "Kelamullah" Allah'ın kelamı işte o iki oluşum birleştiği zaman Hakikat-ı İlahiye ortaya geliyor, O'nu okuyana da Kur'an-ı natık deniyor. Yani konuşan Kur'an deniyor. Bakın Kur'an iki türlüdür, birisi musaf-ı şerifler, hürmet ettiğimiz başımızın üstünde göğsümüze bastırdığımız duvara astığımız Kur'an-ı samit, susan Kur'an, ne zaman ki konuşan Kur'an onu ele alacak yani ikisi birleşecek o zaman faaliyet ortaya gelecektir.

Yani bir başka ifade ile elektrik cereyanı iki hattan geliyor ya sadece toprak hattı olsa iki toprak hattında bir akım olmaz,

bir cereyan olmaz, iki tane aynı faz hattı olsa gene çalıştırmaz, işte bir toprak hattı olacak bir de faz hattı olacak işte bizim bu varlığımız cesedimiz toprak kablo hükmüne geçiyor, Kur'an'ın manası da ruhaniyeti de enerji hükmüne geçiyor, işte Kur'an ile insan birleştiği zaman Hakikat-ı İlahiye ve hayat ortaya geliyor. Yani rahmani hayat ilahi hayat ortaya geliyor. Ama bu hat da ancak beşer bir varlıkta ortaya gelebiliyor. Taşta tahtada ağaçta güneşte değildir.

İnsanda ortaya geliyor, çünkü Kur'an-ı anlayacak en geniş manada anlayacak yapıya sahip olan insandır. Yani Allah'ın habibidir. Bunların ikisi birleştiği zaman işte o sohbet Hakk'ın sohbeti o sohbette konuşan da Hakk'ın kendisi dinleyen de Hakk'ın kendisi oluyor. Yani bir ağızdan konuşur bir ağızdan dinler, kendimizi uzaklarda ötelerde aramayalım. Allah'ın kelamı Kelamullah, şimdi Kur'an-ı Kerim'i açtık okuyoruz, imanımız nedir, O'nun Allah'ın kelamı olduğuna imanımız tam mı, tam kimsenin şüphesi yok, peki kelam Zat'ından ayrı mı kişinin, her hangi bir kimse konuşsun, ne konuşursa konuşsun ister dünyalık ister ahiretlik o ağzından çıkan söz onun Zat'ından ayrı mı, değildir, zat'ının ta kendisi mi evet ta kendisidir.

İşte Kur'an-ı Kerim'i biz okuyorken Cenab-ı Hakk bizatihi kendi Zat'ından bize okuyormuş gibi anlamamız lazımdır. Çünkü okuduğumuz Allah'ın kelamıdır, beşer lisanı beşer kelamı değildir. ağaç sesi rüzgar sesi değildir, dalga sesi kuş sesi su sesi değildir. Kendi kelamı, kendi ağzından kendi lisanından kendi okuyor. Ehlullah'tan birisi şöyle düşünmüş, Kur'an-ı Kerim'i okurken en güzel şekilde anlayayım diye uzun seneler uğraştım diyor, ama pek lezzet bulamadım diyor, yani kendi kendine çalışmış, beşeriyeti ile uğraşmış, baktım olmayacak diyor, gittim hocama sordum, "Hocam benim bir maruzatım var" demiş hocası da nedir söyle bakalım demiş, Kur'an-ı Kerim'i çok güzel anlamak istiyorum muhabbet ile okumak istiyorum bir türlü ulaşamadım demiş.

Bana ne tavsiye edersin demiş, o zaman hocası demiş ki oğlum sen bugün erkenden yat bir güzelce dinlen gecenin

belirli bir vaktinde kalk sabah namazından evvel Kur'an-ı Kerim'i aç okumaya başla bunu ben sahabeden dinliyorum gibi okumaya başla diyor. Yani sahabe-i Kiram okuyormuş da güya o niyetle okuyan sensin ama sahabe okuyormuş gibi bunu dinle diyor. o da peki hocam Allah razı olsun böyle yapayım diyor ve ertesi sabah onu yapıyor, işte namazdan sonra ne yaptın oğlum yaptın mı tatbik ettin mi, yaptım hocam diyor, nasıl biraz daha oldu diyo

Peki oğlum diyor o zaman biraz daha ileriye git sahabenin en yakınlarından dinliyormuş gibi yap diyor. Hz Ali efendimizden, Hz Ebubekir efendimizden, Hz Ömer efendimizden dinliyormuş gibi yap diyor, peki efendim diyor, ertesi sabah da yine öyle yapıyor hocası yine soruyor, ne yaptın oğlum diye, yaptım hocam biraz daha iyi oldu diyor. yani daha zevkli daha huşu duydum diyor. peki diyor şimdi de hz Rasulullah'ın ağzından dinliyormuş gibi yap bakalım diyor, ertesi sabah onu da yapıyor, namazdan sonra hocası ne yaptın oğlum diyor, hocam çok güzel oldu diyor. tam istediğim yola girdi diyor. peki bu sefer de Cebrail (as) dan dinliyormuş gibi oku diyor, ertesi sabah da öyle yapıyor. Sanki Cebrail (as) vahy getiriyormuş gibi taptaze yepyeni Kur'an-ı Kerim'in her şeyi zaten yeni eskimez ki o hep lisan yeni lisan, onları biz eskitmişiz 1400 sene evvelki kitap diye bakıyoruz, Kur'an-ı Kerim her an nazil olmaktadır, her an inmektedir. Nerede okunuyorsa orada nazil olmaktadır. Okunduğu yerde taptaze aynen nazil olmaktadır. Nüzül etmekte idrak seviyemize inmektedir, nereye inmekte beyinlerimize inmektedir, manaları inmektedir, gelmektedir, yoksa bir mekandan bir mekana inmek değil yukarıdan aşağıya inmek değildir

İnmekten maksat manalarının kolaylaştırılarak anlaşılacak şekle gelmesidir. İnmek demek budur. Beşer idrakına uyarlamaktır, manasını hafifletmek nasıl çocuklara bir gıda verirken biraz sulandırılır hafifletilir, işte o gıda çocuk seviyesine indirilir, ertesi akşam diyor, gene öyle yapınca çok daha güzel oldu hocam, ha diyor şimdi son haline geldik bu akşam da Allah'tan dinliyormuşsun gibi aynen hepsini kaldır aradan hani (sav) efendimizin bir hadis-i şerifi var ya "Benim

öyle bir rabbımla zamanım olur ki oraya ne bir nebi-i Mürsel ne melek-i mukarreb yani ne bir peygamber, ne yakın melek giremez” diyor. Hak ile Hakk olmuş vaziyettedir. Bu sefer de vasıtasız oku diyor.

Ertesi sabah da öyle yapıyor, hocan Allah razı olsun diyor, tam şimdi kemalini buldum bu işin o kemalle okuyorum diye doğrudan doğruya Zat’i kelamı okumuş oluyor ve kendi kendine dinlemiş oluyor. Bu da işin bir başka yönüdür.

İşte bakın sohbetin çok değişik bir özelliği vardır, şimdi şöyle şöyle diyelim, dört beş tane gurup olsun her gurupta konuşulan bir şeyler vardır, konuşanlar var dinleyenler var, ama bunlar hangi mertebeden konuşuyor hangi mertebeden dinleniyor, nasıl tesbit edeceğiz şeriat mertebesinden mi konuşuluyor, tarikat mertebesinden mi konuşuluyor, hakikat mertebesinden mi konuşuluyor, marifet mertebesinden mi İnsan-ı kamil mertebesinden mi hangi mertebeden konuşuluyor, nasıl anlayacağız? Mevzunun gelişine bakarak mevzularda neler varsa ne gibi ilgili mevzular varsa o düzeyden konuşuluyordur.

SOHBETİN KEMALİ

Sohbetin kemali bakın benden size bir hatıra olsun şudur, gerçek sohbet olabilmesi için bir sohbetin konuşmanın içerisinde dört yönlü faaliyetin olması lazımdır. Yani dört oluşum, bunun bir tanesi savt yani ses, ağızdan dilden kulağa ulaşan ses, işte genelde sohbetler sadece bu mertebede kalmaktadır. Onun için içimize özümüze nüfuz edememekte, aklımızda bir dönüşüm yapamamakta, bizlerde bir hayat meydana getirememektedir. Yani yeni açılımlar yeni oluşumlar getirememektedir, neden çünkü taklidi konuşmalar bilinen şeylerin tekrar tekrar tekrar edilmesidir.

Cuma namazına gidiyoruz, hoca efendi eline alıyor beş yüz sene evvel hazırlanmış bir hutbeyi iyi ahlak hutbesi

dinliyorsunuz dinliyorsunuz, artık bu insanları bu tür sohbetlerle doyurmak mümkün değildir, üniversiteyi okumuş en yüksek okullarda okumuş geliyor daha hala abdes ile ilgili ayağını şöyle yıkayacaksın kirli çorapla camiye gelme, yani bu tür mevzuları artık o kişiler dinlemezler. Kişi bunlar bana bir şey vermiyor ben onların anlattığının fazlasını biliyorum diyor, çekici olmaktan çok itici olmuş oluyor. İşte İslamiyetin gelişmesi için yani tekrardan faaliyete geçmesi için ilmi görüşlerin ortaya konması lazım genel olarak yoksa vurmakla kırmakla sakal bırakmakla yani hakir görmek değil o çok güzel bir şey değil ama sadec onunla iş bitmiyor, şekille iş bitmiyor.

İşte o sohbette evvela ses şart, tabi sohbet sessiz sözsüz de olur, onlar istisna hallerdir, tabi olanı sesli sözlü olanıdır. Şimdi o ses evvela ses olarak gidiyor, bu ses bir iletişim aracıdır, Arada hiçbir bağlantı yoktur, yani oradan oraya bir telefon teli gibi bağlantı yoktur, ama bir kablo gidiyor, akım halinde bir enerji gidiyor. Görmüyoruz ama gidiyor, eğer mana gözümüz açık olsa diyelim veya gözümüzün ayarı ona göre olsa nasıl bir taş atılıyor da suya o dalgalar yayılıyor, işte ses de aynen o dalgalar şeklinde yayılıyor konuşanın çevresine işte o giden sesin içerisinde o sesin de manasının yüklenmiş olması lazımdır.

Şimdi bir ip düşünelim giden ses dalgalarını bir ip gibi görelim evvela bir ip gidiyor, yani ses gidiyor, o ipin üzerine manasının yüklenmesi lazımdır. Yani konuşulan mevzu ne ise o manasının yüklenmesi lazımdır. Sonra o mananın üstüne o manaya hayat verecek ruhunun yüklenmesi lazımdır. Yani hayat verici olması yaşatması lazımdır. Onun üstüne nurunun yüklenmesi lazımdır. Nurunun yükselmesi lazımdır ki o nur ile o mevzu müşahede edilsin görülmeye başlasın yani o kişide beyindeki o bölgeleri açsın, o zaman ne oluyor, evvela ses, sese yüklü mana, gene sese yüklü ruhu, yani yaşam hayatı ve sese yüklenmiş olarak gene nuru.

İşte gerçek sohbet, eğer bir sohbette bunların tamamı varsa o sohbet ilahi sohbettir. Hakk'ın sohbetidir, Zat sohbetidir. Bunun altındaki mesela birisinde sesi var, bir de

manası var, bu tarikat sohbetidir. Duygusallık ortaya getirir, işte geçmiş veliler bunu yapmış, peygamberler bunu yapmış, benim şeyhim böyleydi, şöyleydi gibilerde sadece duygu yüklü ama hayat yoktur daha henüz bunda. Duygusallaşma var, şeriat mertebesinde ne var, orada duygu da yok, sadece yapar ederler, şunlar cehenneme şunlar cennete cennetin kapıcısı cehennemin kapıcısı istediğini yapar, bunlar sadece ses ne mana ne duygu ne müşahedesi vardır.

İşte genelde yapılan sohbetler bu sohbetlerdir, içerisinde hayat olmadığından karşısındakine hayat bahşedemez. İlahi hayatı aşamaz, işte bakın ses gitti, giderken manası yüklendi ruhu yüklendi nuru yüklendi işte bu وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى 15/29 bunlarla birlikte hayat bulmuş olur o kişiye o nefha üflenmiş olur. bakın gelen kaç mertebeden geliyor, işte Kur'an-ı Keriym'de bu mertebelerin hepsi mevcuttur, Kur'an ayetlerini okurken bu hakikatleri göz önünde bulundurup okunduğunda o insanda hayat meydana gelmemesi mümkün değildir. o insanda ebedi hayatın ortaya çıkmaması mümkün değildir. belirli oluşumları meydana getirdikten sonra siz o çiçeği oraya dikerseniz yahut o aşıyı yaparsanız o sulanırsa gübrelenirse ışığı güneşi her şeyi verilirse onu tutmaması mümkün değildir. Ta ki kader tutturmaya o ayrıdır. Ama tabi yoldan tutmaması mümkün değildir.

Yani gereği yerine getirildikten sonra işte insanda bu ilahi hakikatler zaten mevcut cenab-ı hakk bütün bunların hepsini bizim batınımıza yerleştirmiş monte etmiş, hepsini vermiştir, işte bizim yapacağımız şey bunları faaliyete geçirmek, makineleri çalıştırmaya başlamaktır. Yani lambaları yakmaya başlamaktır, işte o zikirlerin bir kısmı bu lambaları yakmak içindir, sohbetler de o lambaları elindeki lambayı yakacaksın da ne olacak neresi karanlıksa lambayı oraya tutacaksın orasını aydınlatacaksın, sohbetler de bunu gösteriyor yapacağın şeyi gösteriyor.

İşte bu dört yön olmadıktan sonra o konuşma nakıs konuşmadır. Şimdi ne oldu, Kur'an iki yönlü oldu birisi birisi

Kur'an-ı Samit, yani susan musaf-ı şerif, birisi de bunu izah eden İnsan-ı kamil, yani konuşan Kur'an'dır. İşte bu ikisi birleştiği zaman Hakk kelamı ortaya çıkmış ve Zat'ından ortaya çıkmış oluyor. Kişinin kişiliğinden değildir, o zaman bu şartlarda Kur'an'ı kim okuyorsa Yasin Suresini açtık, ﴿١﴾

يس ﴿٢﴾ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ﴿٣﴾ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ

عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾ diye devam ediyor ya, işte Hakk o aynadan sesleniyor, bizim sesimizle bize sesleniyor,

يس ey insan,

YA-SİN

ey okuyan kişi, ey habibim diyor. يس ne demek, Kur'an-ı Kerimde Hz Rasulullah'ın yedi isminden bir tanesidir, yani İnsan-ı kamil'in ismidir. O anda kim okuyorsa onda Hakikat-ı Muhammedi'ye olduğundan zaten kendisi İlahi varlık olarak Hz Rasulullah'a gönülden cesedden manen ruhen herşeyden bağlı olduğundan zaten o ey habibim sesini kendisi duyuyor. Yani cenab-ı Hakk bir kişi "*Ya Sin*" okurken bu idrakte ise "*ey habibim*" dediğini işitiyor, zaten işitmeyi bırak söylüyor, rolleri bir değiştir, Kur'an'ı konuştur, şimdi bizim gözümüzün önünde o kadar acayip işler var ki ama gözümüzde perde olduğundan bu hakikatleri müşahede edemiyoruz. Kur'an bize kendini okuyor, bize Kur'an okunuyor, biz Kur'an'ı okumuyoruz, ama zannediyoruz ki biz "Elif Ba" yı öğrendik de işte birleştirdik esre ötre diye biz okumaya çalıştık, o bizim eğitimimizdir.

Ama onu bilmeden de o şifreyi çözemiyoruz. İşte onlar hep şifredir. Hakikatlerin şifresidir. Kur'an-ı Kerim'in harfleri eskimeyen harfleri eskimez harfleri Kur'an-ı Kerim'in şifresidir. O şifrelerin neyi ifade ettiğini biz beynimizde idrak ettiğimiz zaman Kur'an-ı Kerim'i biz okuyoruz zannediyoruz, Kur'an-ı

Kerim bize okunuyor. O yazı olmasa neyi okuyacağız, istediğimiz kadar bilelim elimizdeki sayfa yaprak boşsa işte okuyan biz değil, biz okunan oluyoruz, يسٓ dediğin zaman oradaki يسٓ harfleri sese gelip yani Allah'ın kelamı oradan sese gelip bizim kulağımıza ulaşıyor. Güya biz okuyoruz O'nu, değil okuyan Hakk biz kulağımız ile dinliyoruz. Zaten başka türlü olmaz. Eğer biz okursak o bizim kitabımız olur. allah'ın kitabını Allah okur ancak. İşte öyle hale gelmiş olan bir kimseye demişler ki,

Sen ona korkma de kur'an-ı natık,
gönül ka'besine gir ol mutabık,
devreyle ol ka'benin etrafını,
devrederler bir gün gelir şems-i zatını.

Yani sen ona korkma Kur'an-ı natık de yani konuşan Kur'an de korkma, gönül kabesine gir, mutabık ol tabi ol, senin Zat güneşini de bir gün gelir devrederler. Sen orada devr ede ,ede sen de güneş olacaksın, tabi güneşe baka baka insan aydınlanır, güneş olur.

Birisi de o kadar güzel söz söylemiş ki insan-ı kamilden bahsederken

"**Seni bu hüsn-ü vech ile görenler korktular Allah demeye döndüler insan dediler**"

şimdi insan Allah mı oldu, hayır o ayrı meseledir, insanda Allah'ın kemalatı, Allah'ın tecellisi zuhuru olduğundan bu vasıfa haiz yani hak sahibi, çünkü Cenab-ı Hakk bu hakkı vermiştir. Biz Kur'an'ı anlasak da anlamasak da okumamız lazım çünkü O bizim ruhumuza kayıt oluyor, Arapça karşılığı ruhumuzda vardır, onun için başka lisan ile namaz kılınmıyor, ibadet yapılmıyor, ancak Arapça orijinalinden, biz anlamasak

da orijinali ruhumuzda kayıtlı olduğu için kayıda geçiyor, kabul görüyor, yani varlığımızda ruhumuzda kabul görüyor.

Türkçe veya başka bir lisan ile Kur'an-ı Kerim'deki ayetleri okumaya çalışsak çevirerek Türkçeye Fransızcaya Almancaya çevirerek okusak onun bizde karşılığı olmadığı için o ibadet o yüzden kabul edilmiyor.

Dinleyici sorusu: Kur'an-ı Kerim Arapça mı Allahça mıdır: bu soruyu sormanız iyi oldu, başka bir saha açıldı. Şimdi Kur'an-ı Kerim'in biz dördüncü çevirisini okuyoruz, Arapça'dan Türkçe'ye çevrildiği zaman beşinci çevirisini okuyoruz. Eğer Kur'an-ı Kerim'in orijinal lisanı ile insanlara indirilmiş olması insanlar tarafından okunmasını mümkün hale getirmez. Yani Ümm-ül kitaptaki hali ile Kur'an-ı Kerim bize getirilmiş olsaydı hiç birimiz Peygamberimiz dahil hiçbir şey anlayamazdık O'ndan. Neden anlayamazdık, çünkü Zat mertebesindeki bir oluşumun fiil mertebesinde anlaşılması mümkün değildir.

Ona sır diyelim bir başka isim verelim, anlamak mümkün olmaz yani beşer idrakimizle anlamamız mümkün olmaz. Anlaşılması için la teşbih on tane beş tane allah olacak, yahut yirmi tane Allah olacak, onlar ancak kendi aralarında Allahlık lisanı ile anlarlardı Kur'an-ı kerim'i bakın benzetmek için söylüyorum, yani Kur'an-ı Kerim Ümm-ül kitapta ilk düzenlendiği şekilde anlaşılması için Allah gibi Allahlar olması lazımdır ancak onlar kendi aralarında anlayabilirler, beşeriyet aleminin anlaması mümkün değildir. insanların o düzeyde olması mümkün olmayacağına göre de anlaması mümkün değildir. Onun için Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'in ilk tercümesini batın alemde yaptı. İlk tercümesini kendi yaptı Cenab-ı Hakk, nasıl Ümm-ül Kitap'tan Levh-i Mahfuz'a indirmek suretiyle yani Zat mertebesinden Sıfat mertebesine tenezzül ettirdi. İnme, nüzul bu demektir.

Kur'an-ı Kerim'in dört nüzulü vardır, o zamanki lisanı Hakk'ça oldu, bakın ilk lisanı Allahça idi, Uluhiyet mertebesinin idraki içerisinde bunu anlayamayacağı için varlıklar zat mertebesinden sıfat mertebesine yani Hakçaya çevirdi. O zaman Levh-i Mahfuz'a indirilmiş oldu. İnsanların bunu da yine

anlaması mümkün değildir, bu sefer O'nu Beyt-il Mamur'a, Esma mertebesine indirilerek Rab lisanına dönüşmesi tercüme edilmesi, Hakk lisanından Rab lisanına tercüme edilmesi Rab lisanından mülk aleminde yani bu madde aleminde ef'al aleminde Beyt-ül Haram'a indirilmesi yani Beyt-ül Mamur'dan Beyt-ül Haram'a indirilmesi Arapçaya tercümesiyle oldu.

Ne oldu dört tercüme oldu, Arapça'dan da diğer lisanlara çevrilmesi de beşinci tercümesini biz okuyoruz kendi lisanımızdan. Türkçe mealler dediğimiz Kur'an-ı Kerim'in beşinci tercümesi oluyor. Ama ancak bu şekilde anlayabiliyoruz, işte Kur'an-ı Kerim'in hakikatinin anlaşılması için bu seyirin geriye doğru dönmesi lazımdır ki o mertebeye ulaşılsın. İşte biz onun için Kur'an-ı Kerim'i anlayamıyoruz. Sadece Arapçasını Arapçasından da Türkçesini yani beşinci tercümesini okuduğumuz için anlayamıyoruz oradaki hakikatleri. İşte Kur'an-ı Kerim'in evvela mealini okumaya başladığımız zaman acayip gelir, ben de ilk tefsire başladığım zaman yani Arapça'dan tefsir okumaya başladığım zaman şaşırıp kalmıştım.

Yani adeta hayel sükutuna uğramıştım Kur'an-ı Kerim'i tercüme etmeye başladığım zaman. Yani hocam ile birlikte okumaya başladığım zaman. Manaların Türkçeden Arapçaya doğru gidildiği zaman neden çünkü bakıyorum işte Salih (as) ın taşın içinden devesi çıkmış, işte Hüd hüd kuşu gelmiş Süleyman (as) ın, Musa (as) ın ineği Bakara, inek suresi, örümcekten, karıncadan bahseder, biz arıyoruz İlahi bir kitap acaba neler yazacak içerisinde büyük büyük mertebeler, karınca gitti örümcek şöyle İbrahim (as) a koç geldi, ben bir şoke oldum, Kur'an-ı Kerim'i ilk okuduğum zaman tercümesini yapmaya başladığım zaman çünkü hayalimizdeki mevzuları orada bulamadık, ama o bizim beşeri hayalimizmiş.

Ne zaman ki hocam oraya kadar okuttu Allah razı olsun, zaman zaman söylerim üç tane yeryüzünde erkek var, üç tane de hanım var, bunların hakkını ödeyemem Allah razı olsun onlardan. Bunun bir tanesi babam, rahmetli, bir tanesi hocam Ahmed hocam Arapça hocası, bir de Nusret Tura Uşşaki Hz

leri Hazmi Babam da var tabi onlar hep aynı sırada Mustafa Safi Babamız var onun kayın pederi onlar hep o gurubun içerisindedir. Bunların hakkını ödemem mümkün değildir, ki kendileri helal etsinler, inşeallah ederler, üç tane de hanım var, birisi anam, birisi Rahmiye anam, birisi de bu anam işte. Onların hakkını ödemek mümkün değildir. o duanın içerisine ne yazdık, "*pir dergahında ve cümle dergahlarda hizmet görmüş olan beylerin ve hanımların ruhuna hediye"* özel olarak dua yapıyoruz, bu işler kolay işler değildir.

Her dergah dergahtır, nerede iki kişi üç kişi var, bir işi beş kişi var, orada bir muhabbet var, çokluk mesele değil, yüzlerce binlerce kişi sorun değildir, orası dergahdır, sohbet yeridir. Dergahlar kapatıldığı zaman dergahta yaşayan kimseler üzülüyormuş ehlullahtan Ariflerden birisi de çıkmış ne üzülüyorsunuz ne var üzülecek, dergahlar kapandı ise ne olacak, cihan dergahdır demiş, çık nerede istersen sohbetini yap, cihan Allah'ın dergahı burası işte, bir mekana bir yere bağlı değil ki, zamana mekana bağlı değil ki, ama özel yerler var kendilerine göre işte daha kolay buluşulan yerler var, tabi ayrı, o konu ayrı ama yoksa bir ağaç altında git bir yeşillikte otur, dergah bir su başında otur dergah, işte.

Bu dergahlar nasıl kurulmuş, ilk olarak şöyle kuruluyor, bir kişi geçiyormuş garip bir kişi bir yolda gidiyormuş, o arada da o yörenin beyi geçiyormuş oradan karşı taraftan da bir başka garip kişiye rastlamış gözü şimdi o karşılıklı gelen iki kişi karşı karşıya gelmişler bakışmışlar, sarılışmışlar, bir oturmuşlar bir muhabbet tutmuşlar, padişah da bu samimi muhabbete hayran kalmış, çünkü çevresinde bulamıyor böyle samimi hoşlukları, onları ağacın ardından bir yerden seyretmiş, sohbetlerine doyamamış, öyle bir can sohbeti kurmuşlar bulundukları yerde.

Şimdi bunlar kalkmışlar o bey acaba bunlar kaç senelik arkadaş uzun süre görüşemediler de işte hasret gideriyorlar, gibi zannederek hemen ayrıldıktan sonra birine sormuş *"siz kaç senedir arkadaşsınız ne zamandır görüşemediniz*" demiş ki yok canım bizim tanışlığımız yok, biz yolda karşılaştık,

tanıştık oturduk sohbet yaptık şimdi herkes yoluna gidiyor demiş. Bu söze inanmamış, hemen arkasından ötekine koşturuyor, siz diyor kaç yıllık arkadaşsınız samimi halinizi gördüm diyor, o da aynı cevabı veriyor, yok biz yeni karşılaştık sohbet ettik diyor, o zaman diyor sizin oturup toplanacağınız bir yeriniz yok mu, yok diyor, o zaman onların o güzel halleri hoşuna giden bey size konaklayacak bir yer yaptıracağım diyor,

İşte dergahlar tarikatlar böyle kuruluyor. Başlangıcı böyle oluyor, muhabbet ehline bir mekan hazırlamak için öyle kuruluyor ve de bu şekilde de ortadan kaldırılıyor, dünyanın hali bu bir taraftan o kurar bir taraftan bozar, ne yapalım dünya öyledir, olmak bozulmak, olmak bozulmak, işte onun için dergahlar kapanmışsa kapanmış ne yapalım, ağzımızı kapatmasınlar da dergahlar kapansın. İşte Kur'an-ı Kerim'i okumaya başlanıldığı zaman yabancı birisi de olsa aynı halet-i ruhiyeye gelir, yani dünyanın son kitabı diye bakıldığı zaman dışına göre bakıldığı zaman hakikaten de öyle gelir.

Çünkü o çekirgeden de bahsediyor, kuşlardan da bahsediyor, kabirlerinden ceradeler gibi çıkacaklar diyor, mahşerde insanlar çekirgeler gibi çıkacaklar ondan bahsediyor, tabiat kitabı gibi, ama işte bunun içinde ne varsa var biz onları kendi beşeriyet aklımıza göre şartlandığımızdan sadece onu ifade ediyoruz zannediyoruz halbuki onların içinde sonra anlıyorsunuz ki, kaç türlü elbise var, kaç türlü elbise giyinmiş manalar. Sonradan işte irfan ehliyle tanıştıktan sonra yani tasavvuf ehli ile hakikat ehli ile tanıştıktan sonra o çekirgeler ne demekmiş, bakaralar ne demekmiş, Salih (as) ın devesinin taştan çıkması ne demekmiş, o zaman anladık.

Şimdi gelmek istediğim yer şudur, evvela Arapçasını okuyoruz, Arapçasını okuyup da derinliğine doğru inildiği zaman Arapçanın başındaki "Elif" harfi nida oluyor. Hayret harfi, seslenme harfi oluyor, o zaman Arapça'ya Aaaa Rapçaymış, diyorsunuz. Yani Arapça dediğimiz beşer lisanı Aaaa rapçaymış bu diyoruz. İşte ilk tercüme aslına doğru çıkmaya başlıyor. O Arapça'nın ilerisinde Rapçası çıkıyor.

Rapçası tarikat mertebesi, Esma mertebesi ile anlamak demektir. Arapçası Şeriat mertebesi ile anlamak, Hakk'çası Sıfat mertebesinden ayrıca hakikat mertebesinden Allah'çası da Zat mertebesinden anlamak oluyor.

İlk olarak Allah'çasını anlamak mümkün değil, ama aşağıdan sıralanarak yukarıya çıkılırsa Zat mertebesini anlamak mümkündür. İşte bu seyiri yapmadıktan sonra insan ne kendini tanıyabilir hakkıyla ne de Kur'an-ı Kerimi tanıyabilir, çünkü ikiz kardeşidir, kendini tanımayan kardeşini de tanımaz.

BAKARA/İNEK ÖZET HİKAYESİ

Bakara suresinde, sureye ismini veren Musa (as) ın bir inek hadisesi vardır, ben onu kısaca hikaye edeyim, Kur'an-ı Kerim'den de bakardık ama uzatmayalım sohbeti fazla dağıtmayalım ama dağılıyor. Bir gün kavmi Musa (as) geliyor "ya Musa bizim bir müşkülümüz var, sen bunu hallet, peki müşkiliniz nedir, onların müşkili bir insan öldürmüşler, o cesedi de iki köyün sınırının ortasına koymuşlar, beni israilin o günkü hükmünde hangi köye yakınsa katili oradan aramak gerekiyormuş onun şeriatına göre o katil oradandır diye. Ama bu hakikati bu şeriatı bilen o kişi cesedi iki köyün ortasına koyuyor.

Köylerin birisi diyor ki cesed bulunduktan sonra öteki taraf size daha yakın diyor, bu taraftakiler hayır size daha yakın diyorlar yok size yakın yok bize yakın değil derken nerede ise iki köy halkı bir birine girecek işte bunu önlemek için Musa (as) a geliyorlar. Ya Musa rabbına dua et de bize bir yol göstersin diye Musa (as) peki diyor, Rabbına niyaz ediyor diyor ki "Ya rabbi kavimiim böyle sıkıntısı var ne yapayım" diyor, "bir inek kessinler" diyor, kavimine söyle bir inek kessinler bir uzvuyla o ölüye vursunlar o kalkacak kendisi söyleyecek kendisini öldüreni diyor. bu uzvun dili veya kuyruğu olduğu söylenir.

Konuşma ile ilgili olduğu için biz onu dili olduğunu düşünüyoruz. Tefsirler kuyruğu ve dili ile diyor. ertesi gün geliyorlar, ya Musa Rabbine söyledin mi, söyledim, ne dedi, bir inek kesin dedi, bir bakara kesin dedi ve onun bir uzvuyla vurun dedi, ya Musa sen bizimle alay mı ediyorsun böyle bir şey olur mu diyorlar mantık yürütüyorlar, siz bilirsiniz diyor, ertesi gün gene geliyorlar ya Musa bu inek nasıl bir inek bundan bize biraz haber ver, yani ne tür olacak işte ne genç olacak ne yaşlı olacak, diyor bu sefer. Rabbına soruyor, rabbı da böyle olacak diyor.

Ertesi gün geliyorlar ne dedi ya Musa işte böyle dedi, gene gidiyorlar, ertesi gün gene geliyorlar, ya Musa sen bir daha da sor da bunun şeklinden bize biraz haber versin diyorlar, rabbına soruyor ertesi gün geldiklerinde üstü sapsarı olacak diyor, safran sarısı gibi ve üzerinde hiçbir tane ayrı tüyü olmayacak üzerinde alacalısı benekleri olmayacak sap sarı olacak ve bakanlar huzur bulacak diyor. yani öyle güzel bir inek olacak ki bakanlar hoşlanacak diyor. ertesi gün gene geliyorlar ya Musa biraz daha söyle bakalım rabbına söyle de biraz daha özelliklerinden bahsedin. Musa (as) Cenab-ı Hakk'a soruyor, Rabbi diyor ki ne boyunduruğa koşulmuş olacak, ne de su çekmiş olacak, ne de çift sürmüş olacak diyor.

Bunlar tekrar gidiyorlar aralarında istişare ediyorlar, ayette az daha bu işten vaz geçeceklerdi diyor, aralarından iş bitirici birisi böyle olmaz kaç defa gittik geldik hadi şu işi yapıp bitirelim diyor hemen buluyorlar öyle bir inek alıp kesiyorlar ölünün üstüne dili ile vuruyorlar ölü o anda dirilip kalkıyor beni yeğenim öldürdü diyor, tekrar ölüyor. Ölen kişinin kendisinin çocuğu yokmuş, yani evlenmemiş, ama zengin, abisinin veya kardeşinin oğluna kalacak öldüğü zaman bütün malları, yeğeni de bu mallar zaten bana kalacak neden onun ölmesini bekleyeyim diye amcasını öldürüyor. Cesedini iki köyün sınırına koyuyor soruşturulmasın diye.

Şimdi bu hikayenin İlahiyat neresindedir? 4500 sene evvel Yahudilerin bir hikayesinden bana ne ne diye ben onu okuyayım, onun yerine dua okurum, şimdi o olayı anlatan

Bakara Suresi 66-74 ayetlerini namazda okuyoruz bu hayvan hikayesini, İlahi bir mevzu olarak bakıyorsunuz, işte miraç hadisesinden bahseder gibi وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى ﴿٢﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوٰى ﴿٣﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوٰى 53/1-2-3 buradaki ifadeye bakın bir de inek hikayesine bakın işte masal anlatıyor gibi Beni israilin bilgisinden bana ne onu Yahudiler okusun, yani mesela insan böyle düşünüyor, ama sonra tarikat eğitimine girdiği zaman Hakikat eğitimine girdiği zaman Arapça'dan Rapçaya geçildiği zaman haa diyorsun Kur'an-ı Kerimde bir tek harfin bir tek noktanın boş yere yapılması mümkün değildir. yani bir tek noktanın bile yüzlerce manası var öyle bizim dediğimiz gibi basit bir hikaye değildir.

İşte burada hikaye tarikat hakikatini anlatıyor ve yaşantısını ve dervişin halini anlatıyor açık olarak orada bahsedilen İnek levvame mertebesinde olan kişidir, erkek veya kadın, yani inşadır. Levvame mertebesindeki dervişin halinin ne şekilde olması lazım geldiğini açık olarak anlatıyor. İşte Rab mertebesi rububiyet mertebesi Esma mertebesi yani tarikat mertebesidir. Bunlar hep aynı mertebedir. Ama bunu ancak Aaa Rapçaymış dediğimiz zaman anlarız. Rapçasından anlamak mümkündür. Şimdi bunu nasıl tarikat mertebesi ile irtibatlandıracağız ki oradan biz o yaşantıyı yaşamamız lazımdır. O bizim yaşantımızdır. Orada bahsettiği o hikaye başlı başına bizim hayatımızdır, o devredeki hayatımızdır. Yani levvame mertebesindeki hayatımızdır. Orada bir başka misal de verebilirdi, ama ineği misal vermiş, daha evvelce biliyorsunuz beni İsrail Mısır'da iken Mısır'lılar ineğe tapıyorlar dı, neden eksi bir halden değil, iyi niyetten çünkü bakıyorlar bütün işlerini o güç ile görüyorlar, tarlasını onunla sürüyor, ekini onunla kaldırıyor, sütünü ondan etini ondan su çekmeyi onunla yapıyor, bütün her şey ile birlikte istifadesi var onda.

Ona hürmet babında tapınıyor yoksa Allahlık babında değildir. yani levvame nefsin insan hayatındaki yerini de ayrıca göstermiş oluyor ve levvame nefiste cenab-ı Hakk kıyamet ile

birlikte nefs-i Levvameye yemin ediyor, لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ﴿٢﴾ وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ 75/1-2 bakın kıyamet ile levvame nefsi birlikte yad ediyor Cenab-ı Hakk bakın ne kadar mühim bir meseledir. Bakın kıyamet nerede, nefs-i levvame neredededir. Kıyamet bütün alemlerde oluşan bir hadise, nefs-i levvame insanda, demek ki insanın o zaman levvame nefsinin kıyameti kopuyor. Levvamenin kıyameti kopuyor, yahut levvamelikten kurtuluyor diyelim. İşte dervişin vasfını bakara (inek) olarak orada gösteriyor, onu Türkçeleştirirsek bakar, Bak, ara bak içinde neler var, Türkçe lisanında ifade edersek o da ayrı bir mevzudur.

İşte bir dervişin o hayvan tabiatında bir tabiata sahip olması lazımdır. Yani yumşak tabiata ve de güçlü bir enerjiye karşılık beklemeden hep verici olması lazım geldiğine etinden, yağından, sütünden, iş gücünden her şeyinden fayda sağlanıyor o hayvanın işte dervişin de o mertebede böyle olması lazım geliyor levvame mertebesinde. Şimdi birinci şartı ne idi, “*ineği kes*” diyor, levvamelik ahlakını kes artık bunu bırak, levvame ne demektir, yani insanda nasıl bir ahlaktır, insanın üstünde nasıl bir yaşantıdır, emmare ile levvame arasında ne fark vardır, levvame şu demek *levm* pişman olmak demektir.

Şimdi emmare nefste bir kişi bir fiil işliyor, oh ne güzel yaptım diyor, bak hak etmiştin sen zaten bunu hep kendini haklı çıkarır, emmare nefsin özelliği hep kendini haklı çıkarmasıdır. Kendi kendine türlü türlü oyunlar yapar karşısındakini haksız çıkarır kendini haklı çıkarır. “ben haklıyım, bak zaten ben haklıydım,” gibilerden ama bunu aştıktan sonra levvameye geldiğinde yine eksi hadiseler yapar kötü işler yanlış işler ama bu sefer keşke yapmasaydım, neden yaptım dye öz eleştiriye girer işte pişmanlık demektir zaten, levm etmek kendi kendini kontrol almaya başlamak tamamen kendini durduramaz, ama frenlemeye doğru o emaredeki hızı kesilmiş olur.

İşte bunun dahi ortadan kaldırılması lazımdır. Yani artık o kötülük mötülük işlenmeme yoluna gidilmesi lazımdır. İşte Bakaranın kesilmesi nefs-i levvamedeki varlığın kesilmesi kişinin o ahlakın üzerinden gitmesidir. Şimdi o mertebede olan kişinin emmare mertebesine göre üstünlükleri nelerdir, bakın orada o üstünlüklerini gösteriyor. emmare mertebesinde ne var, şeytaniyet var, Cenab-ı hakk ne diyor, Âdem'e secde et diyor, hayır ben kimseyi bilmem şeyh meyh tanımam diyor, emmare mertebesinde böyledir. Ben beş vakit namazı bilirim diyor. vaya onu da kılmıyor onuda tanımam diyor, neyse ona dahi isyanı vardır, ama levm de böyle değildir.

Yavaş yavaş yumuşuyor, yavaş yavaş halini ortaya koymaya çalışıyor, gayret göstermeye çalışıyor, orada onun yapması gereken şey Cenab-ı Hakk Musa (as) ın ağzından kavmine söyletiyor. Yani levvame mertebesinde olan kişinin hakikatini Musa (as) ağzından bildiriyor ümmetine. Dolayısıyla bizlere bildiriliyor. Aslında biz de belirli bir sürede Museviyet kavimindeniz, belirli bir süre İsa kavimindeniz, bu kavimlere uğramadan Muhammedi olamayız zaten yani o seyiri seyretmeden ama biz Yahudi mi olacağız hayır, biz ne Yahudi ne Hıristiyanız ama o mertebenin hakikatine ulaşmamız gerekiyor. şimdiki Yahudiler hıristiyanlar değil onlarla ilgimiz yoktur. Kur'an'da belirtilen o mertebe. Birinci vasfı ne idi; Musa (as) dedi ki bir inek kesin dedi sadece, hangi tür olursa olsun yani nefsinin o ahlakını kes, şöyle veya böyle iş bitiyordu orada Yahudi aklı, derviş de orada keseyim ama nasıl keseyim diye başlıyor şüpheleri tereddütleri, kendi kendini zora sokuyor.

O zaman diyor ki, eğer onu kesmedin ise o zaman o ne genç olacak ne de yaşlı olacak diyor. işte bir derviş Hakk yoluna girecek olan bir derviş çocukluk devresini aşmış olması lazımdır. Çok da yaşlılık haline ulaşmamış olması lazımdır. Bakın ne genç olacak ne de yaşlı olacak yani aklı başında iradesi elinde yaşamını düzenleyecek kudreti olması gerekiyor. ama bu mutlaka herkes için böyle mi değil tabi ki. Kimse üzülmesin nice yaşlılar var, suret olarak yaşlı gözüküyor ama

fikir olarak genç gençten daha gençtir. Burada yaşlılık beden ile değil, akıl ile insanın değeri aklı iledir.

İşte aklında yaşlanmamış ise nice gençler var, yaşlıdır, öyle sönük halde kalmış kendisini geliştirmemiş, masa başında tak tak tak o yaşlıdan da yaşlıdır, kafası işlemez ki ne olacak. Sonra Hakk muhabbetinden sararmış olması lazımdır, o sapsarı üzerinde hiçbir değişik renk olmayacaktır. Yani kendi nefsinden nefsani bir oluşum olmayacak üzerinde hiç beşeriyetine ait hiçbir şey olmayacak Hakk'ın muhabbetinden sararmış solmuş olacak, bakanlar onda tanısalar da tanımasalar da mutlaka bir özellik göreceklerdir. Yani gezmesinden tozmasından hareketlerinden insanlarla olan münasebetlerinden bakacaklar ki bundan bana zarar gelmez.

Yani tanımasa dahi onda o hissi uyandıracak bakanlar huzur bulacaklar. Yani çevresinde kendisinden kaçan aman bırakın şunu, lanet aman uzaklaşın şundan gibilerden değil de işte tekrar gelse de görüşsek gibilerde falan zarar gelmeyeceğini bilecek, zaten Efendimiz de öyle diyor ya "Müslüman Müslümanın her şeyinden emin olunan kimsedir" diyor. işte burada dervişliği tarif ediyor. ayrıca insalığı tarif ediyor tabi. Dervişlik demek zaten insanlık demektir onun eğitimi demektir.

Sonra ne diyor boyunduruğa koşulmamış olacak diyor, yani şartlanmamış olacak, ben bunu bilirim bunu yaparım, gibilerde işte bu mutlaka böyledir gibilerde başka fikirleri de kabul edecek durumda olacak, çünkü her fikirde bir gerçek payı vardır tabi araştırmak suretiyle. Her fikirde kabul edilmez o ayrıdır, nefs-i emaredeki gibi illa benim fikrim doğrudur hareketi yapmayacak diyor. bir de su arkına bağlanmamış olacak, yani dolap ile aynı yerde dönerek su çekmemiş olacak yani o kişi aynı yerde dönüp durmayacak. İşte bu gün tarikatlarda yapılan hadise anlatılanların hepsi, mevcuttur, boyunduruğa bağlanmıştır, işte şeyh efendi şeyh efendi yahu kardeşim şeyh efendi senin her şeyin değildir.

Hep bunları yanlış anlamışız, evvela şeyh efendiler kendilerini kurtarsınlar da o kadar kişinin yükünü bir tarafa

bırakalım, “benim şeyhim bilir,” ey mübarek sen de birşeyler bil bu kadar şeyhinin peşindesin sende bil bir şey şeyhin biliyorsa bilmiş o kendine biliyor, işte diğer tarikatlarda sistem şeyh odaklıdır, yani merkezde şeyh efendi vardır, her şey odur. ama bizde tam tersidir, bizde derviş odaklıdır, biz arkadaş oluruz çekiliriz kenara hedef gösteririz, hadi bakalım yolun burasıdır, gideceğin yer burasıdır, diye o kendi yolunda kendisi koşturmaya başlar.

Tabi herkes kendi yoluna gidecektir, kİm ne yerse kendi midesine gidiyor, şeyh efendi yiyecek benim karnım doyacak mı hayır, ben yiyeceğim onun karnı doyacak mı hayır, işte bu tür şeylerle şartlanmamış olacaktır diyor. böyle bir şeyi kestiğiniz zaman ne oluyor kendi nefsaniyeti ortadan kalkmış oluyor, kendi nefsaniyeti ortadan kalktığından onun dili Hakk’ın dili oluyor artık işte ve de ölüyü diriltiyor. Diliyle ölüye vurduğu zaman ölüyü diriltiyor. Yani ölü nefisleri diriltiyor. Ama nefsani yönüyle değil, ilahi yönüyle hakikati yönüyle diriltiyor.

İşte Kur’an-ı Kerime sonra böyle bakmaya başlayınca Aaa bu rapça imiş dedik, daha sonra onu da ileri doğru yükselterek Hakk’çası geliyor burası Sıfat mertebesidir. Bu meseleler daha yükseğe doğru çıkmaya başlıyor, وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰى اَنْفُسِهِمْ 7/172 bakıyor ki “onlar kendi nefisleri üzerine şahit oldular ki اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ben sizin rabbınız değilmiyim sorusuna قَالُوا بَلٰى evet dediler. Bakın iş ne kadar değişik burada bunlar beşeri laflar değildir, ilahi kelamdır, bunlar allah’ın kelamıdır, “*ben sizin rabbınız değil miyim*” diye sorduğunda “evet sen bizim rabbımızsın” diye burada oluyor bu hadise ruhlar aleminde değildir, tabi genel tefsirlerde ruhlar aleminde oldu diye geçer, tabi orada olan bir mertebesi de vardır ayrı bir yönden bakıldığında ama وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰى اَنْفُسِهِمْ bakın kendi nefisleri üzerine şahit oldular sözü burada geçiyor çünkü nefisler burada var edilmiştir. İşte burası da Hakk

mertebesinden bir izah yönüdür. Hakk lisanı ile ancak burası anlaşılabiliyor.

Ne oldu şimdi, Arapçasını gördük, rapçasını gördük, Hakçasını gördük, peki allah'çası nerede وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ 8/17 attığın zaman sen atmadın ancak attı bakın وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي 15/29 ben ona ruhumdan nefh ettim, gibi mertebeler Allah'çadan olan mertebelerdir.

İşte bu sistem içerisinde Kur'an-ı Kerim'e baktığımız zaman ancak İlahi kitap olduğunu Uluhiyet mertebesi itibariyle olduğunu mevzuların içinde olduğunu anlamaya çalışmamız mümkündür. Yoksa diğer şekliyle işte Musa'nın kavimiydi, yok denizden geçtiler, 12 tane yol oldu, suya vurdular, taşa vurdular su çıktı, gök yüzünden helva geldi, bıldırcın eti geldi diye masal dinlemiş oluruz hikaye dinlemiş oluruz. Musa (as) ın hayatının tamamı tarikat hakikatını belirten mevzulardır Kur'an'daki Tevrat bölümleridir. Hangi peygamberden bahsediyorsa o peygamberin kitabından bahsediyordur, bakın İsa (as) dan bahsediyorsa o bölümler İncil'dir, Kur'an'daki incildir, yani hakiki incildir, düzeltilmiş incildir diyelim ayrıca tahrif edilmiş İncilin düzeltilmişidir.

Kur'an-ı Kerim'de Kur'an-ı Kerim olarak diğer kitaplardan daha azdır Kur'an ayetleri. Yani şunu demek istiyorum, Âdem (as) a gelen suhuflar var, İbrahim (as) a gelen suhuflar vardır, Kur'an-ı Kerim'in içerisinde, Davud (as) a gelen zebur var, Musa (as) a gelen Tevrat var, İsa (as) a gelen incil var, Muhammed (sav) e gelen de Kur'an vardır. İşte bunların hep mertebeleri vardır. Zat mertebesinden gelenler Muhammediyet mertebesidir, Allah'çası Muhammediyet mertebesidir, Hakk'çası iseviyet mertebesidir, Rabçası Museviyet mertebesi, Şeriat mertebesi de İbrahimiyet mertebesidir.

Yani elimizdeki kitap öyle değerli bir kitaptır ki ama ancak içine nüfuz edildiği zaman, diyelim ki karşımızda bir su var, bu suyun bir üstünde yüzmek vardır, sathında bir on metre aşağısında bir yirmi metre bir yüz metre altında yüzmek vardır. İşte Kur'an-ı Kerim öyle derin bir ilim manzumesidir ki, her katmanda bir başka şehaser var, bir başka alem var, bir başka seyir var, denizin üstünde yüzen de yüzücü, ama dibine dalan da yüzücü, üstte yüzen yüzdü alttaki elde telsizi de var işte Ahmet Mehmet bak inciler mercanlar var diyor, yukarıdaki onu inkar edebilir mi, velev ki yalan söylediğini düşünelim inkar edemez çünkü ispat edemez.

Yukarıdakinin bunu inkarı mümkün değildir, ama ne yazık ki o hadise yaşanıyor, Kur'an-ı Kerim'in derinine dalmış olan kimse oradan çıkardığı hazineleri ortaya getiriyor söylüyor, dışarıda yüzen ben de denizde yüzdüm ama onları görmedim diyor. sen nerede göreceksin sen denizin üstünde havadasın, İşte böylece Kur'an-ı Kerim'in hakikatlerinden de biraz bahsettikten sonra gene yolumuza devam edelim, yine Kur'an-ı Kerim'in içerisinden

Şehadet aleminde zuhura gelen bu iki "*zati tecelli*" iman yoluyla birbirlerine yaklaşıp hakikatlerini idrak ederler, böylece "lika" mülaki (buluşma) yakıyn meydana gelmiş olur. Yakıyn mertebesinde imandan söz edilemez, çünkü iman (biri iman eden, diğeri de iman edilen olmak üzere) ikiliği gerektirir.. Halbuki tasavvufta *"tevhid"* yani birlik esas olduğuna göre bu ikilik ne şekilde tekliğe indirilecektir? Bir düşünürün **"çık aradan, kalsın yaradan"** diye çok derin ve özlü bir sözü vardır. Yani kulun kendisini idrak mertebesinde aradan çıkarması gerekmektedir. Bu takdirde "kul" var zannettiği kendi varlığını, kafasındaki, zihnindeki izafi benliğini, nefsi benliğini ortadan kaldırabilirse, ortada sadece *"İlahi benlik"* kalacaktır. O zaman iman nereye edilecek iman mertebesini bitirmiş olur yani görevini yapmış olur.

İki kişiye sormuşlar ölünceye kadar iman devam eder mi, diye birisi eder demiş, birisi de etmez demiş, hangisi haklıdır, ikisi de haklıdır, mertebesine göre ikisi de haklıdır. Ama üst

derecesini düşünürsek hangisi daha kemalli diye imanı düşüren daha üst mertebededir. Çünkü ikiliği bire indirmiştir. Çünkü kendisini ortadan kaldırmıştır, kendi kalktıktan sonra orad Hakk var olduktan sonra Hakk'ın varlığı baki olduktan sonra kim kime iman edecek, sen varsa ben varsa iman da vardır, "*çık aradan kalsın yaradan*" esas irfan ehli için beşeriyetini kaldırdığı zaman aradan Hakk sende tecelli ettiğinden kim kime iman edecektir.

İman edilecek kalmaz ortada çünkü iman gayba olur gaybı ortadan kaldırırsan neye iman edeceksin. Şimdi bakın Museviyette tenzih vardır, yani ötelere atmışlar, Allah'ın varlığını ötelere atmışlar, neden insanları putlardan kurtarmak için taşa toprağa buzağıya tapmaktan kurtarmak için Musa (as) hayır sizin rabbınız bunlar değil sizin rabbınız oradadır diyor, bu maddi yapıdan kurtarmak için çünkü Yahudilerin çalışması hep maddeye dönüktür, oradan kurtarmak için yukarıya çeviriyor. Musa (as) tenzihi getirdiği zaman bir tehlike ortaya geliyor. Bakın şimdi bunların hepsi teklikelidir.

Ama biz tehlikenin nerede bittiğini nerede başladığını farkında olmadığımız için yürüyüp gidiyoruz tarlalardan Musa (as) tenzih ediyor Cenab-ı hakk'ı göğe atıyor, o zaman hayellerinde insanlar bir allah kurgulamaya başlıyorlar. İslamın yaşadığı zahir, yaşantı Museviyet ilmi üzeredir. Bakın bunu unutmayalım, İslamın içinde yaşanan zahiri bilgiler yani dıştaki çalışmalar Museviyet itikadı üzeredir. Biz şimdi ne yapıyoruz, iman ediyoruz diye Cenab-ı Hakk'ı göklere atıyoruz, tenzih ediyoruz, o mertebede doğrudur, zaman ve mekandan münezzehtir diyoruz, biz şimdi Cenab-ı Hakk'ı yücelttik mi?

İseviyette bakın Hıristiyanlıkta üçlü iman vardır teslis vardır, "Ebabe, ebi ve Ruh-ul Kuds" onların besmeleleridir bu. Bizde nasıl "Bismillahirrehmanirrahim" var, onlarda da "Eba Ebi ve Ruh-ul Kuds" yani baba oğul ve kutsal ruh bakın orada iman üçlüdür. Bizde iman ikilidir. İslamiyet imanı ikiye indirdi, onlarda üçtü, islamın zahiri bir aşama daha yaptı ikiye indirdi, yani kesreti bütün bu alemdeki çokluğu ikiye indirdi, "sen, ben" e indirdi. Sen ve ben, hükmüne indirdi. Eğer bu iman hadisesi

olmasaydı iman öyle mübarek bir şey ki iman hakikati bütün bu alemde ne kadar çokluk varsa hani Romanın Rabları vardı, gök tanrısı yer tanrısı vardı, bilmem ne tanrısı diye, çok Rabları İsa (as) üçe düşürdü. Muhammed (sav) ikiye düşürdü zahirde.

Yine Muhammed (sav) hakikatı itibariyle bire düşürdü. Batını itibariyle yani Tevhid ehliyiz biz . Eğer iman ömür boyu devam etmiş olsa biz tevhid ehli olamayız. Kelamı tevhid ehli oluruz, hakiki tevhid ehli olamayız, ama kelamı tevhid ehli geçersiz mi hayır, geçerli tamam cennet ehli olur, çünkü burada hüsni niyet vardır, iyi niyet vardır, aman yarabbi diye elleri göklere kaldırıp dua etmek var, önünde secde etmek vardır, bu kötü bir iş midir değildir. ama bunun ilerisi de vardır, işte bu kitabın isimlerinden birisi de "ikan" dır, İkan yani Yakıyn ama kurb değildir, yakınlık değildir, iki varlığın bir birine yaklaşması değildir. Bir varlıkta iki gibi görünen şeyin aslında tek olduğunu anlamak yakıyn bu Cenab-ı Hakk وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى demedi mi bize bütün Esma-ı İlahiyeyi bize vermedi mi Âdem (as) a diyor ya وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَٓاءَ كُلَّهَا 2/31 Âdem'e esmanın hepsini öğrettik. Dolayısıyla bütün esma-ı ilahiye bizde mevcuttur. Etimiz kemiğimiz ciğerimiz bizim değil, kulağımız gözümüz bizim değildir, biz bunların neyine sahibiz kendimize kulak mı taktık kendimiz imal ederek saç mı taktık ayak mı taktık, sakal mı taktık. Vücudumuzun hangi organını biz yaptık ki sahip olalım. Biz hiç bir şey yapmadık, ama işte yedik içtik, gene O'nun malını yedik içtik, bizim bir tarlamız yok ki bizim bir dünyamız yok ki ayrı bir varlığımız olsun. Dolayısıyla bizim bize ait bir varlığımız olmadığını bizde mevcut olan zahiri ile batını ile dışı ile içi ile hüve hüvesine mutlaka O olduğunu idrak ettiğimizde burada iman düşer, ama yerine "İkan" daha üstün bir idrak gelir.

İşte tevhid budur, Vahdet dedikleri tevhid budur. Yahudiler yukarıya attıkları Allah'ı Hıristiyanlar aşağıya indirdiler, ama

sadece İsa (as) kendisinde biz baba oğul biriz diyor, ben babadan geldim, babaya gidiyorum, diyor, ilk bu sırrı ifşa eden İsa (as) oldu bu hakikatleri anlatan yani Allah'ın varlığının insanda zuhurda olduğunu ilk anlatan İsa (as) dır. O yönden bu ilmin mucididir. Tabi o da kendisinden değil Hakk'ın verdiği bir özellikledir. Ama O'nun farkı kendinde bunu sadece müşahede etti. (sav) Efendimiz ne yaptı, geldi bu hakikatin bütün alemde mevcut olduğunu söyledi, ki yüceliğe bakın ona göre olan nisbetin büyüklüğüne genişliğine bakın.

Kur'an-ı Kerim فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ 2/115 nereye baksan Hakk'ın veçhi bu kadar büyük müjde vardır. İsa (as) bunu sadece kendinde buluyorken Musa (as) a لَنْ تَرَانِي 7/143 deniyorken "Ya rabbi bana vechini göster dediği zaman Tur dağında Tevrat-ı Şerif'i alırken suhufları alırken لَنْ تَرَانِي sen beni göremezsin, hitabına mazhar oldu.

لَنْ تَرَانِي "LENTERANİ/SEN BENİ GÖREMESİN"

Bakın koskoca peygamber sen beni göremezsin Musa (as) ın kaviminden 70 tanesi Tur dağına çıkarken dediler ki *"ya Musa Allah'ı cehren bize göstermezsen biz seninle gelmeyiz"* yani allah'ı açık olarak bize göstermezsen seninle gelmeyiz, bu söz üzerine Cenab-ı Hakk onların canlarını aldı hepsinin neden çünkü istedikleri olmayacak bir şeydi. Peygamberlerine verilmeyen bu hakikat kavimine verilir mi? Verilmez, peygambere لَنْ تَرَانِي sen beni göremezsin diyor, ümmeti daha çok haddi aşmış oluyor, onların hepsi ölü oldular kısa bir süre sonra Musa (as) niyaz etti "Ya rabbi bunlar ölünce ben kavimin

yanına nasıl dönerim, beni öldürürler, bunları sen öldürdün kitabı alırken şahit olmasınlar diye yalancılık yapmasınlar gibilerde o kitabı sen yazıp getireceksin onlar kitabın müşahitleri idi, Tevrat-ı Şerifi alırken 70 tane şahit götürmüştü, 12 kardeş, 12 sülaleden gelen altışar kişi bilir kişi seçti, Musa (as) bunlar 72 kişi idiler, iki tanesi kavimin başında görevli olarak kaldı, Harun (as) ile Yuşa (as) görevli olarak kaldılar, bunun üzerine Cenab-ı Hakk onların üzerine zelzele ile bir bulut indirdi, canlarını aldı, Musa (as) ın niyazı ile tekrar onların canları kendilerine iade edildi ve sonra geriye döndüler.

Anlatmak istediğim şudur, Musa (as) a لَنْ تَرِينِى sen göremezsin o mertebede neden çünkü Musalık var, daha ikilik var orada Musa kendini ortadan kaldırmamıştı, İsa (as) kendini ortadan kaldırdı, fenafillah ve saika düştü bayıldı. O da kendinden geçti, ama Muhammed (sav) Mirac-ı şerif'e çıktı, rabbısı ile görüştü, ne bayıldı ne ayıldı ve "*gözünün gördüğünü kalbi yalanlamadı*." O kadar yerleri seyran etti hiç kendisinde bir değişiklik olmadı. Neden, çünkü onları yaşamıştı zaten yeryüzünde. Orada tatbikatını yaptırdılar.

İşte Musa (as) a "*len terani*", İsa (as) "*Ya rabbi seni göreyim*" dedi ama bayıldı, geriye dönemedi, yani o şimdi Hakk'ın huzurunda Miraçta, Muhammed (sav) Miraçtan indi de ümmeti de kaçıncı miraçları yapıyor. Onların ümmetlerinde miraç falan yoktur. Peygamberlerinde yok ki ümmetlerinde olsun. İsa (as) indiği zaman miracını tamamlamış olacaktır. Efendimiz ile buluşması ile de kadrini yaşayacaktır. Ümmet olacak ümmet olmasıyla kadrini yaşayacak, neden kadrini yaşayacak çünkü Kur'an'ı vaaz edecek, Kur'an kendisine gelecek kadrini bilmiş olacaktır. Ayrıca iktidar sahibi olacak.

Kendi kadir kıymetini de bilmiş olacak, Kadir gecesi bir bakıma odur, kendi kıymetini anlamaktır, kadrini kıymetini o yönde ne olduğunu anlamak. Bize, ümmetine ne dendi, Hz Rasulullah'ın ümmetine فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ 2/115 bakın

arada ne büyük fark vardır, bir koskoca Ulul azm peygamber sen beni göremezsin hitabına maruz kalıyor, diğer büyük peygamber görmeyi dilediğinde düşüp bayılıyor, yani Hakk'ın huzuruna gidiyor geriye dönemiyor, diğeri düşüp bayılıyor, ama Hz Rasulullah ne ayılma var ne bayılma vardır. Ne var Ariflik ve irfaniyet vardır. "nereye bakarsan ey habibim ve ümmeti benim veçhimi görürsün" diyor. İşte İsa (as) ın getirmiş olduğu kendi üstündeki ilahi varlığı müşahede etmek ümmet-i Muhammed'e bütün alemde müşahede etmek yolu açılıyor.

İşte bu da kitabın başında belirtildiği gibi Cibril hadisinde "İhsan" bahsi ile bu kapı bize aralanıyor. Hani namaz kılıyorken ibadet ediyorken Allah'ı sen göremiyorsan da orada her ne kadar şimdilik kayıdı var onun altında, yani şimdilik göremiyorsan da onun seni görmüş olduğunu müşahede ederek idrak ederek ibadetini yap demesi bu yolun kapısını açıyor. Yani Allah'ı müşahede etmek mümkün olur bu alemde diyor. çünkü bakın görüşten bahsediyor. "İhsan" kelimesi nedir genelde, ihsanda bulunmaktır, birisine para vermektir, yemek yedirmek, elbise almak, maddi bir oluşumdur ihsan, ama bakın Peygamber efendimiz ihsanı rüyet ile karşılaştırıyor, yahut rüyet ile tefsir ediyor, onunla izah ediyor bakın görüş ile.

Rabbını her ne kadar şimdilik göremiyorsan da, O'nun seni gördüğünü bil, bakın düşünerek, nerede kaldı elbise nerede kaldı ayakkabı, nerede kaldı para pul, hiç ilgisi yok, demek ki iki ihsan vardır, birisi maddi ihsan, biri manevi ihsandır. İşte bize lazım olan bu manevi ihsanı idrak edip ona sahip olmaktır. Bu ihsan kelimesi daha ileride gelecektir.

Ne oldu şimdi iman bahsini kısaca tekrar ele alalım, Musa (as) a gelindiği zaman insanlık alemi maddeden kurtulmak için rabbını göğe çıkarttı, yani tenzih ötelerdedir dedi, bundaki mahsur İsa (as) tarafından giderilmeye çalışıldı, çünkü yukarıda dendiği zaman hayelde rablar oluşmaya başladı bu sefer, bu da eksi bir durumdur, Cenab-ı Hakk "ezzahiru" ismi ile İsa (as) da zuhura geldi, fakat bu sefer de İsa (as) ı da putlaştırdılar, yani bir yerle sınırlandırdılar, bir yere has tuttular.

Bu da teşbih mertebesi oldu. Misal yani “Şibi” benzeyerek bir şeyin hakikatini anlatma, canlandırarak misalleştirerek

Bunda da böyle bir tehlike oldu, nitekim bakın bütün Hıristiyan cemaatleri çok yanlış yanlış yollardadırlar hepsi. Kimisi Meryem Allah’ın hanımı der, işte çocukları der, kimisi İsa Allah’ın oğlu der, kimisi İsa Allah’tır der, kendi aralarında bir çok guruplar var, bunlar da teşbihte hataya düştüler bu yüzden. Ama efendimiz geldi, ne yaptı tenzihi ve teşbihi birleştirdi, tevhid etti, işte tevhid bu demektir. Kelam ile sadece “La ilahe illallah” demek tevhid değildir. o lafzi tevhiddir. İlimdeki tevhid, tenzih ile teşbihi birleştirip tevhid etmektir. Bunun üstünde bir de vahdet vardır ayrıca. İşte kim bu tevhidi yaparsa tenzih ve teşbihi birleştirirse o yakıyn ehli olur, ikan ehli olur. nereye baksa Hakk’ın veçhini müşahede eder. O zaman da imana gerek kalmaz. İman rolünü yapmış olur, hani ne dedik iseviyette üçlü iman var, başlangıcında, Muhammediyette ikili iman vardır, yani bütün tanrıları bırakıyor bırakıyor, sen ve ben yani bir Allah var, bir de kul var, bu kadar daraltıyor, kolaylaştırıyor, ikiden bire geçmek kolaydır, ama ondan, yirmiden, yüzden bire geçmek bire düşürmek çok zordur.

Mesela araba beşinci vites ile gidiyor iken birinci vitese aldığınızda araba darma dağın olur. yahut birinci vites ile giderken beşe almanız mümkün değildir. ama ikinci vites ile giden arabayı yavaş yavaş birinci vitese almak çok kolay olur. çünkü zaten hemen yanındadır. İşte bir yönü itibariyle iman halinde yaşayan imanın da mertebeleri vardır, taklidi iman vardır, tahkiki iman vardır, daha daha gelişmiş muhabbetli iman var, tahkiki iman ve bir de muhabbetli iman var ayrıca. Tahkik ehli olur da muhabbeti olmaz, ilim ile bir yere gelir ama muhabbeti olmaz o da eksiktir.

İKAN/YAKÎN

Bu mertebeleri aştıktan sonra işte kendi hakikatini idrak ettikten sonra ne oluyor "***İkan***" kendi varlığında Hakk'ı müşahede ettiği zaman ***iman*** düşmüş oluyor. İşte o zaman tevhid kendisinde vahdet hakikati ortaya çıkmış oluyor. İşte o zaman bu hakikati idrak eden (sav) Efendimiz, Miraç gecesi sabahı döndüğü zaman "*Men reani fakat real Hakk"* şaheser sözünü söyledi bizlere. Şaheser de manayı anlatmaya yeterli kelime değildir. yani o ses o bilginin güzelliğini o bilginin genişliğini sonsuzluğunu bize yani ümmete vermiş olduğu o hediyeyi o lütfu anlatmak mümkün değildir.

Yani öyle bir sır açıyor ki beşer lisanı anlatmaya gücü yetmiyor. Ancak kişi idrakıyla nereye kadar ulaşabiliyorsa onu anlıyor. Ne demektir o; "men" kim ki, "rea" gördü, kimi "ni" beni gördü, "men reani" kim ki beni gördü, "fakat" yalnız ve yalnız hiç şeksiz şüphesiz, "real Hakk" Hakk'ı gördü. Diyor. bundan daha güzel söz söylenir mi, tabi ki o söz Efendimize yakışır, çünkü o "*Cevami-ul kelim*" kendisi. Kelimelere cami olandır, Hz Rasul "*bana ilk verilen şey Cevami-ul kelim"* dir yani az söz ile çok mana ifade etme özelliği bir de ayrıca onun özelliği Esma-ı İlahiyeye sahip olmasıdır, kelam Allah'ın kelamlarına sahip kelimelerine sahip isimlerine sahiptir demektir.

İşte bu bakımdan gerçek tevhide ulaşılınca iman düşmektedir. İman ile hareket etmeye çalışılıyorsa ikiliğin hüküm sürdüğü bir yaşam tarzına devam ediliyor demektir. Ancak burada özellikle belirtmek gerekir ki, kişi, kendi bulunduğu yeri bilmeli, derecesini aşan durumlara tevessül etmemeleridir. Yani bunu bilgi olarak alabilir ama bunu kullanmamalıdır. Yaşayamıyorsa eğer burada gene iman halinde bulunması onun yararına olur, bakın bu da tasavvufta çok mühim bir meseledir. İşte tasvvufta ayakların kaydığı en mühim meselelerden bir tanesi budur. Bazı bilgileri bilim olarak bilmesi ama varlığında yaşayamaması bildiği için yaşıyorum zannederek oradan tatbikata girişmesi kendini çok büyük yanılgılara sürükler.

Zira zemin kaygandır, *kılavuzsuz yola çıkılmamalıdır*. Meselelerin iyi anlaşılması ve yerinde değerlendirilmesi

lazımdır, *şeriat* ve *tarikat* mertebelerinde mutlaka **iman** vardır, *hakikat* ve *marifet* mertebelerinde ikan meydana geldiğinden; *iman kendiliğinden müşahedeye* dönüşmektedir. Bakın iman gene var ama şekli değişiyor, faaliyeti kullanımı değişiyor,

Devam ediyoruz **"ve bi'l ahireti hüm yukinune"** Yani ***"ahirete de yakın bir imanla iman ederler,"*** diye çevirebileceğimiz ayetin son bölümünde; **"yakıyn** ifadesiyle yaklaşırlar ve *öyle müşahede* ederler" de diyebiliriz. Yani Hazret-i Rasulüllahın Kur'an ve hadislere dayanarak bildirmiş olduğu ahiret hukukunu sanki görüyorlarmış gibi **yakıyn** olarak *müşahede* ederler.

Şurası bilinmelidir, ki *yakıyn* bilgisinin dışındaki bütün bilgiler naklidir. Bakın bu söz de çok mühimdir, Yakiyn dışındaki her şey nakildir. Yani söyleyen kişi onun sahibi değildir. lafsini demektedir sadece işte biz onu zaman zaman söyleriz, müşahede edilmeyen şeyin konuşulmaması lazımdır. Kişi onu bir üst boyuttan alır ezberler anlatır, ama yaşamadığı için ne anlattığını kendisi de bilmez. Ama bir şeyler satıyorum zanneder. İşte buradaki mevzu sohbet mevzuudur, dört kanaldan gelmesidir, Yakiyn bilgisinin dışındaki tüm bilgiler nakildir.

Nakledilen bilgilerle sağlanılan yakınlığa, *"bilmel yakın"* denilirse; bunun da ilerisi, *"ilm-el yakıyn", "ayn-el yakıyn",* ve *Hakk-el yakıyn"* olmak üzere **3** aşaması vardır. Bunlardan *ilm-el yakıyn,* konuya akliyle, bilgisiyle, ruhuyla o bilgiye varmak özüne ulaşmak demektir. Kısacası ilimle yaklaşmaktır. *Ayn-el yakıyn,* görerek yaklaşmayı ifade eder. *Hakk-el yakıyn* ise bilginin sahibi olmak, kendisi olmak demektir.

Buna şekeri misal gösterirsek: *Birincisi* şekeri tarif etmektir, *İkincisi* şekeri tatmaktır, yemektir, görmektir. *Üçüncüsü* de şekerin kendisi olmaktır, yani şeker olmaktır. İşte ayette bahsedilen *"yakıyn"*, yakın değil, gerçek yakıyn *"hüve hüvesine o"* olmaktır. Ariflerden birisine "yakıyn nedir"? diye soruldugunda, **"el yakıynü hüvel Hak"** yani **"O Haktır"** cevabını vermiştir. Böylece ahireti de yakıyn haliyle yaşamaktadır her an ölecekmiş gibi yaşamaktır. Yaşantısını bu

düzen üzerine oturtmuş olan kimseler yani yakıynlar, *müşahade ehlidirler***,** her şeye o mertebeden değerlendirirler.

Kur'anı Keriym *Bakara Suresi 2. sure 5. ayette;* **ulaike ala hüden min rabbihim ve ulaike hümül müflihune *"işte bu vasıfta olanlar Rablerinden gelen bir hidayet üzeredirler ve ancak onlar felah bulmuşlar, kurtuluşa ermişlerdir."*** Genel anlam bu olmakla beraber, yani namazını dosdoğru kılıp, kötülüklerden korunup, günahlardan kaçındıktan ve sevaplarını çoğalttıktan sonra ALLAH'a iyi bir kul olma yolunda kendilerini kurtarmışlardır. Batıni manada felah bulmak ise, kişiyi nefsinin tasallutundan, nefsi benliğinden, *birimsel benliğinden, izafî benliğinden kurtararak yerine Hakkın kaim olmasını* sağlamaktır. Diğer bir ifadeyle kişi beşeriyetinden kurtularak *Ulühiyetine yükselmesi* ve huzura kavuşmasıdır.

Rabbimizin, gerçek ismi *"Ebrahem"* yani *"halkın babası"* anlamına gelen, batılılann ise, *"Abraham"* olarak telaffuz ettikleri Hazret-i îbrahim'e şu hitabım hatırlayalım. Şimdi yakıynin diğer mertebelerine geçiyoruz,

Kur'anı Keriym *Bakara Suresi 2. sure 131. ayette;* **"iz kale lehü rabbühü eslim kale eslemtü lirabbil alemiyne" *"Rabbi ona: "Teslim ol" buyurduğunda. "Alemlerin Rabbine teslim oldum" demişti."*** Bu hitapta Hazret-i İbrahime **"Rabbine teslim ol"** buyuruluyor. Daha açıkçası **"bütün varlığınla bana teslim ol, beni vekil kabul et, senin kefilin olayım,"** deniyor. Hazret-i İbrahim'in cevabı hemen **"Eslemtü lirabbilalemiyn"** oluyor. Yani **"ben alemlerin rabbına teslim oldum"** diyor. Ama bu teslimiyetin çok önemli bir özelliği var. Şöyle ki; Kur'anı Keriym *Bakara Suresi 6. sure 79. ayette;* **inniy veccehtü vechiye lilleziy fetaressemavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikiyne *"Ben vechimi öyle bir veçhe karşı tuttum ki o vecih, semavat ve arzı fıtratı üzere halk etmiştir. Ve ben de şirk ehli değil, tevhid ehliyim."*** Ben beşeriyetimi artık ortadan çıkardım, yapmam etmem gibi nefsi feveranları nefsimi kaldırdım ortadan demektir. Bakın bu hadise nefs-i

mutmainnede oluşuyor, yani dördüncü mertebenin hakikati burada vardır. Demek ki İbrahimiyet mertebesinin başlangıcı dördüncü mertebemiz oluyor. Yani emmare mertebesi, Levvame mertebesi, Mülhime mertebesi, Mutmainne mertebesinde bu hadise yaşanıyor. Hani levvamede Musa (as) ın hadisesi yaşanıyordu kaviminin o inek hadisesiyle bu mertebede de İbrahim (as) ın hakikati olan bu yaşantısı yani bu mertebede Mutmainne tatmin olma demek huzur bulma bunun başındaki ayet يَآ اَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ 89/27 ey mutmain olmuş nefs, ارْجِعِي اِلَى رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً 89/28 rabbine dön biz zaten bir ömür boyu rabbimize dönük değilmiyiz, daha hala rabbine dön diye ihtar geliyor bize demek ki dönük değilmişiz ki rabbımız ihtar ediyor, ey mutmainne nefse ermiş olan nefis kişi yani rabbına dön diyor. emmarede olan kim bilir nereye döner, levvamede olan hangi kutuba döner, biz zannediyoruz ki suret olarak oraya döndük ya her birerlerimiz bir başka yerdeyiz, kimimiz evdeyiz kimimiz çoluk çocuktayız, kimimiz işte güçteyiz, veçhimiz orada vecih orada, beden burada da vecih orada.

Bakın ben veçhimi öyle bir veçhe karşı tuttum ki o vecih semavat ve arzı fıtratı üzere halk edendir. İşte “eşlim “ teslim ol buyurduğunda alemlerin rabbına teslim oldum demesi zaten veçhimi ona tuttum veçhini döndür sözünün cevabı zaten ben döndürdüm cevabını burada vermiş oluyor, o mertebede kişi bu cevabı vermiş oluyor. **inniy veccehtü vechiye lilleziy fetaressemavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikiyne** Ben başka yönlere dönüpte şirk ehli değilim ve tevhid ehli olarak veçhimi döndürdüm diyor , ne kadar güzel ayetler var.

İşte Kur’an budur, yoksa ezberde bunu oku, yahut sadece arapça manasıyal beşerce manasıyla oku orada kal değildir. işte Arapçasından Rabçasına Hakçasına Allahçasına geçtiğin zaman ancak bunu anlamak mümkün oluyor.

Ve ben şirk ehli değilim, tevhid ehliyim,

Burada şirkten bahsedilmesi, muhtemelen babası Azer'in put yapan birisi olduğunun vurgulanması içindir. İnsanların puta, taşa, güneşe, hayvana v.s.'ye tapmaları kaba manasıyle şirki oluşturuyor. Halbuki bir de peygamberimizin **"ben ümmetimin gizli şirkinden korkarım"** diye buyurdukları gizli şirk olayı var. Yani semavat ve arz içindeki varlıkları ayrı birer varlık olarak görmek veya düşünmek. İnsan, zihninde Hakk'ı bir tarafa, diğer varlıkları başka bir tarafa veya taraflara koyarsa zımmi olarak Hakk'tan başka varlıkların mevcudiyetini kabullenmiş olur ki işte korkulan ve insanı imanda zayıflatan bu şirk, gizli şirktir, yani ALLAH'ın varlığının yanında veya karşısında veya ötesinde başka varlıkların bulunduğunu kabul etmektir. Efendimiz ben artık ümmetimin taşa toprağa tapmasından korkmam ama gizli şirkinden korkarım diyor. Yani Hakk'ın varlığından başka varlıkların varlığını kabul etmek şirkin ta kendisidir.

Halbuki Kur'anı Keriym *Bakara Suresi 57. sure 3. ayette;* **hüvel evvelü vel ahırü vez zahirü vel batınü ve hüve bikülli şey'in aliymün** ***"o hem evveldir, hem ahırdır, hem zahirdir, hem batındır, ve o her şeyi bilicidir,"*** dediğimizde, Cenab-ı ALLAH'ın hem evvel, hem ahır, hem zahir, ve hem batın, ve de her şeyi bilici olduğu bildiriliyorsa, o halde Hakk'dan başka bir varlığın mevcudiyetinden bahsetmek mümkün müdür?

İşte bu gerçeği ilk idrak eden kişi *"hanif"* yani *"tevhid ehli"* Hazret-i İbrahim'dir. Böylece ilk defa **"tevhid-i efal"** bilinci oluşmuş ve bundan da **"la faile illallah"** hükmü kaynağını bulmuş oluyor. "Makam-ı İbrahim"in ileri safhalarına gelindiğinde ise Cenab-ı Hak bu defa kullanna Kur'anı Keriym *Bakara Suresi 2. sure 112. ayette;* **bela men esleme vechehü lillahi ve hüve muhsinun** ***"iyi bilin ki kim vechini ALLAH'a teslim ederse ona ihsan olunur,"*** diye hitabetmektedir. Kişi İbrahimiyet makamına ulaşıp bunun ileri safhalarına geldiğinde Cenab-ı Hakk bu defa kullarına "Bela" yani evet " kim ki veçhini Allah'a teslim etti işte ona ihsan edilir"

Bakın yukarıdaki ayette ne dedi, . **“inniy veccehtü vechiye lilleziy fetaressemavati vel arda haniyfen ve ma ene minel müşrikiyne”** ben veçhimi öyle bir veçhe tuttum ki semavat ve arza tuttum şimdi vecih demek lugatta yüz manasına ama şimdi biz başımızı böyle döndürdüğümüz zaman kabeye tamamen döndürmüş oluyormuyuz, veçhimizi çevirdik, olmuyor, demek ki vecih dediği cihet yöndür. İnsanın külli varlığıdır. Her yönüyle birlikte cephesini çevirmesidir, Hakk’a çevirmesidir. Başımızı çevirdiğimizde bedenimiz başka tarafta, bedenimizi çevirdiğimizde başımız bir tarafta olur. işte burada tam bir samimiyet **“inniy veccehtü”** muhakkak ki ben veçhimi öyle bir veçhe semavat ve arzı fıtratı üzere tuttum ona inandın ona güvendim.

Bütün kimliği ile birlikte her şeyi ile birlikte işte cenab-ı Hakk da bunun karşılığında bakın cevabı burada hemen geliyor, **bela men esleme vechehü lillahi ve hüve muhsinun** ***“iyi bilin ki kim vechini ALLAH’a teslim ederse ona ihsan olunur,”*** bakın ne ihsan edilir, ihsan edilir ama para mı mal mı mülk mü, toprak mı çiftlik mi, ev mi apartman mı “ihsan edilir” hani ihsan nedir diye sordu ya hadiste ihsan neydi, rüyetin başlangıcı idi. İhsan hadisinde hani sen rabbını görmüyorsan da her ne kadar namaz kılarken rabbın seni görüyormuş gibi yani rüyet ihsanı, o hadisin bir ileriki aşaması, ayette belirtilen ilerki aşamadır.

Bakın “Bela” tasdik ile “evet” men kim ki yukarıda olduğu gibi yani İbrahim (as) ın söylediği gibi “men” kim ki veçhini teslim etmişse Allah’a teslim etmişse bakın orada rabbına demiyor, Hakk demiyor, Allah’a teslim etmişse ama şimdi diyeceksiniz Hak, Rabb başkamıdır diye, tabi başkadır, aynı şeyin değişik değişik mertebeleridir. Bu apartmanın beş katı varsa her kat aynı kat değil ki, ama her kat apartmanın dahilindedir. Apartmanın içinde dışında değildir. ama her kat apartmanın tamamı değildir. birinci kat dediğimiz zaman apartmanı ifade etmiyor. Bölümlerini ifade ediyor.

İşte Allah ismi ism-i cami olduğundan diğer isimlerin hepsini ihata ediyor. apartman dendiği gibi bu binanın en

küçük bölümünü birimini dahi içine aldığı gibi, Allah esması da bütün esma-ı İlahiyeyi içine alıyor. Ama Rahman esması Allah esmasını kapsayamıyor. Nasıl ki şu iskemlenin bütün eşyayı kapsamına alamadığı gibi, işte diğer isimler de öyledir. Cami ismi ile Allah ismi bütün isimleri kapsamına alıyor. Diğer isimler kendi oluşumlarında kalıyor. İşte kim ki veçhini Allah'a teslim etmişse o muhsindir ona ihsan olunur. Yani Hakikat-ı İlahiye bilgileri Zat'i bilgiler O'na ihsan edilir. Bakın para mal mülk yoktur burada müşahede ile ilgili yani ilahi hakikati idrak edici müşahede edici, o yöndeki bilgiler kendisine bol bol ihsan edilir.

Zat'i bilgiler ona ihsan edilir. İşte bu kanaldan geçmeyen bakın o kadar açık mevzular, Uluhiyyet bilgisinden kesinlikle haberleri olmaz. Bildiği ilim ne ilmi olur, fıkıh bilgisi olur. islamın fıkıh bilgisi yani şeriat bilgisi olur. namaz nasıl kılınız, namazın sünnetleri farzları mustehabları, işte oruç hangi saatte başlar, hangi saatte biter, bireysel yani fiziksel bilgi bilinir. Ama ilahi bilgi bu gelen kaynak ayrı bir kaynaktır, ancak cedlerimiz bu kaynağın sahibi ise bize de o kaynaktan içirirler. Bu kaynağa ulaşmayan kimseler bu ilme sahip olamazlar. Sabahtan akşama kadar bu ayetleri okusalar da vird etseler de yine bunların hakikatine ulaşamazlar lafızda kalır çünkü.

Az önce dediğimiz gibi dört manadan gelmez, sahip olmak için bu dört kanaldan gelmesi lazımdır. Daha devamı var, kim veçhini Allah'a teslim ederse ona ihsan olunur diye hitap etmektedir.

Burada *"vechini"* ifadesi yüzünü, alnını, kaşını, gözünü v.s. gibi dar manasıyla yorumlanırsa çok sathi kalınmış olur. Oysa ki vecih kelimesinin başka anlamları da vardır. Yani kişi, Hakk'a sadece bedeni ve uzuvlarıyia değil; bilgisiyle, ruhuyla, özüyle, nefsiyle hepsiyle birlikte yönelmeli ve tüm varlığım O'na teslim etmelidir. İşte bu kimseye *"muhsin"* denilir ki *"ihsanı alan" "ihsan edilen"* anlamını taşır.

Mevzuumuzun basında islam, iman, ihsan ve ikan derken *"Marifetullah"* yani Allah bilgisinin ve müşahedesinin, peygamber bilgisinin *"hakikat-i Muhammedi"* bilgisinin özü bu

“ihsan” kelimesinde yatmaktadır. Bu durumda vechini Hakk’a teslim eden kişiye *“muhsin”* dendiğine göre, o kişiye *ihsan olunmuş* demektir. Olaya tersinden yaklaşıldığında, eğer bir kimse muhsin değilse yani ihsan olunmamış ise, o kimse *vechini Hakk’a teslim etmemiş* demektir. Ve de ihsan edemez demektir.

Burada ihsan’ın bir özelliğini belirtmekte fayda vardır. Vechin Hakk’a teslimiyeti devam ettiği sürece Zat’tan yapılan ihsan devamlı bir şekilde çoğalarak artar. Çünkü ihsan olunan da devamlı bir kapasite genişlemesi olur. yani kime ki zati ihsan varsa genişleme olur, اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ hakikati burada meydana gelir. Biz senin göğsünü yarmadık mı, sadrını açmadık mı, ki buralara yeni bilgiler doldurasın göğsün genişlesin. Diye bu hakikat gelişir kendisinde. Ve bu alış veriş devamlı inkişaf eder. Halbuki babamızdan, annemizden, dedemizden intikal eden ihsanlar, milyonlar, milyarlar dolayısıyla da muhsin oluyoruz ama, onların yaşamının bitiminde ihsanları da son buluyor. Yani mal mülk de ihsan oluyor ama bu babda değildir, onlar bitiyor, ama Hakk’ın ihsanı bitmiyor.

Yaşantısını ibadetlerle, sohbetlerle, zikirlerle, tefekkürlerle renklendirerek sürdüren kişi bu defa Kur’anı Keriym *A’raf Suresi 7. sure 56. ayette;* **inne rahmetallahi kariybün mine’l muhsiniyne** ***“ALLAH’ın rahmeti ancak Muhsinlerden gelir”*** bakın bir ihsan daha çıktı ortaya. O kişi bu ayetin hitabına mashar olur.

Bugün 18/2000 Cuma akşamı İzmir’deyiz, sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz. Allah cümlemize akıl fikir zihin zeka gönül açıklığı versin Cenab-ı Hakk’ın istediği manada ayet aralarına koymuş olduğu ifadeleri O’nun istediği gibi anlamaya çalışalım. Bizim anladığımız manadaki şekliyle değil, Cenab-ı Hakk’ın muradı istikametinde anlamaya çalışalım. Kitabımız İslam İman İhsan İkan sayfa 22 den devam ediyoruz.

Yaşantısını ibadetlerle sohbetlerle, zikirlerle tefekkürlerle renklendirerek sürdüren kişi bu defa "**inne rahmetallahi kariybün mine'l muhsiniyne** 7/56 ***"ALLAH'ın rahmeti ancak Muhsinlerden gelir"*** bakın bir ihsan daha geldi, bu hep diğerlerin üzerine gelen kemalat ihsanlardır. Yani yolculuğun yukarıya doğru seyiri halinde gelen ihsanlardır. Bakın Cenab-ı Hakk o kadar enterasan bilgi veriyor ki,

Dikkat edilirse bu ayet-i kerime ALLAH'ın rahmetinin nereden geldiğini çok net bir şekilde ifade ediyor. ***"ALLAH'ın rahmeti ancak Muhsinlerden gelir"*** yani Allah'ın rahmetini en kısa yoldan Muhsinlerden bulursun demektir bu. Tabii ki ALLAH'ın (genel) rahmeti gökyüzünden, sağdan, soldan, hocalarımızdan, alimlerimizden, sanatkarlarımızdan, tabiat ismini verdiğimiz bu varlık zuhurlarından, her yerden gelmektedir, ancak burada bahs edilen genel rahmet değil, *(ilahi ve zati)* rahmettir ki; o da ancak ve ancak en kısa yoldan muhsin kişilerin gönüllerinden talip kişilerin gönüllerine gelmektedir.

İhsanla ilgili başka bir ayet-i Rahman suresinde görüyoruz. Kur'anı Keriym *Rahman Suresi 55. sure 60. ayette;* **hel cezaül ıhsani ille'l ıhsanü** ***"İhsanın cezası ancak ihsan değil midir ?"*** Buradaki ceza kelimesinin anlamı, genelde kullanmaya alıştığımız ceza kelimesinden çok farklıdır. Ceza, arapçada karşılık, her hangi bir şeye karşılık, eşdeğer bir karşılık anlamına gelmektedir. Ceza kelimesi azab manasına değildir, karşılık manasınadır. Kişi ne kadar ihsan ederse Allah ona o kadar ihsan edecek. Kişi beşeriyet olarak yaptığı ihsanı Uluhiyet ihsanı olarak karşılık görecek bu ihsan tükenir mi, yani siz yüz lira bir yere verdiniz karşılığında bin lira gelecek, insan o yüz lirayı vermekten sakınır mı, daha çok veresi gelir, çünkü arkadan geliyor.

Ta ki niyetini sahih tutuncaya kadar. Nefsaniyetine bu işleri kaptırmayıncaya kadar, ama bu işleri nefsaniyetine kaptırırsa bireysel varlığına benliğine artık ben yapıyorum ben ediyorum diye şahsına mal ederse o bilgileri, hissiyatları, duyguları, gelen varidatları o zaman ihsan da kesilir, muhsinlik de

kalmaz, kendisi de ne olduğunu anlamaz, kendisini eski hali gibi zanneder ama çok değişmiş olur. işte baştan takip edersek Hadiste belirtilen ihsan ile müşahede hali açılmaya başlar, ondan sonra bunu idrak eden kişinin veçhini Hakk'a teslim etmesi, Hakk'ın da ona ihsan etmesi, ihsan etmesinin neticesinde de kendinde meydana gelen bu varidatı o da ihsan etmeye başlaması gene **inne rahmetallahi kariybün mine'l muhsiniyne** „Allah'ın Rahmeti onlardan gelir" ve onlar ihsan ettikçe de ihsanları arttırılır. Buradaki ihsandan maksat para mal mülk değil, İlahi ve Zat'i bilgidir, Zat'i rahmettir. Yani müşahede ihsanıdır.

Ceza Arapçada her hangi bir şeye karşılık eş değer bir karşılık anlamına gelmektedir,

Yüce ALLAH bir ayet-i kerimesinde Kur'anı Keriym *Beyyine Suresi 98. sure 8. ayette;* **cezaühüm ınde rabbihim cennatü adnin tecriy min tahtıhe'l enharü halidiyne fiyha ebeden *"Onların Rabları katındaki mükafatı, içinde temelli ve sonsuz kalacakları, içlerinden ırmaklar akan adn cennetleridir."*** gibi veya ***"cehennemle cezalandıracağı"*** gibi.

Burada da *"ihsan"*ın karşılığının yine *ihsan* olacağı ifade edilmektedir. Yani muhsin olan bir kimse, muhsin olduktan sonra vermeye başladığında yaşamı ihsana dönüşmüş oluyor, İhsan sahibi oluyor. Verebildiği kadar veriyor, bunun karşılığında da alabildiği kadar alıyor ve bu hal süreklilik kazanıyor. Bu yaşantı içersinde artık kişi *"eşhedü en lailahe illallah"* dediği zaman gerçekten *müşahede sahibi* oluyor ve imana ihtiyacı kalmıyor: İman safhasını yaşayan kişi, aslında kesret aleminin ehlidir. Çünkü iman olgusunda daha evvel de belirttiğimiz gibi biri iman eden, diğeri iman edilen olmak üzere iki varlığın mevcudiyeti söz konusu olmaktadır.

"eşhedü en lailahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden Resulüllah" diyen kişi bunu gerçek manasıyle söylüyorsa o artık iman safhasını aşmış, gaibliği geride bırakmış, kesretten kurtulmuş, Vahdeti bulmuş, müşahede ehli olmuştur. Bakın islamın ilk şartı müşahededir, yani görüştür, şehadet şahit

olmaktır. “Eşhedü” dendiği zaman ben görüyorum ki yani müşahede ediyorum ki Allah’tan başka ilah yoktur, ben görüyorum. Ama biz şimdi taşlar topraklar işte yontulmuş süliyetler mi göreceğiz de ondan gidiyoruz değildir. alemde ne kadar varlık varsa veya ne kadar muhabbet ettiğimiz şeyler varsa Hakk muhabbetinin dışında ne kadar şeyler varsa bunların hepsini gerçek yerine oturtup bunların hepsinde Hakk’ın bir zuhuru vardır, tecellisi vardır, diye onlara öyle bakmak şartıyla tevhid etmiş oluyoruz, o zaman imana ihtiyaç kalmıyor. Yani müşahede ettiğimiz zaman imana ihtiyaç kalmıyor.

Nasıl diyelim ki şimdi alt katta falan isminde bir padişah oturuyor dediler, ben görmedim ki, o zaman ne oluyor, onu bana haber veren kişinin sözüne itimat ederek iman ediyorum, kabul ediyorum. yani orada bir kişinin olduğunu kabul ediyorum, ama ben görmedim, görmedim ama söyleyene itimat ettiğimden iman ediyoruz. İşte Cenab-ı Hakk'ın göndermiş olduğu peygamberine itimat ettiğimizden O’nun sözlerine ilahi semavi kitaplara, Kur’an olsun diğer semavi kitaplar olsun iman ediyoruz itimat ettiğimizden, ama alt kata inip de yahut üst kata çıkıp da padişahın o paşanın kendisi ile görüştükten sonra artık ben onun varlığına iman ediyorum sözü tabi ki orada pek mantıklı bir şey olmaz.

Görmüşsek de tekrar biz ona iman ettik sözünü kullanıyorsak bu da acayip bir iş olur. burada imandan kasdımız tahkiki ve taklidi mertebelerindeki iman değil, imandan sonra yaşanan ikan mevzuundadır. İşte az önce de dediğimiz gibi Cibril hadisi ile başlayan ve Kur’an-ı Kerim’de Muhsin hakikati ile devam eden seyirin neticesinde Muhsin olan ve ihsan alan kimsenin imana ihtiyacı kalmaz. Çünkü iman kesretten kurtarıp en az kesret olan ikiye indirir. Yani çokluğun en azı olan ikiye indirir. Bakın İseviyette üçe indiriyor, çokluktan roma tanrılarından işte şuradan buradan üçe indiriyor, Eba Ebi ve Ruh-ul Kuds, ialamiyet onu da kaldırıyor, ikiye indiriyor.

Yani islamiyetin zahiri ikiye indiriyor, İslamiyetin batını özü

ise bunu da kaldırıyor, kimi kaldırıyor, kulu kaldırıyor, sadece Hakk var, Hakk'ın olduğu yerde imana ihtiyaç olmaz. Hakk kendi kendini

müşahede ediyor ki, شَهِدَ اللَّهُ اَنَّهُ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ وَالْمَلَٰئِكَةُ
وَاُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا اِلَهَ اِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ 3/18

Allah kendi kendine şahittir ki ondan başka ilah yoktur. Bakın kul kalktı ortadan dolayısı ile iman sahibi beşeriyet sahibi olan kul ortadan kalkınca imana ihtiyaç kalmaz. Ama bu imansız demek değildir, haşa imanımız da var hamd olsun, derviş ne demiş, sigarayı yakmış bir imanımız bir dumanımız var demiş.

Bunlar biraz ağır mevzulardır ama ama inkarcı olma babında değil hakikatı anlama babında bunların hepsi, eğer bunları anlamayacaksak anlayamayacaksak zaten irfan ehli olmayı hiç murad etmeyelim. Beşeriyet sahasında kalalım, hayalimizle yaşayalım, hayalimizdeki rabbımıza yönelim. Ama o geçerli midir, geçerlidir, çünkü Cenab-ı Hakk ne buyuruyor, "Enne abdi zanni" Ben kulumun zanni üzereyim diyor bu kadar da müşfik bir rabbımız vardır, yani biz bir şeyler yapalım da ne yaparsak yapalım, hepsi kolay ama biz halife olarak halk edilmişiz, Âdem olarak halk edilmişiz, bu hakikatin kemaline ulaşmak bize yanaşır. Bunu zevalde yaşamak yazık olur.

Elinizde son sistem bir otomobil var, işte buna benzin ile çalışıyorsa işte biraz mazot biraz benzin, asvfat yolda kullanılması gerekiyorsa onu kasislerde kaldırımlı yerlerde kullan altını sağını solunu bir tarafa vurarak o güzel otomobilin kıymetini bilmeyiz ve sonra ben araba kullanıyorum dey ayrıca. İşte elimizde öyle muhteşem bir aracımız var ki bunun ne son model otomobil ile nemelek ile ne cin ile ne alemdeki varlıkların başka birisiyle kıyas etmemiz mümkün değildir. Yani kendi elimizdeki aracımızın değerini çok iyi bilmemiz gerekiyor hiçbir şey ile kıyaslayamayız ondan daha değerli bir şey olmaz, çünkü "Halakal Âdem'e ala suretihi" diyor efendimiz bizim.

Yani hadis-i kudside Allah Âdem'i kendi sureti üzere halk etti bak Uluhiyet sureti üzere halk etti. Buradaki suretten maksat beşer manasında değildir, Cenab-ı Hakk'ın hakikatleri itibariyle Âdem'deki zuhur O'na aittir. Diyor. Yani ne kadar esma-ı İlahiye varsa ne kadar Sıfat-ı Zat'ıye Sıfat-ı Subutiyeler, varsa cenab-ı hakk'ın ne kadar oluşumları varsa insanda bunların hepsini mevcut etti ortaya çıkardı. İşte biz taşıdığımız yükün kıymetii bir bilmiş olsak bize Cenab-ı Hakk nasıl bir hamil vermiş yük vermiş bilsek kıymetini, onun için diyor, أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿٢﴾ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ ﴿٣﴾ الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٤﴾ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ 94/1-2-3-4 biz senin göğsünü yarmadık mı, yani gönlünü açmadık mı, sırtındaki ağır yükünü yani nefis yükünü benlik yükünü almadık mı, işte sırtımızdaki bu nefis yükünü alıyor kendini yüklüyor, ama biz onu terk ediyoruz, haşa yaptığımız iş o kadar acayip nefsimizi yükleniyoruz ve bir ömür boyu onu taşıyoruz. Yani çöp arabası gibi dünya çöplüğünü sırtımıza yüklüyoruz, bir ömür boyu onunla bir de yükümüz var malımız var diye iftihat etmeye çalışıyoruz.

Bu yaşantıiçerisinde artık kişi "eşhedüenla ilahe illallah" dediği zaman gerçekten müşahede sahibi oluryor ve imana ihtiyacı kalmıyor. İman safhasını yaşayan kişi aslında kesret aleminin ehlidir. Çünkü iman olgusunda olgusunda daha evvel de belirtildiği gibi, biri iman eden diğeri de iman edilen olmak üzere iki varlığın mevcudiyeti söz konusu olmaktadır. "Eşhedüenla ilahe illallah ve eşhedüenne Muhammeden Rasulullah" diyen kişi bunu gerçek manada söylüyorsa o artık iman safhasını aşmış, gaibliği geride bırakmış kesretten kurtulmuş vahdeti bulmuş müşahede ehli olmuştur.

Ve yine başka bir ayet-i kerime de Kur'anı Keriym *A'raf Suresi 7. sure 172. ayette;* **ve eşhedehüm ala enfüsihim *"kendi nefisleri üzerine şahit olurlar"*** denmektedir, *"iman ederler"* denmemektedir. Eğer *"nefisleri üzerine iman ederler"* denseydi kişinin bu kadar terakkiden

sonra yeniden dersine birinci sınıftan başlaması gibi olurdu. Oysa ki ihsan - muhsin dönüşümü yukarıda belirtildiği gibi sonsuza kadar kapasite artışını içerir.

Müşahede halinin zirvesini ifade eden şu ayet bütün bu anlatılanları ne güzel özetlemektedir.

Kur'anı Keriym *A'li İmran Suresi 3. sure 18. ayette;* **şehidallahü ennehü la ilahe illa hüve**

"ALLAH şahittir ki ALLAH'tan başka ilah yoktur, ancak ALLAH vardır." Sözümüzü bitirmeden evvel konumuzun başlangıcında *"Cibril Hadisi"*nde yerini alan "İslam" kelimesini de bir nezbe açmakta fayda görmekteyim. **İslam,** selamdan, selametten, teslim olmaktan kaynaklanan bir kelimedir. ALLAH'ın birliğine inanmak ve O'na şirk koşmamaktır. İslam dininin zahiri, *"şeriat-ı Muhammedi"*; batını ise, *"hakikati Muhammedi"*dir. İkisini birlikte yürütmek ise, *kemalattır.*

İslam aynı zamanda *Adem* (a.s.)'dan → *Muhammed* (a.s.)'a kadar bir semavi sistemin ismidir. Cenab-ı Hakk; *"İbrahimiyet"* - *"Museviyet"* - *"İseviyet"* - *"Muhammediyet"* diye ayrı ayrı dinler vazetmemiştir. Musa (as) kendisine tabi olan akrabaları ile Museviyet olarak bir kavim hükmüne girmişler yani kendilerini biz Museviyiz diye ayırmışlardır. Bu ayrılış din olarak değildir, kavim olarak, ırk olarak ayrılıştır. Biz Türk Yahudi olamaz, ama Musevi olur, yani ırk olarak biz Türk ırkıyız onlar Yahudi ırkıdır. Ama din olarak Yahudi olabiliriz. Çünkü o sistem içindeyiz. Yahudi olabiliriz derken o zaten bizim dinimizdir, Musa dini bizim dinimiz, onların dini değil aslında bizim dinimize onlar sahip çıkıyorlar.

Ama biz bunun tam tersine kullanıyoruz. Bizim alimlerimiz de onların bu davranışlarını tasdik edercesine Musa dini İsa dini varmış gibi bunları ayrı bir paragraflarda yorumluyorlar, ayrı bölümlerde yorumluyorlar. Halbuki deseler allah'ın dini tek dindir, bunun da bir seyri vardır, Âdem (as) dan Muhammed (as) a kadar devam eden bir seyirdir bu Allah'ın din seyridir, dese iş bitecek zaten, ama onlar ayrıymış gibi İsa (as) ın dini başka bir dinmiş gibi Musa (as) ın dini başka bir dinmiş gibi

milliyetçiliğe döndürülen bu gurupları bizim ilim adamları da tasdik edercesine sizin dediğiniz gibidir, diye tasdik etmişler, tabi onlar tasdik edince bizlerde ha öyleymiş diye kabullenmişiz, aslında öyle değilmiştir.

İslam dininin zahiri şeriat-ı Muhammedi batını ise Hakikat-ı muhammedidir. İkisini birlikte yürütmek ise kemalattır. İslam aynı zamanda Âdem (as) dan Muhammed (as) a kadar bir semavi sistemin ismidir. Cenab-ı Hakk İbrahimiyet Museviyet İseviyet Muhammediyet diye ayrı ayrı dinler vaaz etmemiştir, Allah'ın indinde yani yanında din İslam dinidir onun için "**şehidallahü ennehü la ilahe illa hüve" 3/18** nun hakikatini yaşamamız lazımdır.

Kur'anı Keriym *A'li İmran Suresi 3. sure 19. ayette;* **inne'd diyne ındellahi'l islamü** ***"Allah'ın indinde (yanında) din İslamdır."*** Allah'ın indindeki (yanındaki) din islam olmakla beraber; acaba *kulun indindeki din nedir*, nasıldır? Şimdi Cenab-ı Hakk diyor ki islamm dini benim yanımdadır, biz de iddia ediyoruz ki İslam dini bizim yanımızdadır, hangisi doğrudur, o zaman Allah'ın yanında olan din tabi o yönden bakıldığında doğrudur, bizim yanımızda olan din de bizim zannımıza göre kullandığımız dinimizdir.

Yani hayalimizde zannımızda var ettiğimiz bir dinin mensuplarıyız. Eğer biz gerçek İslam dinini yorumlamak istiyorsak tatbik etmek istiyorsak Allah'ın indine gitmemiz lazımdır. Allah'ın yanına ulaşmamız lazımdır. Yani "**şehidallahü ennehü la ilahe illa hüve" 3/18** nun hakikatini yaşamamız lazımdır. İşte o da ikan ve İhsan hadisesi ile ancak müşahede ile mümkün olmaktadır. Allah'ın indindeki din İslam olmakla beraber, acaba kulun indindeki din nedir, nasıldır?

İşte Museviyet, İseviyet vs. dinler bu safhada ortaya çıkmaktadır. Yani insanların kurgusundan veya ayırmalarından ortaya çıkmaktadır. Çünkü kul, zahir hali daha kolay benimsemekte ve her kitap sahibi peygambere ayrı bir din ismi yakıştırmaktadır. Hz. İbrahim'in getirdiği **"tevhid-i ef'al"** hukukunu, Hz. Musa'nın getirdiği **"tenzih"** tevhid-i esma hukukunu, Hz. İsa'nın getirdiği **"teşbih"** tevhid-i Sıfat

hukukunu, Hz. Muhammed'in getirmiş olduğu **"tevhid"** ve **"vahdet"** tevhid-i Zat hukukunu, ümmetleri, peygamberlerinin isimlerine izafeten *"İbrahimilik", "Musevilik", "İsevilik", "Muhammedilik"* olarak isimlendirmişlerdir ve böylece kulların yanındaki dinler ortaya çıkmıştır. Halbuki ALLAH birdir ve ayette belirtildiği gibi indindeki (yanındaki) din de *"bir"*dir, o da *"İslam"*dır.

Kuran-ı Kerim'de geçen o hadiselerde zaten hep mü'minler olarak bahseder, havarilerden mü'minler, islamlar olarak bahsederler, Nusa'nın kaviminden iman ehli diye bahsederler.

Hz. Adem (a.s.) ile başlayan ALLAH'I c.c. *bilme ve bulma* olgusu; Âdem (as) dan evvel Allah gene vardı, ama bilinen bir şey değildi bilinmiyordu. Bilinmediği için de kıymeti yoktu, varlığı ile yokluğu birdi, şimdi şu odanın ortası altın ile dolu olsun ama o altının değerini bilecek kimse yoksa onun taştan topraktan ne farkı vardır. İşte insan yeryüzünde yok iken yani Âdem (as) yer yüzüne gelmemiş iken Allah'ın varlığı ile yokluğu arasında fark olmayan bir haldeydi. İşte Cenab-ı Hakk insanı bunun için var etti. Kendini bildirmesi için kendini bilecek bir varlığın aynanın olması için kendi ile müşahede edecek konuşacak ünsiyet edecek dostluk kuracak bir varlık için bu alemleri halk etti, orada yaşayan da Âdem (as) dır.

İnsanı öyle sıradan birer varlıklar görmeyelim yani kendimizi, gerçekten çok büyük lütuflara mashar olmuş varlıklarız her birerlerimiz hatta Afrikanın en ucra köşesinde yaşayan bir tam tam dahi çok değerli bir varlıktır. Esmer vatandaş dediğimiz o kimseler çok değerli varlıklardır. Efendim işte içki içiyorlar da hırsızlık yapıyorlar da şöyle yapıyorlar böyle yapıyorlar o ayrı meseledir, o onun fiilidir, işte bir kimseye buğuz edileceği zaman yahut şöyle veya böyle konuşulacağı zaman kendisi hakkında değil fiili hakkında ancak konuşulabilir. Kendisi hakkında konuşulamaz. Zat'ı hakkında konuşulamaz, fiili hakkında konuşulur. Çünkü Zat'ında Allah'ın vermiş olduğu özellikler vardır. O'nun hakkında kim konuşabilir, Allah'ın özellikleri hakkında.

“*venefahtü fi min ruhi*” bütün insanlarda geçerli olan bu oluşum, o oluşumun olduğu mahale kötü gözle bakmak her hangi bir şekilde bakmak mümkün değildir. esmer vatandaş dediğimiz veya cahil dediğimiz veya köyün bir yerinden gelmiş dediğimiz işte şöyle böyle kimse dediğimiz kimse dahi bir padişahla bir reis-i cumhur ile aynı eş oluşumlara sahiptir. Onun da saçı aynı onun da kalbi aynı onun da canı yanıyor, sevindiği zaman o da seviniyor. Varmı aralarında farkı, hiçbir farkı yoktur. Ama kendini ilgilendiren fiilleri itibariyle eleştirmek mümkündür. Ama Zat’ını eleştirmek mümkün değildir.

İşte Cenab-ı Hakk insanlara o kadar büyük kemalat vermiş ki bu kemalatın da ne olduğunu açıklamış, ama biz bütün bunları nefsi gafletimiz içerisinde veya nefsimizin bizi uzaklaştırması perdelemesi içerisinde bunları hep göz ardı etmişiz, kendimizi Hakk’tan ayrı işte dünyada yalnız başına yaşayan varlıklar gibi görmüşüz, yukarıdaki Allah’a ibadet etmeye başlamışız. Yani Museviyet mertebesi tenzih mertebesinden ibadete başlamışız, ismimize de Muhammedi demişler, tabi öyleyiz de yaptığımız iş Muhammedilik değildir. Âdem (as) ile başlayan Allah’ı bilme ve bulma olgusu

Hz. Muhammed (a.s.). ile *kemale erdi*; o yüzden son peygamber olmuştur. İlahi sırları zuhura çıkarmış gizli bir şey bırakmamıştır, yeter ki biz kulak, göz, gönül ve akıl ayarlarımızı güzel yapalım, ayan bozuk cihaz gerçekleri yansıtamaz. Evvela kulak ayarını yapmamız lazım sonra göz ayarını sonra kalp ayarını yapmamız lazımdır onun için Mülk Suresinde ” قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ 67/23 sizi yer yüzünde inşa ettik diyor, ve size kulaklar verdi, gözler verdi, kalpler verdi, bu kadar nimete karşı ne de az şükrediyorsunuz veya hiç şükretmiyorsunuz, gene nezaketen söylüyor, güya şükrediyormuşuz gibi.

Kur’an-ı Keriym peygamberler kıssaları ile bir hak

yolcusunun *“seyr-i süluk”*unu nasıl yapacağını çok açık bir şekilde göstermektedir. Bir arif kişinin nezaretinde yeterli sürede 10 - 20 sene arası olabilir, istisnalar hariç, bazen daha kısa veya daha uzun da olabilir. Kısaca özetlersek; gafletine tevbe edip *“mertebei Ademiyyet”*te *“venefahtü”* ile şuurlanmaya başlayan kişi, nefs temizliğine yönelir, kendini anlamaya başlar, Hakk’a teslim olmaktan başka çaresinin olmadığını idrak eder. *“Teslimi külli*” ile teslim olur, daha sonra vechini (bütün varlığını) Hakk’a teslim eder. Bunun karşılığı *“ihsan”*dır; “Cibril hadisi”nde bu olgu çok muhteşem bir şekilde ifade edilmiştir. *“Benlik”* perdesinin kalkmaya başladığı ilahi zatı müşahedeye dönük oluşumların yer aldığı bir mertebedir.

*“Mertebe-i İbrahimiyet”*te *dostluk hullesin*i giyer *gerçek tevhide* ulaşır.

*“Mertebei Museviyet”*te eymen vadisinde *gerçek tenzihe* ulaşır.

*“Mertebei İseviyet”*te *“Ruhül kuds”ten destek alır*.

“Mertebei Muhammediyye” de ise, seyr-i zirveye çıkıp *“mi’rac”*ını yapar.

Böylece *“büyük ayet”* olan kendini ve Rabbini müşahede etmiş daha dünyada iken *“ruyetullah”*a ulaşmış olur. Hani miraçta “Ayet-el Kübra” büyük ayeti gösterdi, işte büyük ayet Hz Rasulullah’ın o akşam kendi hakikatinin bütün kemaliyle temaşa etmesidir. Yani İnsan-ı Kamil gözü ile İlahi varlığı müşahede etmesidir. Bir başka ifade ile kendi varlığını bütün alemlerde müşahede etmesidir. İşte İslam ALLAH’ın yolunu ilk aşamasından başlatıp zirveye yani zatına kadar ulaştıran sistemin ismidir. Zaten din de bu demektir, Bu oluşumlar bütün varlıkta da ALLAH (c.c)yü müşahede etmek için düzenlenmiştir.

ALLAH c.c. kendini bildirmeyi diledi ve bilebilecek olan *“halife”* insanı “halk” etti (*yaratma değil*) ve onda en geniş manada zuhur etti. Bu hakikatleri bilen ayn; bilinen gayr oldu. Bilen de vechini açtı; bilinen de hicapladı yani perdeledi. Ne

zaman ki bu perdeleri açacağız işte o zaman şu dünya hayatımızın ne kadar değerli bir şey olduğunu anlayacağız.

Hz. Muhammed s.a.v. ve Kur'an ile bütün hakikat ortaya konduğundan daha başka bir peygamber ve kitabın gelmesi mümkün değildir. Eğer böyle bir şeyler varsa kökünden yanlış ve aldatmacadır, çünkü Kur'an zattır ve O'na ilave edilecek başka hiç bir şey yoktur, ancak bizim O'nu iyi inceleyip anlamamıza ihtiyacımız vardır. Bu saha sonsuz bir deryadır, gayemiz o deryadan alınan bir avuç su ile yüzümüzü yıkayıp gözlerimizi Hakk'ın eliyle benliğimizden mehs etmektir. ALLAH'u teala gayretli olanları basar'dan basirete ulaştırsın.

Ehlüllahtan birisine sormuşlar "ALLAH'I görmek mümkün mü?" diye o da cevap vermiş, "ALLAH'I görmemek mümkün mü?" diye. Daha ileride inşeallah Cevab-ı Hak izin verirse bu mevzu ile alakalı daha geniş kapsamlı bir yazı meydana getirebiliriz, daha fazla bilgi almak isteyenler de *"Mübarek Geceler"* isimli kitabımızın mi'rac bölümüne bakabilirler.

Bu risale imanın hakikatleri yönünde şüpheleri bulunan bazı kimselerin sorulan üzerine yazılmaya çalışıldı. Gayret bizden tevfik ve ihsan ALLAH'dan'dır.

Muhterem okuyucum bu risaleyi sabrederek eğer sonuna kadar okuyabildinse lütfen ön yargılı davranma iyi anlamaya çalış ki ufkun ve gönlün genişlesin bu, hayata daha değişik yönlerden bakmaya alışmalısın. Rabbimizden cümlemize ilim bereketleri vermesini niyaz ederim. Hoşçakalın, dostça kalın.

Burada sorulacak bir şey var mı, demek ki bu dünyaya gelmekten gerçek kast yani Cenab-ı Hakk'ın iradesi kendine ayna olacak bir varlığın vücuda getirilmesidir, yani kendini anlayacak idrak edecek bir varlığın meydana getirilmesidir. Bu varlığı meydana getirdikten sonra da kendisinin bu dünyada nasıl yaşayacağını düzenlediği formülünü de eline verilmesi, nasıl bir arabanın bakım kılavuzu var, ona göre o arabayı kullanırsak bakımlarını yaptırırsak o arabanın verimi çok artar ömrü de uzar. Ama onun dışında kullanırsak yağını filitresini

değiştirmezsek vaktinde yapmazsak o arabanın ömrü kısa olur, verimsiz olur.

İzleyici sorusu: Yahudiler hep bizim dinimiz Hıristiyan dininden evvel geldi diye onlarını hakir görürler, bu doğru mudur? Tabi Yahudilik Hıristiyanlıktan evvel geldi, ama şimdi bakın talebenin orta okulu daha evvel okuyor olması liseye gitmesine mani midir, o daha evvel okuyoruz diye orta okul talebesi ben liseliden daha üstünüm diye söylemesi mümkün müdür, işte peygamberlerin mertebeleri var Allah'a giden yol üstünde merdiven basamak gibi bunlar, miraç yükselmesi vardır, ortaokulda çalışan bir kimse okuyan bir kimse ben liseden üstünüm ben liseden daha evvel devreye giriyorum daha evvel okunuyorum diye iddia etmesi ne kadar yanlışsa ne kadar abes bir şey ise işte Yahudilerin de biz İsevilerden daha üstünüz daha evvel geldik demeleri o kadar basit bir ifade tarzıdır.

İşte Hıristiyanlar da böyledir, Allah bize kitabını gönderdi bitirdi başka kitaba gerek yok diye onlar da İslam dinini aynı sebepten kabul etmiyorlar. Yahudiler olsun Hıristiyanlar olsun onların gerçek yerleri islam dininin içindedir, yani biz onların gerçek dinini seyir halinde yaşıyoruz. Şimdi Ankara'ya gitmek için buradan nerelerden geçilecek işte uşak, Afyon dan geçilecektir, işte o yolcu gerçekten başlangıç ve son nokta yolcusu ise o, o yerlerden geçecektir. İsterse o şehirde oturmasın, o şehirin halkından olmasın, geçecektir oradan. O yol üzerinde oturanlar artık kanıksamıştır oralarını ondan sonraki şehri bilmez hep orada oturan kişi hiç çıkmadığını düşünelim, köyünde oturan bir kişiyi düşünelim, ama yolcu olan oradan geçecektir.

İşte orasını kullanan esas o yolcudur, bilincinde olan neden, hem ilerisini biliyor, hem gerisini biliyor. Sadece kendi oturduğu yeri değil. İşte biz böyle yerimize oturmuşuz, Müslümanlarda böyle yani biz de böyleyiz, Yahudiler oturmuş yerine onlar Museviliğe oturmuşlar şartlanmışlar ondan başka yok, İseviler oraya oturmuşlar başka yok, Muhammediler de buraya oturmuşuz bundan başka yok diye ama

Muhammediliğin ne olduğunu bilmeden oturmuşuz. İşte bizim gerçek Muhammedi olmamız için işe baştan başlamamız gerekiyor. yani Âdem'den başlamamız gerekiyor.

Cenab-ı Hakk Âdem'e neler yaptı onun ile olan münasebetleri neler oldu, bakın hikaye olarak okuyoruz, Cennetten kovuldu melekler şöyle dedi işte şeytan ona secde etmedi, bunların hepsi bizim hayatımızda yaşanan hadiselerdir. Bu sahnelerin hepsi bu beden mülkünde mevcuttur. Bu kitapta mevcuttur. Hepimizde mevcuttur. Ama biz işte günlük kargaşanın arasında bunları ellden kaydırmışız. Devlet de bunu desteklemiş kaydırın bunları elinizden atın demiş, bizimde biraz işimize gelmiş.

Soru Hocam Tevrat ve İncilde Kur'an-ı Krim'in Hak olduğu yazılımıdır tabi ki bakın İncil Müjde demektir, ama neyin müjdeliyor, Hz Rasulullah'ın, Kur'an'ın geleceğini müjdelediği için ismi müjdedir. İsa (as) ın müjdelediğini bildiriyor, Kur'an-ı Kerim'in bir çok ayetlerinde Tevratta ve İncilde Hz Peygamberin vasıfları şöyle beyan ediliyordu diye yazıyor. Onlar kitaplarında tahrif edildi, yani hz peygamberden bahseden bölümlerini keni papazları hahamları yönüne çevirdiler o şekilde yorumladılar.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Kur'an-ı Kerim'in 598. Sayfasında Tin Suresi var, onu okumaya çalışalım, Cenab-ı Hakk orada bizlere ne vermeyi murad ediyor, hep birlikte onu anlamaya çalışalım.

TİN SURESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ﴿٢﴾ وَطُورِ سِينِينَ ﴿٣﴾ وَهَذَا
الْبَلَدِ الْأَمِينِ ﴿٤﴾ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ
﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ

﴿٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ
مَمْنُونٍ ﴿٧﴾ فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ ﴿٨﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ
بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ

Cenab-ı Hakk bu sure-i Şerif ile kullarına yani biz insanlara neyi vermeyi murad etti onu anlamaya çalışalım. Gene dediğimiz gibi bizim anladığımız şekliyle değil, yani bizim yanımızda olan bilgi ile değil, ilahi varlığın hakikat-ı İlahiyenin yanında Allah'ın indindeki manasıyla anlamaya çalışalım. Tabi ki bunun tamamını anlamamız mümkün değildir, çünkü sonsuz manaları olan bir şeyi kısaca kolayca tabi anlamak mümkün değildir. ama aslına en uygun şekilde bunu anlamaya çalışırsak en büyük kazancımız bu olacaktır, bu dünyaya gelmedeki gaye de budur zaten bu hakikatleri yaşamak idrak etmek içindir.

وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ Cenab-ı Hakk bakın burada bizi gıdalandıran iki meyveye yemin ediyor, bunun birisi zeytin, birisi incirdir. Ve yemini devam ediyor**,** وَطُورِ سِينِينَ sine dağına bakın üç oldu, وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ emin beldeye dört oldu, bunlara gene kasem

ederek لَقَدْ خَلَقْنَا الاِنْسَانَ فِى اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ biz insanı en güzel biçimde halk ettik. Bakın yukarıda dört mertebeden dört şeye yemin etti Cenab-ı hakk. Neden beş demedi, üç demedi, iki demedi, yani iki şeye yemin edip bırakmadı, beş şeye çıkartmadı, dört mertebeden dört şey üzerine yemin etti. Şimdi bu mertebeler nedir, evvela bunu bilmemiz lazımdır. وَالتِّينِ incir ile hangi mertebeyi kasteddi, zeytin ile hangi mertebeyi kasteddi, Tur dağı ile hangi mertebeyi ve emin belde ile hangi mertebeyi belirtti evvela bunlara bakalım.

وَالتِّينِ Yani incir ile ef'al alemini belirtti. Ef'al alemi, çokluk alemi, biliyorsunuz inciri kestiğimiz zaman bir tek incir meyvesi görünür ama incirin içini açtığımız zaman milyonlarca içinden incir ağacı çıkar. Çünkü o her bir minicik tane bir incir ağacı demektir, dalı ile gövdesi yaprakları ile çiçeği ile gövdesi ile ve inciriyle o küçücük çekirdekte mevcuttur. Ama nerede kuvvededir yani iç bünyededir tafsilata çıkmış tafsilatlanmış değildir. aynen buğday tanesinde de öyle, diğer tanelerde de öyle bunlar tek tane olarak incir nar gibi nar da aynı şekilde ama Cenab-ı Hakk burada nar oluşumunu almamış, inciri almıştır. İşte bu dünya gördüğümüz bu dünya dışarıdan baktığımız zaman yani efal alemi bir incir meyvesine topuna benzer.

Fezadan resmini çektiğimiz zaman içindeki yürüyen gezen varlıklardan haberimiz olmaz, onu dünyayı bir top olarak görürüz, ama ne zaman yakından baktığımızda yani içini açtığımızda yani yakın bir göz ile baktığımızda üstünde bir sürü varlıklar görürüz. İşte bu vahdette kesret yani birlikte çokluk yani Ef'al aleminin ifadesidir incir, bu alemi anlatır. Bu alemin hakikatine yemin olsun ki, diyor.

Zeytine gelince; o zeytin taneleri tek tek yani zahirde tek tek taneler olmakla birlikte, bu taneler bir fabrikaya gidipte ezildiğinde yağ haline getirildiğinde zeytinlerin zeytinliği

kalmaz. Bir teneke zeytin yağı olur, bir galon zeytin yağı olur, o yağların içinden tanelerden çıkan yağları ayırmak mümkün mü, değişik ağaçlardan gelen yağları ayırmak mümkün mü değişik tarlalardan gelen zeytinlerin yağlarını ayırmak mümkün müdür. İşte bu varlıkta gördüğümüz tek tek şeylerin aslında hepsi mahiyeti itibariyle yani özü hakikati itibariyle, aynı şey olduğunun ispatıdır bu. Bu da Esma alemi mertebesinden bahsediyor. Yani bütün bu alemde gördüğümüz varlıkların isimlerden meydana geldiğini isimlerin de Hakk'ın Zat'ına bağlı olduğunu dolayısıyla hepsinin aynı şey olduğunu gerçek olarak bize göstermiş oluyor.

Yani İncir Tevhid-i Ef'al, zeytin Tevhid-i Esmayı gösteriyor. yani biri Ef'al aleminden biri de Esma aleminden bahsediyor. Dört mertebeden bahsettiğini söylemiştik. Ondan sonra tur-u sinin de Tur Dağına yemin olsun ki, diyor zahir itibariyle, Nusa (as) ın Tevrat-ı Şerif'i aldığı Tur-u Sina dağı. Cenab-ı Hakk'ın O'na seslendiği dağdır. O da bizdeki sine dağıdır, Tur-u Sine gönül dağı, yani bizim varlık dağımız, yani burası da sıfat mertebesinin hakikatini belirtiyor. وَهَذَا الْبَلَدِ الْاَمِينِ Emin belde yani kim ki oraya girerse her şeyden emin olur deniyor, Kabe-i Şerif'in civarına kim girerse savaş yok kıtal yok, oraya girince emin olur insan. İşte burası da Zat mertebesinin tevhididir. Bakın dört mertebenin hakikati vardır burada tevhidi vardır. Bunlara yemin ediyor Cenab-ı Hakk misaller vererek "Biz Kur'an-ı Kerim'i misallerle indirdik umulur ki akl edersiniz bu misaller üstünde düşünürsünüz" وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ 59/21 işte biz böyle misaller vererek böyle hakikatleri anlatıyoruz. Misallendirerek bu hakikatleri anlatıyoruz, umulur ki bu husus üzerinde tefekkür ederler düşünürler, Kur'an-ı Kerim'in bir çok yerlerinde bu ikaz vardır, لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ umulur ki akledersiniz. "Leallekum yeşurun" umulur ki şuur edersiniz diyor, bir çok

ayetin sonunda geliyor, bunlar bize büyük ikazlar olması lazımdır. İşte وهذا البلد الامين emin belde kim ki kendi varlığında Hakikat-ı Muhammedi'yeyi idrak etmişse işte o varlık emin beldedir. Neden, cinlerden şeytanlardan işte diğer yanlış işlerden masumdur, artık oraya giremez onlar. Emindir gönül emin belde olmuştur. وطور سينين Tur dağı sine dağı "Tur" demek nefis mertebelerini aşmış demek, tur atmış demek, emmareyi turlamışi levvameyi turlamış, mülhimeyi mutmainneyi geçmiş, nasıl helezon olarak turlamış, O Musa (as) ın ineğinin boyunduruğa koşulmamış hükmü ile su arkına bağlanmamış hükmü ile olan hali değil, Müslümanın miracı helezon olarak dönüşümü helezon olarak çıkması lazımdır. Satıhta dönmek hareket etmek değil, o dönüşümü matkabın ucu gibi helezonlaştırıp yukarıya çıkarmak lazımdır. İşte وطور سينين dediği budur. Gönül turu, gönül yükselmesi, bunun neticesinde oranın temizlenmesi ve kemalata ermesi o gnlün emin belde olmasını sağlamasıdır. Yani Kabe olmasını sağlamasıdır. "sen ona korkma de Kur'an-ı Natık, gönül Kabesine gir ol mutabık, devre ile ol Kabe'nin etrafını, devrederler bir gün gelir Şems-i Zatını"

Yani sen de Tur-u sinin, sine urunu yaptıktan sonra وهذا البلد الامين emin belde olursun. Sana gelen huzur bulur orada cidal, kavga olmaz yani kimse çekiştirilmez.

لقد And olsun ki خلقنا biz halk ettik neyi, الانسان insanı halk ettik, bakın şu halk etti bu halk etti değil, Cenab-ı Hakk konuşuyor, bakın kendisi söylüyor, bütün bunları cenab-ı Hakk

kendi lisanından kendi söylüyor. وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ Zeytine yemin olsun ki, incire yemin olsun ki وَطُورِ سِينِينَ sine turuna dönüşümüne yemin olsun ki وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ bu emin beldeye yemin olsun ki لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ biz insanı en güzel kıvamda halk ettik. İşte burada emin beldeden kasıt Hz Rasulullah'ın kemale ermiş gönlüdür aynı zamanda, O'ndan da yansıyan ümmetlerine yansıyan eminlik Hz Rasulullah'ın ilk ismi ne idi, Muhammed-ul Emin idi, işte eminlik O'nun vasfıdır. O'ndan da ümmetlerine geçen bir vasıftır. Ayrıca varislerine geçen bir vasıftır. İşte o kişi Kabe-i Şerif'in hükmü ve oraya Hacı olarak gidenler bu hükme ulaşanlar da bulundukları yerde de Kabe-i Şerif'in temsilcisi olmaktalardır.

Nasıl hacı gittiği zaman nasıl ona hürmet ediliyor, zahir dahi gitmiş olsa işte bu hakikat yönüyle bu işler idrak edildiği yapıldığı zaman emin beldeye dönüştüğü zaman o kişi Kabe-i Muazzamanın kendi bulunduğu yerde temsilcisidir. Hemen dön etrafında haccı yapmış olursun. Tabi iş o kadar basit değil de. لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ

Biz insanı en güzel varlık içinde halk ettik. Bakın burada da bir incelik vardır, فِي ne demek, harf-i cer ve zarf ve içi demektir. Tefsiri açtığımız zaman "biz insanı en güzel surette halk ettik" der. Halbuki ayet "Biz insanı en güzel varlık içinde halk ettik" yani en güzel varlığın içinde halk ettik demektir. فِي

اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ En güzel içinde halk ettik, en güzelin içinde halk ettik. Bu alemde en güzel nedir, bu alemin en güzeli Allah cc Hz leridir ve insan Allah'ın içinde meydana geldi, Allah'ın dışında bir yerde meydana gelmedi, Allah'ın dışı diye bir yer yok zaten. Bakın buradaki ifade çok değişiktir. Allah güzeldir güzeli sever diyor ya bir hadis-i şerifte "Allahu cemiul yuhubb-ul cemel" Allah güzeldir kendi varlığının güzelliği içerisinde insanı öyle bir güzellikle halk etti. Güzel olan şeyden güzel çıkar, bir şey güzel yapılıyorsa güzel biliniyorsa onun neticesi güzel olur. çirkin, kötü ustaca yapılmayan bir şeyden yarım işler çıkar işte güzel bir atölyenin içerisinde meydana getirilen bir varlık en güzel şekilde çıkar ustası da güzel ise.

Ama bakın o atölyenin içerisinde meydana geliyor atölyenin dışında üstünde değildir. İşte Cenab-ı Hakk'ın varlığının içerisinde Cenab-ı Hakk'ı ben kendimde en güzel biçimde halk ettim. Sıfatları ile birlikte biz halk ettik, biz halk ettik diyor. فِى اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ takvim kıvam yani en güzel kıvamda her yönüyle uygun bir şekilde mesela Cenab-ı Hakk bizim boyumuzu beş metre yapamaz mı, kollarımızı bir buçuk metre yapamaz mıydı, veya bizi cüceler gibi yapamaz mıydı, yapardı aklımızı daha az düşünen veya çok daha fazla düşünen yapamaz mıydı, eğer aklımız ççok daha fazla düşünen olsaydı rahatsız olurduk o aklımızın çok çalışmasından bedenimiz ona intibak edemezdi, rahatsız olurduk. Az çalışması da yetmezdi yine rahatsız olurduk, insan oğlu ilerleyemezdi.

İşte Cenab-ı Hakk kendi varlığı içerisinde biz insanı en güzel biçimde halk ettik, kıvamda halk ettik, bunun üzerine ne kadar konuşulursa konuşulsun bitmez tükenmez bir hazinedir. En güzel bişimde halk ettik demesi kendisinin bu işi yaptığını ifade etmesi aynı zamanda daha evvelce de konuşulduğu gibi insanın mertebesinin kaynağının Zat mertebesi olduğunu göstermektedir. Yani Zat'i tecellisi ile Zat'i varlığı ile zuhurda olduğunu göstermiş bakın "Biz yaptık" diyor, hani cumhur

başkanı “bunu ben imzaladım” diyor, başbakan “ben yaptım” diyor, en üst kademede oluşan bir varlık bir araç gereç diyelim.

ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ İşte biz bunu Zat mertebesinde meydana getirdik ama en uç tecelli yeri olan ef’al mertebesinde zuhura çıkardık diyor. yani bir uçta halk edildi, diğer uçta faaliyet sahasına getirildi. Bu kadar da büyük seyiri vardır. Hani alemleri 18 olarak bildirdiler ya eski alimlerimiz büyüklerimiz, 18 bin alemi seyir etti insan oğlu. 18 binden kasıt çokluktur, 18 katmandan geçti nsanoğlu, her bir katman kendi bünyesinde çoğaltılması lazım geldiğinden bin ile çarp 18 bin, 18 milyar da dense gene ifade etmez, tirilyon da dense cenab-ı Hakk’ın alemlerinin sonuna sonu varmı sayısına yoktur. Çokluğunu belirtmek için bin rakamı çok ifade ediyor.

İşte 18 alemi geçerek dünya semasından inerek anasır-ı erba içerisinde yani dört unsur toprak, su, ateş, hava özelliklerinden bir terkip olarak yer yüzünde görüntüye geldi. İşte esfel-i safilin budur. Yani Hakk’ın Zat’ından en uzak mertebedir. Eğer biz burada hakikatimizle yaşarsak burası bize vuslathane, Hakk ile buluşma ama hakikatimizle yaşamazsak bizim için en büyük ayrılık en büyük uzaklık işte esfel-i safilin o zamandır. Nefsimiz ile yaşarsak efel-i safilin, ama Hakk ile birlikte vuslat ile birlikte yaşarsak burası bizim için buluşma mahalidir. Eğer insan burada mülaki olmazsa insan rabbına öteki alemde beklesin, bakalım rabbını görecek mi?

Tabi o ayrı konudur, ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ Sonra biz reddettik gönderdik manasınadır, yani insan bizim varlığımızda örtülü iken bizim varlığımızda mecud iken onu varlığımızın içinde zuhura getirdik, meydana getirdik, yani ona bir kemalat verdik ona bir varlık verdik varlık vermesi dolayısı ile ona büyük lütufta bulunuk demek istiyor, kendi Zat’i tecellisini onda meydana getirince tabi ki ona yapılan lütuf bütün varlıktaki

lütufların en büyüğü en yücesidir. İşte o zaman bu efel-i safilin diye belirtilen hadise anlayış en üstün bir mertebe olmuş olur.

Yani aslına ulaşma mertebesi vuslathane olur. bu şekliyle baktığımız zaman esfel-i safilin denilen şey bir kemalat ama nefsimize kaptırdığımız zaman bu hakikati o aman evalin zevali olur, hakikaten safilin olur, yani sefillik olur. اِلاَّ الَّذِينَ kimseler ki اٰمَنُوا iman ettiler وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ salih amel işlediler فَلَهُمْ onlar için vardır اَجْرٌ karşılık vardır mükafat vardır, غَيْرُ مَمْنُونٍ memniyetlerinin dışında yani o kadar çok memnun olacaklar tahayyül edemeyecekleri kadar çok nimetler vardır. Mesela babam bana bir araba alırsa bana yeter diyorum memnun olacağım ama baban sana on tane araba alıyor, o kadar çok memnuniyet var ki sayı ile hesap ile olacak şey değildir. bakın burada işler biraz değişti, Zat'i mertebeleri böyle anlattıktan sonra geriye döndü efal alemine geldi, o kişileri bireysel varlıklar olarak kabul etti, اِلاَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا ama o kimselere gelince iman eden kimselere gelince yani az önce bahsettiğimiz gibi Allah'ı ayrı bir yerlerde bilen kendilerini ayrı bir yerlerde bilen kmselerin Allah'a dönmeleri iman etmeleri yani iman ehlinden bahsetmeye başladı, ama burada hep Zat ehlinden bahsetti bir evvelki ayetlerde bundan evvelki ayetlerde Allah'ın kendi varlığında oluşan hakikatlerden bahsetti. Burada ise insanlar red edildi, efal alemine geldi, ef'al aleminde yaşamaya başladılar, Hakk'tan ayrı olarak kendilerini gördüler bir kimseler اِلاَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا kimseler ki yani bir gurup ki اٰمَنُوا İman ettiler وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ salih amel işlediler فَلَهُمْ

onlar için vardır أَجْرٌ karşılık vardır غَيْرُ مَمْنُونٍ tahayyül edemeyecekleri kadar büyük bir mükafat vardır.

Yalnız burada iman ehlinden bahsediyor, bakın ikan ehlinden bahsetmiyor, yakıyn ehlinden bahsetmiyor. Yani genel insanların düzeyinden bahsediyor. Şimdi burada bir kelimenin üstünde daha duralım وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ salih amel ne demektir, onlar salih amel işlerler diyor, salih amel ne demektir, genelde şeriat mertebesinden bakılınca iyi ahlakla yaşanan iyi işler yapan namazını orucunu abdestini alan çevresine yardımcı olan bunlara salih amel deniyor. Ama amel-i salih demek manası Hakk'tan fiili kuldan olan amel salih ameldir. Yani Allah kuluna şöyle şöyle yap diyor bir mana veriyor, bunları işle diyor, kul da bunları işlediği zaman amel-i salih, salih amel oluyor. Yani kısaca manası Allah'tan fiili kuldan çünkü burada kulluk mertebesi vardır. Burada tevhid yok vahdet yok ikili bir anlayış vardır. Yani genel İslamiyet şer'i şeriat mertebesindeki bir yaşantıyı burada belirtiyor.

Kur'an-ı Kerim'in mertebeleri var, her mertebede ayet bir başka oluşumdan bahseder, işte Kur'an-ı Kerim'i iyi anlamak bu yolla mümkündür ancak. Salih amel manası Hakk'tan, fiili kuldan, gayrı salih amel manası da fiili de kuldan olmaktadır. Yani kulun kendi düşüncesi ile kendi beşeri aklı ile yaptığı işler salih olmayan işlerdir. Ama bunların içerisinde tabi kulun beşeriyeti ile de işlediği güzel işler vardır, o ayrı meseledir. Peki salih amel yerine hakiki amel nasıldır, yahut Hakkani amel nasıldır, manası da fiili de Hakk'tan olan amel Hakkani ameldir.

Yani o mahalde Rab kulundan o ameli yapıyor. Rab ortada kalmamış rab kulundan işliyor. Fiilin hakiki sahibi rab oluyor. Fiil görüntüde kuldan çıkıyor ama manası da fiili de rabdan oluyor. Kendisini ortadan kaldırmış olan kişinin yaptığı fiil rahmani fiil rabbani fiil dir o da Hakk'ın fiilidir. Buna da "Ubudet" diyorlar. İbadet değil de "Ubudet" deniyor. Abdiyet

değil, ibadet değil, “ubudet” deniyor. Ubudet; Allah’ın amelidir. Bu da Hakkani fiildir, Hakkani amel olmuş oluyor.

Hani Kur’an-ı Kerim ve hadis-i şerifler hadis-i kudsiler vardır, bunların hepsi bir kişinin ağzından çıktığı halde neden böyle isimlendiriliyor, Kur’an ayetleri Hz Rasulullah’ın ağzından çıktı, hadisler onun ağzından çıktı, hadis-i kudsiler de yine o’nun ağzından çıktı. hepsine neden Kur’an ayetleri denmemiştir, hepsine Hadis-i şerif neden denmemiştir, hadis-i kudsi denmemiştir, hepsine birden, ayrı ayrı söylemiş neden. Kur’an; manası da kelamı da Hakk’tan olan sözdür. Hadisler hem manası hem kelamı peygamberdendir. Hadis-i Kudsi; manası Hakk’tan lafsı Rasulden olan sözlerdir, bunların hepsi ilhami vayhiyli sözlerdir. Ama bağlantı yerleri oralarıdır. Amel-i salihte böyledir. Amel-i salih, amel manası haktan fiili kuldan.

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ Dinin hakikatleri bu hakikatler sana geldikten sonra bunları tekzib mi edeceksin kim bunları yalanlar, sen bunları yalanlayacak mısın, tekzib mi edeceksin بَعْدُ بِالدِّينِ dinden sonra yani sana gelen kurallardan sonra أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ İşte Allah hakimlerin hakimi değil midir? Yani “Hakiym” isminin tecellisi O’nun elindedir.

Şmdi bakın burada teknik bir konu daha vardır, bu sözü kim söylüyor, أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ “Allah hakimlerin hakimi değil midir” bu sözü kim söylüyor, Allah söylese “ben hakimlerin hakimi değil miyim” demesi lazımdır, لَقَدْ خَلَقْنَا bakın burada “Biz halkettik” dedi tamam burada sorun yok,

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا o kimseler ki burasını da Allah anlatmış olabilir, kendisi batında kalmak üzere buradan anlatıyor Cebrail’e

Cebrail de Hz peygamber’e söylüyor. Ama burasını kim anlatıyor. اَلَيْسَ اللّٰهُ Allah değil mi, بِاَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ hakimlerin hakimi Allah değil midir, orada bir başkası vardır. “Attığın zaman sen atmadın atan Allah’tı” sözü söyleyen kimdir. İşte islam dini o kadar teknik bir dindir ki hem lafsi hem kelami hem mana olarak bunlar bilinmezse Kur’an-ı kerim açılmaz çözülmez ezberlemiş kaset koyarız kaset okur, hiç olmazsa sakin bir sesle ama hoca efendi kürsüde bağırarak konuşur eliyle de kürsüye vurur, işte cehenneme gideceksiniz, yahu sen cehennemin kapıcısımısın, zaten bu insanlar gelmişler yukarıda dışarıda tükenmişler, dünya ile boğuşmaktan oraya huzur bulmaya geliyor, sen de onun kafasına vur edemezsiniz yapamazsınız burada ne işiniz var, içki içersiniz sigara içersiniz, buraya gelirsiniz. Sana ne istediğini yapar, sen dua et o oraya gelmiş işte, onu içeriye çek daha sen onu içeriye çekmeye bak, kovmaya bakma.

Hani bir hikaye anlatılır, Bektaşi köyüne bir imam göndermişler imam ezanı okuyor, iniyor aşağıya iç ezanı okuyor, Allahuekber diyecek yok cemaat yok, hadi bu sefer cemat olmadan kendi başına kılıyor. Üç gün beş gün bakıyor camide kimse yok cami var ama imam da var ama cemat yok. O zaman ne yapacak bu işe kahveden başlayayım diyor. kahveye gidiyor işte yavaş yavaş işte öyle namaz kılalım böyle kılalım gelin böyle yapalım hadi şöyle böyle gelin bakalım yahu hoca efendi demişler şimdi camiye git, ayakkaplarını çıkar orada otur, zor iş demişler. İmam da yahu siz çıkarmayın ayakkaplarını öyle gelin camiye demiş. Daha önceki imamlar olmaz dediler bize bize de zor geldi siz hele bir gelin diyor, ayakkapları ile gelin zararı yok demiş imam.

Geliyorlar kimisi çarıklı kimisi ayakkaplı kimisi mesli içeriye giriyorlar, öyle kılmaya başlıyorlar, bir hayli de cemaat oluşuyor. Bir gün geliyor bu adamı şikayet ediyorlar, bu ne biçim imam camiyi kirletiyor, ayakkabı ile içeri sokuyor halılar kirleniyor falan ama insanoğlu bulacak ya bir yerlerden bahane nihayet adamı tayin ediyorlar aşka bir yere zorla tayinini

çıkarıyorlar. Aradan bir müddet geçiyor, daha o gitmeden yeni bir imam gelmiş, yeni imam da camiye giriyor, bakıyor ki hakikaten şikayet ettikleri kadar var hepsi ayakkabı ile içeri giriyorlar. Namazdan çıktıktan sonra hocaya diyor ki şikayetçiler haklıymış sen nasıl yaptın bu işidiyor O da sorma be arkadaşım diyor, ben onları ayakkapları ile camiye soktum sen de adam ol da onların ayakkabplarını çıkart diyor. ben cematı topladım sen de ayakkabılarını çıkart diyor.

İşte bu günki imamlarımız da böyle insan çok üzülüyor tabi olarak bu güzel dinin bu hallerde mi olması lazımdır, bakın batılıların hıristiyanların dini batıl olduğu halde papazlarına muhterem peder diyerek hürmet göstererek filimlerine konu ederek baş rollerde oynatıyorlar. Mevzunun içinde oynatıyorlar. Cuma günü gidiyorsunuz elinde beş yüz senelik eski yazılmış bir metin var, hep sana onu okur iki ay sonra bakarsın gene aynı şeyi okur, işte namazını şöyle tırnağını böyle kes Çarşamba şu olmaz Perşembe bu olmaz, Cuma o yapılmaz.

Hocanın birisi vaaz ediyormuş "Allah her şeyden münezzehtir, Allah şunu yapmaz, Allah bunu yapmaz, Allah öyle değildir, böyle değildir" orada da irfan ehlinden birisi varmış, artık dayanamamış "hoca efendi be nerede ise Allah yoktur diyeceksin ama dilin varmıyor" demiş. Bu işler artık espiri haline dönüşmüş, yani bu dinin gerçekten de yeni bir anlayış ile tasavvufi biranlayış ile yeniden bir düzenlenmesi yeniden hayata geçirilmesi lazımdır, yoksa sakalla potur ile bu şekilde anlatılan din ile hiçbir yere gidilmez, zaten de gidilmemiştir. Gidileceği de yoktur. Allah sonumuzu hayırlı etsin.

"Vema rameyte iz rameyte" ey habibim attığın zaman sen atmadın, şimdi şöyle şurada üç tane oluşum var, bir oluşum daha var ki bu hepsinin üstünde amir bir konumdadır, oradaki hadiseyi anlatma gücüne sahiptir. Oradaki bütün esma-ı İlahiyeyi bütün sırrı bilen bir varlıktır. Diyor ki "Ey Muhammed sen buraya bir şey attın, ama attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı" diyor. Peki bunu anlatan kimdir, bir dördüncü

şahıs kimdir. Burada bir dördüncü şahıs vardır, bu da aynı şekilde أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ Allah hakimlerin hakimi değil midir? Yani hikmetle iş yapmaz mı, işte bunu anlatan Ahadiyet mertebesidir, çünkü Ahadiyet mertebesi Uluhiyetin de üstünde dir. Şimdi yukarıdan aşağıya doğru inelim, Cenab-ı Hakk Âmâ halinde iken Âmâ kör manasına değildir, yokluk halinde iken yani bu alemler daha var edilmemiş iken buna “Sevad-ı Azam” da diyorlar yani büyük karanlık “Zat-ül Baht” da diyorlar, Zat’ın kendi kendinde oluşan hali, burada alemlerden hiç haber yoktur, kimliklerden hiçbir şeylerden haber yoktur, işte Cenab-ı Hakk Âmâ’da iken “Ben bilinmekliğimi arzu ettim ve bu alemleri halk ettim” Küntü kenzen mahfiyyen yani gizli bir hazine iken bilinmekliğini istiyor yani bu alemleri halk ediyor kendi varlığı bilinsin diye.

İnsanı da halk ediyor en güzel şekilde kendini bilsin diye. Bu Âmâ halinden bir tecelli ediyor yani gömlek dışarıya çıkıyor, bir zuhur yapıyor, bu zuhur da ahadiyet mertebesini ortaya getiriyor. Yani ilk tecelli Ahadiyet mertebesidir. Ahadiyet mertebesi bir tecelli ediyor, Uluhiyet mertebesini ortaya getiriyor. Yani ilahlık Allah’lık mertebesini ortaya getiriyor. Allahlık en üst mertebe değildir. Faaliyet sahası Allah Esması içerisinde olduğundan hakim o gözüküyor. Uluhiyet mertebesi Rahmaniyet mertebesini ortaya getiriyor, Rahmaniyet mertebesi rububiyet mertebesini, Rububiyet mertebesi de Melikiyet mertebesini mülk yani ef’al alemini meydana getiriyor ve bu alemler oluşuyor.

İşte buradaki hadiselerde müşahit olan Ahadiyet mertebesidir. Onun için diyor Allah şöyle yaptı Allah böyle yaptı yahut Allah şöyle yapar, Allah böyle yapar. Yahut Allah yapmadı veya yaptı diye ancak o mertebeden bu izahını bulmuş olabiliyor, faaliyetini sürdürmüş olabiliyor. Şimdi şöyle diyelim, Reis-i Cumhur var, onun bir de baş bakanı var, başbakanın da yanında müsteşarları var, bakanları vardır. Bakanlar birşeyler yapıyor, başbakan da bir şey yapıyor, Reis-i Cumhur başbakana da diğerlerine de yapılanlara da

başbakana bağlı olan bakan her ne kadar o işi yaptıysa da ama bu işi esas yapan başbakandır diyor. çünkü başbakanın emri ile yaptı o işi.

Bunu da ancak reis-i Cumhur söyleyebiliyor, başka bir mertebe bunu söyleyemez. Hakkı da yok selahiyeti de yok imkanı da yoktur.

لَقَدْ خَلَقْنَا الاِنْسَانَ فِى اَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ

اَسْفَلَ سَافِلِينَ O, 18 alemi geçerken her alemden üstüne bulaşan bir ahlak oldu. Şimdi biz hava içinde yaşıyoruz, hava bizim üstümüze bulaşmış vaziyettedir. Bizim üstümüze giyinmiş vaziyettedir. Ama boyalı, renkli kokulu bir şey olmadığı için biz bu giyinmenin farkında değiliz. Bakın üstümüzde bir etten kemikten elbise vardır, buna boyanmışız bir, ipekten gömlekten bir elbise var, bunun üstünde bir de takva elbisesi vardır, onun üstünde bir de oksijen elbisesi var her birerlerimizde. Ateşe girdiğimiz zaman yani sıcağa girdiğimiz zaman sıcak bizi sarmış oluyor, sıcaktan bir elbise giyiyoruz. Soğuk ortama girdiğimiz zaman soğuk bizi sarmış oluyor, güneşe çıktığımız zaman güneş bizi sarmış oluyor, işte bu alemlerin her birerlerinden geçerken o alemlerin ahlakı yaşantısı özelliği itiyadı kapasitesi neise o bizim üstümüze sürünüyor, sürtünüyor. O alemde sürtünerek yaşayarak geçiyoruz. Yani üstümüze 18 kat elbise giyiyoruz bu aleme gelinceye kadar. Bunun en ortasında da en içinde de bizim zatımız vardır. Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu "Venefahtü "vardır.

BUGÜN 19/02/ 2000 CUMARTESİ

"***tahmini tarihler***"

Günü İzmir'de bulunuyoruz, sohbetimize "***tahmini tarihler"*** ile devam ediyoruz, Cenab-ı Hakk neler lütfedecek hep birlikte dinlemeye başlayalım. 1999 senesinde arkadaşlarla konuşuyorken bazen öyle sohbet aralarında işte çay faslında yarenlik olsun diye önümüzdeki senenin bir hayli karışık geçme ihtimalinin yüksek olduğunundan bahsediyorduk yani 1998 de 1999 un hareketli bir sene olma ihtimalinin yüksekliğinden bahsediyorduk diyorduk ki bu bir keramet değildir, her hangi bir şey değil rakamların verdiği özelliklerden kaynaklanan bir his bir oluşum veya hadisedir.

Şöyle ki önümüzdeki sene 1998 e göre önümüzdeki sene 1999 senesinde iki kemalat vardır, kemalatın biri 19 diğeride 99 dur. 1999 u ikiye ayırırsak 19 ve 99 rakamlarını elde ediyoruz. Peki bunlar nedir, bunlar şu demektir, 19 bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'in şifre rakamıdır. O zaman bir diğer şifrelere de girelim, "1" İbrahimiyetin şifre rakamıdır, yani hanif dininin İbrahim (as) ın dininin şifre rakamı "1" dir. Museviyetin yani tenzih dininin şifre rakamı "2" dir, İseviyetin şifre rakamı teşbih mertebesinin "3" dür, Muhammediyetin şifre rakamı yani islamiyetin şifre rakamı da "4" dür.

Yine bunları toplarsak 10 ediyor, sıfırını attığımız zaman yine tevhid vahidiyet ortaya gelmiş oluyor. Yani bütün dinlerin hakikati tevhide yine "1" e dayanıyor. İbrahim (as) ın şifre rakamının "1" olması tevhid-i ef'ali ilk olarak fiil tevhidini ortaya getiren kimse bunun icadını yapan kimse yani yeryüzünde, İbrahim (as) dan daha evvel bu tevhidi ortaya getiren bir peygamber veya bir veli veya bir alim yok olamazdı zaten, o mertebe ona aittir. O'nun ismi bilindiği gibi İbrahim değil" Ebrahem" İbranicede "Eb" baba, "Rahem" de halk manasınadır. Halkın babası demektir.

O devrede bir bakıma insanların babası gibi bir bakıma da halk edilmiş varlıkların babası, babası demek reisi topluluğu manasınadır. İşte bu zahir manada bu topluluğun babası olduğu için tevhidin babası lakabı kendisinin ayrıca. Yani yeryüzünde ilk birliği kuran kimse olduğundan tevhid akidesini ortaya getirdiğinden hanif dini itibariyle onun dininin şifre

rakamı “1” dir. Yani bütün alemdeki birliği ilk defa o ortaya getiriyor. Ama fiil mertebesinde.

Musa (as) dininin şifre rakamı “2” olması hani Süleyman (as) ın yüksüğünde mühürü vardı onu mühür olarak basıyordu, onda iki tane üçgen vardır, o iki üçgen yan getirilerek üst üste konduğu zaman altı köşeli bir yıldız elde edilir, o aynı zamanda Musevilerin d simgesidir. İşte iki tane üçgenin üst üste olması biri tevhid-i ef’al biri tevhid-i esmayı bünyesinde birleştirmesi o dinin de “2” rakamının şifresi olduğunu anlıyoruz. İki üçgen tek üçgen aslında bir daha onu eşi gelmek suretiyle iki üçgen ve onların da mühürüdür bu Süleyman (as) ın mühürü.

İseviyetin şifre rakamının “3” olması tevhid-i ef’al, tevhid-i esma, tevhid-i sıfatın hakikatini zuhura getirmeleridir. Sonra onların besmelesi olan “eba, ebi ve ruh-ul kuds” bakın onların üçlü besmelesi var onların besmelesi budur. Üçlü bir anlayış olduğundan onların da simgesi “3” dür yani yani hıristiyanlığın simge rakamı “3” tür.

Muhammedin simge rakamı “4” tür. Neden “4” efal, esma, sıfat ve Zat mertebelerinin tamamını ihata ettiği için. Ayrıca bir başka yönden Şeriat, Tarikat, Hakikat, Marifet mertebelerini kendi bünyesinde topladığı için “4” dür. Hz Rasulullah’ın şifre rakamı “13” , rakamlarını toplarsak “4” der, neden çünkü Hz Rasulullah’ın şahsında islam dini mevcuttur. Yani “13” aynı zamanda “4” demektir. “4” aynı zamanda “13” demektir. İkisi de bir birinin muhafazasıdır.

Bir zaman geliyor Hz Rasulullah İslam dininin muhafazası oluyor, bir zaman geliyor, islam dini Hz Muhammedin muhafazası oluyor. Yani onu anlatıyor onu içine alıyor. Bir taraftan peygamber Allah’ı anlatıyor, bir taraftan Allah peygamberini anlatıyor. Hz Ali Efendimizde de onların sırları olduklarından Hz Ali efendimiz daha kolay anlattı meseleyi, mesela diyor ki “Görmediğim Allah’a ibadet etmem “ diyor, daha bundan açık nasıl söylesin. Bizler hala öyle yüce insanların ümmeti olduğumuz halde göklerde, arşta bilmem nerede Allah arıyoruz, Rab arıyoruz. İçimizdekini,

yakınımızdakini görmüyoruz, gidiyoruz uzaklarda arıyoruz tabi bu da olmayacak bir iş oluyor.

İşte Kur'an-ı Kerim'in şifre rakamı da "19" dur. Esma-ul Hüsnanın yani allah'ın güzel isimlerinin şifre rakamı da "99" dur. İşte geçtiğimiz sene bir "19" bir "99" iştima etti (1999 yılında) toplandı, tabi ki bu iki kemalattan bazı zuhurlar olacaktır, "99" senesinde esma-ı ilahiyenin hepsi istihkak talebinde bulundular. Yani ihtiyaç talebinde bulundular. İsteklerini talep ettiler. Az önce bahsediyorduk ya bir başbakanın 99 tane bakanı olsa ama bunun "90" ının ihtiyacını verse "9" unun ihtiyacını vermese o "9" bakan ne yapacak nezaketen ne biraz bekleyecekler ama görev yapmak için ihtiyaçlarını isteyecekler yani istihkak isteyecekler, ekipman vereceksin para vereceksin işte araç vereceksin efendim arsa vereceksin bina vereceksin, ki orada görev yapacaksın.

Bu yoldan mevzuya girmeye çalışarak bütün isimler başbakandan Allah esmasından yahut reis-i cumhurdan kendi ihtiyaçlarını talep ettiler tamamını talep ettiler. Neden, görev yapalım diye aksi halde görev yapamaz ki sizi bir yere müdür tayin edin ne araba verin ne ev verin ne yakacak ne ihtiyacını verin o kişi elini bağlayıp duracak sonra neden yapmadın bu işi neden eksik bıraktın neden başlamadın bu işe demeye veyahut reis-i cumhurun hakkı var mı orada yok. Ama ne zaman ki bütün ihtiyacını verir, o ihtiyaçları alır da kendi nefsinde kullanırsa veya onları çar çur ederse o zaman tabi ki bu işi neden yaptın diye sorarlar.

Ama hiçbir istihkak verilmemişse ondan bir şey istenmez, işte geçen sene esma-ı İlahiyenin hepsi yani bütün isimler istihkaklarının kemalini taleb ettiler, ama şimdi diyeceksiniz ki 95 senesinde, 90 senesinde 70 senesinde bu esmalar faaliyette değil miydi, faaliyette idi ama yüzde nisbetleri azdı, %10 idi, % 20 idi, % 5, % 30 idi. İşte 99 da bütün bunlar % 100 ünü taleb ettiler, istihkaklarının tamamını talep ettiler ve bunları aldılar alınca da talep ettiklerini alınca da o zaman ortaya bir bolluk çıktı, yani ortaya kargaşa çıktı, neden kargaşa çıktı, Rahman ismi dedi ki "Ya Rabbi ortada zavallılar olacak ki ben

onlara rahmet edeyim, onlara merhamet edeyim, Rab ismi terbiye edecek düzeltecek mahaller istedi, böyle bir şey ver de düzelteyim merhamet edeyim yeniden yapayım boz bir şeyleri ki yeniden yapayım dedi.

O zaman Kahhar ismine Cenab-ı Hakk istihkak verdi, hadi bakalım sen Kahhar ismini ortaya çıkar, ne oldu, Kahhar ismi görevini yaptı orada, bakın o zelzele halinde o kadar enterasan hadiseler ki 45 saniye süren o zelzele halinin başlangıcı programı oluşması seneler öncesine belki dayanıyor. Hadise o 45 saniyede oldu ama mesela orada bir film seyrediyoruz, on dakika yirmi dakika yarım saat ama o filimin hazırlanması aylar sürüyor, oyuncu olarak üç kişi gözüküyor, ama arkadan yazılar geçiyor ki 150 kişi arka planda çalışanlar vardır. Işıkçısı kostümcüsü, ahçısı bekçisi, şusu busu yaza yaza bitmek bilmiyor, işte biz önde 45 saniyelik bir hadise seyrediyoruz ama bunun arka planında Cebrail faaliyette, Mikail faaliyette, Azrail faaliyette işte efendim bütün büyük melekler bütün ordularıyla birlikte faaliyette buradaki ev yıkılıyor, yanındakine bir şey olmuyor, altı kat aşağıda kalıyor bir şey olmuyor da yerde durana bir demir parçası geliyor da hayatını kayıp ediyor. bunların hepsi planlı programlıdır, bunun için de bir çok esma bir çok isim faaliyettedir.

Şimdi ne oluyor Kahhar esması tabi ki en güzel şekilde kahrediyor. Görevini en güzel şekilde yapmak için. Cenab-ı Hakk öyle anında işlerini yapar ki kimse hiç anlamaz bile, neye uğradığını. Cebbar esması cebren yani zorla yapacak bir şeyler arıyor, kim ki cezası var veya herhangi bir şey olacak Cebbar esmasının elinden kurtulması mümkün değildir hiçbir varlığın. Aziz esması faaliyete geçiyor, yani eksi artı dediğimiz yahut zıt isimler dediğimiz geçen senesinin kargaşasının sebebi budur işte, bütün zıt isimlerin en şiddetli şekilde ortada olmasıdır.

Bu zıt isimler bir de ağırlıklı olarak bir de kıyamette ortaya gelecek, Kahhar esması Cebbar esması o kadar şiddetli zuhur edecek ki bütün esmaların üstüne çıkacak baskın gelecek,

bütün esmaların fiiliyatını perdeleyecek örtecek yani. Rahman ismini o arada bulamayacaksınız, Rahmet edemeyecek, Rahim ismini bulamayacaksınız merhamet edemeyecek, faaliyete çıkaramayacak neden, kahhar esması hepsini bastıracak. Öyle olmazsa kıyamet olmaz. İşte bu görülen hadisede Kahhar esması kahretti arkadan Rahman esması geldi, hemen sarmaya başladı, Rahim esması geldi beslemeye başladı, Rezzak esması geldi, Japonyadan, Amerikadan Avustralyadan hiç bilmediğimiz duymadığımız yerlerden ihtiyaç giderici yardımlar geldi.

İşte bu Rezzak isminin oralardan faaliyette bulunması buraya merhamet etmesi Rahman isminin Rahmet isminin işte buna kıyasla bütün esma-ı ilahiye geçen sene “1999 yılı) eksi ve artı yönünden veya kendi görevleri yönünden faaliyette idi hepsi, işte faaliyette olduğu için geçen sene böyle bir kargaşa hadisesi zuhur etti. Bu da 19 ve 99 kemalatının zuhurundandır, peki bu sene ne oluyor 2000 senesinde, bakın şimdi 2000 senesinde iki ana temel vardır, iki direk vardır, nasıl boğaz köprüsünün iki ana temeli üstünde duruyor, yani biri sağda biri soldakiler gerçi iki başta iki sonda var onlar değil, bir taraftaki tek yönü diğer taraftaki de tek yönü, iki ana direk üstünde duruyor.

İşte 2000 yılında da bu iki ana oluşum vardır, onun yorumunu yaparken guruplaşmalar artacak guruplar daha birlik kazanıp daha güçlenecek ve sertleşme daha çok çıkma ihtimali vardır diye düşünüyorduk 2000 senesi için. İşte arkadan Hizbullah çıktı, bakın sademe daha şiddetli oldu, bir tarafta devleti koruyanlar, bir tarafta devleti yıkmaya çalışanlar ve bu kadar şiddetli PKK ile bile bu kadar şiddetli çarpışma olmamıştı, PKK dan bir iki tane vuruyorlardı, bakın şimdi neler çıkardılar, karşı karşıya iki çok şiddetlendi zuhur. Bu Türkiye’de olduğu gibi dünyada da böyledir.

Hem siyasi manada hem de iktisadi manada bu iktisadi manadaki sıkıntıların sebebi de işte odur, esma-ı İlahiyeye biraz dayanıyor geçen seneki olaylar. 2000 senesinde zahir ve batın olumlu ve olumsuz guruplar şiddetleniyor, daha onun

zuhurunu yaşıyoruz, daha neler olacaktır sene sonuna kadar, ayrı mesele, peki 2001 de ne olacak, 2001 de rakam kaça ulaştı, rakamları toplarsak “3” eder, üç ise hıristiyan simgesidir, 2001 ve onun devamı olan 2010 a kadar çünkü hepsi 2001 in devamıdır, 10 senelik süre Türkiye ve dünya üzerinde Hiristiyanlık baskısı artar.

Çünkü neden, bakın teslis üçlü rakam faaliyete geçti ön plana geçti, “Eba Ebi ve Ruh-ul Kuds” işte bunun da işaretleri belli zaten bizi Avrupa birliğine almaları demek bizim onların düşünce tarzının içine girmemiz demektir. Yani onların baskısını bizde daha şimdiden başlaması demektir. O kadar açıktır. Biraz mantık oldu mu anlaşılıyor her şey. Bakın bizim daha şimdiden sakatatlarımıza karışıyorlar, bakın buraya kadar giriyorlar, bundan sonra işkembe çorbası yemeyeceksin diyor, o bağırsaklardan yapılan kukuriş yiyemeyeceksin diyor, neden yiyemeyecekmişiz 10 bin senedir yiyoruz neden yemeyecekmişiz, İslamiyet de bunlara karşı değildir, işte sağlığa zararlıymış da ondan o da iyi niyeti ile öyle düşünüyor. Eğer benimle ortaklık yapmak istiyorsan bunları yapmayacaksın diyor istersen diyor zorla demiyor ki. Bu ve buna benzer hadiselerde Hıristiyan inancı üstümüzde ağır basacaktır, 2010 a kadar önümüzde biraz daha ağır seneler vardır, bunları görüyoruz zaten, bakın diyecekler ki Türkiyede de yaşayan Hıristiyanlar var, yemeyen yemesin o Hıristiyanlar için bunları biz burya gönderiyoruz diyeceklerdir.

Bu göre göre alışa alışa farkında olmadan domuz etini normal et gibi de satacaklardır. İşte bu önümüzdeki 10 sene İslamiyet için çok tehlikelidir belli bir zaman süresidir. Biz de bunu körüklüyoruz, içimizdeki Müslümanlar onlara çanak tutuyoruz, neden islamiyeti iyi anlamadan Hizbullah gibi veya saçlı sakallı poturlu gibi sarık sarıyor caddenin ortasında be kardeşim ne gereği var üstüne çekiyorsun şimşekleri çekiyorsun Nusret babam öyle derdi Rahmetullah-ı Aleyh “evladım bu gün daha onun zamanında yanı bu gün zahir isminin faaliyette olduğu sürelerdir bunlar yani İsm-i Zahirin faaliyette olduğu sürelerdir, ism-i batında olanlar gizlenmesi lazımdır bu süre diye bize tenbih ederdi.

Yani zahirinizle uğraşmayın Allahu ekber ben dinlemem ben Müslümanım yeşil bayrak ile dolaşırım işte yeşil sarık sararım bu devre geçmiştir artık elbise ile kıyafet ile olacak devreler değildir, artık akıl ile fikir ile muhabbet ile yaşayacak devirdeyiz. Kıyafet insanı cennete götürmez ki eğer yeşil sarık yeşil cübbe yeşil bilmem ne gibi lıyafetler bana şeref veriyorsa bana yazıklar olsun. Yani bir bez parçasından meded bekliyorsam Cenab-ı Hakk beni yani bütün islam alemini halife olarak var etmiş bize yazıklar olsun. O bez yahut her hangi bir kıyafet bizim ile şereflenir biz onunla şereflenmeyiz.

Ama biz onunla şereflenir diye bekliyorsak onun hükmü altına girmişizdir, bez parçasının hükmü altına girmişizdir, o zaman namaz kılsak ne olacak, elbise post perest olmuşsak elbiseye tapıcı olmuşsak o zaman bizim varlığımız yok demektir, başımız secdeden kalkmasa ne olur, kalksa ne olur. ne demişti hani "şeref-i mekan bil mekin" mekanın şerefi mekin ile yani içindeki iledir. eğer bizim gönlümüzde Cenab-ı Hakk'ın venefahtüsü olmasaydı, bizim et kemiğimizin o dışarıda dolaşan dört ayaklı varlıklardan ne farkımız olurdu ki, ondaki et aynı ondaki kan aynı ondaki kemik aynı ondaki saç aynı göz aynı kulak aynı ne farkımız olurdu.

Hatta onlar sürüler gibidir, كَالاَنْعامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ 7/179 hatta daha da delalettedir. Aynı duruma düşmüş oluruz. İşte bir mekan ki içerisinde muhabbet edilen var o mekan isterse tahtadan bir baraka olsun o mekan değerlidir çünkü içindeki değerli olduğu için ziyaret yeridir. Kabe-i Şerif de aynı kaya dağdaki granit kayasından başka bir kaya değildir dış bakışla ama içinde Beytullah Allah'ın evi vardır, Allah'a beytlik yapmış, ev Allah'ın o niyet ile yapılmış yani içindeki mana onu değerlendiriyor, dışındaki taş hükmü değildir. işte taş bakın içindeki mekinin yüzü suyu hürmetine taş dahi ruhlaşmış o taş ruh olarak görülüyor, her muhabbetli olana nasıl değerlenmiş işte o taş olarak değil Allah'ın evi Allah'ın ruhu Allah'ın nuru diye bakılıyor, o şekilde cezb ediyor zaten.

Yoksa taş taşsa taştır. O değerlendiriyor onu o taş taş olduğu için Allah'ı değerlendirmiyor, Allah o taşı değerlendiriyor. İşte bizim de içimizde var olan ilahi muhabbet insanı değerlendiriyor, "venefahtü" değerlendiriyor, neden cin böyle bir değerde değildir, neden melek neden hayvan neden bir taş toprak bu değerde değildir, çünkü Allah'ın Zat'ının tecellisi yoktur içerisinde. Bir mekan ne kadar güzel olursa olsun, içinde kimse olmadıktan sonra neye yarar ki, Her tarafı altın olsun neye yarar. Yani insanı süsleyen çevresi değil insan çevresini süsleyendir. Çünkü öz hakikat kendisindedir.

İşte bu 2010 dan sonra ne olur, 2011 de sayı kaça yükseldi "4" oldu, işte bize ümit bundan sonradır. 2011 den sonra rakkam "4" e gelir, "4" de de Hakikat-ı Muhammediye bütün dünya üzerinde tesirini şiddetle göstermeye başlar, inşeallah. Ama bu kemalat bizim anlattığımız yönden değil bizim derken bizim Müslümanların dünyaya islamiyeti anlattığı şekilden kaynaklanan bir gelişme olarak değil biz islamiyeti batıya anlatamasık şimdiye kadar şimdiden sonra da hiç anlatamayız. Neden, çünkü biz hep islamiyeti hep fıkıh bilgisi olarak anlatıyoruz, yani tırnağını böyle keseceksin, saçını böyle keseceksin ayaklarını böyle yıkayacaksın pantılonunu şöyle giyeceksin diye kıyafet bilgisi biz onlara veriyoruz islam bilgisi diye.

Halbuki onlarda mukaddes ruh ruh bilgisi vardır. Onlar onu kullanıyorlar ama yanlış ama doğru olarak gönüle hitap ediyorlar akla hitap ediyorlar biz bedene hitap ediyoruz. Bu bilgi ile onlara islamiyeti veremeyiz. Ne zaman ki Ruh bilgisinin üstünde islamın içinde var olan Allah bilgisini marifetullah bilgisini onlara aktaracağız bizi o zaman ancak dinlerler ve dinlemek zorunda kalırlar. Ama biz elimizdeki değerin kıymetini bilmediğimiz için onlara da aktaramıyoruz yani satamıyoruz, aktaramıyoruz. Neticede ne olacak, şimdi onlarla münasebetler daha sıklaştığı için sıklaşacağı için bizim ile irtibatları daha çok artacak bu arada da islamiyete onlar araştırıcı çünkü kendi dinlerinin artık yetersiz olduğunu anlamışlar ama siyasi yönden de daha henüz islamiyeti kabul edecek durumda değillerdir.

Çünkü islamiyeti kabul ederlerse dünyadaki idari konumdan düşmüş olacaklar Müslümanların idaresine girmiş olacaklar bunu da kaptırmak istemezler dünya saltanatını. Çünkü onlar Museviler ve Hıristiyanlar geçtiğimiz senelerde ve şu anlarda da dinlerini dünyaya göre uydurup dünyayı yaşamak için dinlerini kullanıyorlar. Bakın bunu iyi belleyelim, geçtiğimiz senelerde ve yaşadığımız senelerde çok eski senelere giden bu hadise dünyayı kazanmak için dünyayı elde tutmak için dinlerini dünyaya göre uydurarak kullanıyorlar. Yani dünyadaki yaşantıları menfaatleri neyi gerektiriyorsa dinlerini o yöne döndürerek kullanıyorlar.

Yoksa dinlerini asli manada kullanmıyorlar. Dinlerinde reform değil dinlerini aşağıya düşürmüşler buna da reform ismini vermişler, kendi nefislerine göre kendi menfaatleri itibariyle nasıl kullanırız diye o şekle uydurmuşlar, bunu din diye bize de yutturmaya çalışıyorlar. Bizim nefsimizin de kolayına geliyor islamiyette şeriat var, onlarda şeriat yok zaten hıristiyanlarda şeriat yoktur. İsevilerin şeriatı yoktur, neden, fenafillah mertebesi olduğu için zaten orada şeriat olmaz, onlar Tevrattaki şeriata göre güya kendilerini uyduruyorlar, ona da uyduramıyorlar kafalarına göre yapıyorlar.

Bakın o kadar acayip iş ki onların elinde mantık var, mantığı da dünyaya göre kullanıyorlar, akl-ı cüzlerini en geniş şekilde faaliyet sahasına getirip bunu kullanıyorlar. Yani bireysel akıllarını ama kemalde kullanıyorlar. İşin acayibine bakın ki bizde akl-ı Kül girişli kaynak olduğu halde Kur'an-ı Kerim, Hz peygamber olduğu halde yani akl-ı Kül'den gelen bilgimiz olduğu halde biz bu akl-ı Kül'den gelen bilgiyi akl-ı Cüz'ümüze uydurup ve de bunu en alt düzeyde çalıştırıyoruz. Aramızdaki fark budur, akl-ı Kül malzemesi var, akl-ı cüze indirip en basit şekilde kullanıyoruz, onların elinde akl-ı Kül'den gelen malzeme yok diyelim bizdeki gibi ama akl-ı cüzlerini geniş şekilde çalıştırıyorlar onun için bizim üstümüzde bir görüntü veriyorlar.

Bakın ne kadar ters bir durum, onların da hali bizim de halimiz budur, işte biz bu akl-ı cüzün anladığı din ile gerçek din

Allah'ın indindekidir, اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللّٰهِ الْاِسْلَامُ 3/19 İslam dini Allah'ın indindedir peki kulların indindeki bu din nedir, o zaman bu kulların yanındaki dindir, yani bizim kullandığımız bizim akl-ı cüzümüz ile anladığımız dini kullanıyoruz biz. Bu da eğitimsiz olduğumuz içindir, hep taklitçilik yapıyoruz, işte Avrupa ile olan yakın münasebetler bazı şeylerde bize eksi kazandıracak bazı şeylerde de artı da kazandıracaktır. İslamiyeti bizim içimizde daha iyi araştırmaya başlayacaklar. Münasebetler yaklaştıkça, 2033 yıllarında İsa (as) ın yer yüzüne inme ihtimali kuvvetlidir. 2033 yıllarında işte 2011 den sonraki safha İslamın lehine doğru değişecek yeryüzünde. İsa (as) 33 yaşında göğe çıkarıldı ya bir rakkamı onun doğuşu, 33. Senede göğe çıktığından o zaman 33 ilave ile 2033 yılı ortaya çıkıyor. Tabi bunlar hep ihtimalidir, tarihlerin verdiği düzeye göre konuşuyoruz, geleceği Allah bilir başka kimse bilemez.

İsa (as) 33 yaşında göğe çıktığında onlar çarmıha gerildiğini zannediyor, Allah aciz miydi ki çocuğunu çarmıha gerdirsin. Bizdekini düşünelim Allah acizmiydi Hz hasanı Hz Hüseyini şehid ettirsin, Allah aciz miydi ki O'nu Mekke'den çıkarıp sürsünler de Medine-i Münevvere'ye götürsünler, Allah aciz miydi üç tane Kureyş çapulcusuna karşı, tabi ki değildir, ama bunlarda hep rahmet var, o gidenlere rahmet var, çıkarılanlara rahmet vardır. Zahmet yok, o anda zahmet gibi gözüküyor ama arkasından rahmet geliyor. Tabi bunların hepsinin özel sebepleri vardır, zahiren de bir mantığı olmalıdır, vakit kalırsa bakarız.

EHLİ BEYT ÜZERİNE BAZI DÜŞÜNCELER

Gözümüzün önünde öyle hadiseler vardır ki cereyan eden ve de geçmişte cereyan etmiş, hep duygusallık yönüyle ah Hüseyin Vah Hüseyin ah Hasan vah Hasan diye hep bu göz yaşına konu etmişiz. Bunun bir de ilim yönü var, bilgi yönü vardır, gerçek yönü hakikat yönü vardır, az önce dediğimiz gibi

eğer biz sadece ağlayıp sızlarsak o yönüyle bakarsak Allah'ı acz hükmüne getirmiş oluruz haşa. Yani bu işin hakikatini bilmediğimiz sürece Allah'a noksanlık vermiş oluruz. Bunun altından Ehl-i Beyt'ini koruyamamış hükmü çıkar, çok yanlış bir mecra çıkar, siz ağladığınız zaman muhabbetten ağlamak başka bir şeydir, ama ömrümüzü hep ağlamakla geçirirsek onlarada haksızlık etmiş oluruz, Allah'a da haksızlık etmiş oluruz, iyi anlamamış oluruz. Bu hadiseler onların mertebelerinin yükselmesi için bu olaylara izin verilmiştir, yoksa Allah koruyamaz mıydı.?

Hz Muhammed (sav) ı dahi hayberde zehirlediler, bir rivayete göre ölüm sebebinin büyük fasıfı ondan olduğu ileri sürülüyor. Hemen etki eden bir zehir vermediler, yemeğin içerisine daha sonradan tesir edecek bir zehir koymuşlar, o zehir sonradan etkisini göstermiş, ölüm sebebinin başlıcalerından birisinin o olduğunu söylerler. Bu da mümkündür tabi. Kur'an-ı Kerim'de Al-i İmran suresinde "Biz O'nu eceline yetireceğiz" diye bir eyet var يَا عِيسَى اِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ اِلَيَّ وَمُطَهِّرُ 3/55 İsa (as) ı kendi yanına aldı yükseltti ve biz O'nu eceline yetireceğiz yani ben düşünüp duruyordum bu ayet neyi ifade ediyor diye tam açık da bir karşılığı yok, sonra onun karşılığı bir başka ayette çıktı, yani o ayette şunu demek istiyor, 33 sene göğe çıkmazdan evvel yaşadı, 40 sene daha geldikten sonra yaşayacak demek ki 73 yaşında Rahmetlik olacak İsa (as) işte "eceline yetireceğiz" dediği budur. Yani hayatının bir bölümünü göğe çıkmadan evvel yaşadı bir bölümünü de sonra yaşatıp tamamlatacağız yani ona tanıdığımız süreyi tamamlayıp ondan sonra alacağız gerçek olarak ruhunu diye bunu ifade ediyor orada.

İşte bunun gelişi de aşağı yukarı 2033 senelerine tekabül eder gibi duruyor, 40 sene daha yaşayacak bu arada mehdi (as) da gelecek Araf suresi ile ilgili sohbetimizin sonunda bununla ilgili mevzu vardı, kıyamet de işte onların hayatından sonra kopacak, ne yapacaklar Deccal ile karşılaşacaklar,

Deccal ile savaş edecekler Mehdi (as) ile birlikte, bazıları derler ki Mehdi diye bir şey çıkmaz, yani Mehdi diye bir ferdi vahid, bir kimlik, kişilik ortaya gelmez derler, Mehdi bir manadır, o manaların zuhur etmesi Mehdinin zuhur etmesidir, bir de her asırda bir mehdi zuhur eder derler aslında Mehdi her gün zuhur ediyor.

Yeter ki biz bilelim, mehdinin ne olduğunu Mehdi demek "Hadi" isminin en güzel şekilde zuhura gelmesidir. "Mudil" isminin ortadan kalkması yani dalalette kalmanın ortadan kalkması onun yerine "Hadi" isminin gelmesidir Mehdinin çıkması. Her birerlerimizde ne zaman ki "hadi" hükmünde bir oluşum meydana gelir, yani hidayete bir adım daha atmış oluruz, işte o mertebelerin Mehdisi bizde zuhura gelmiş olur. Bizdeki Mehdi zuhura gelmedikten sonra sokakta gelecek mehdiden bize ne fayda olur ki. Acaba O'nun devrine ulaşacak mıyız acaba o devirde yaşayacak mıyız, peki bu hüküm bizce geçersiz mi olacak değil tabi 99 Esma-ı İlahiyeden birisi de "Hadi" esmasıdır, birisi de "Mudil" esmasıdır, "Hadi" esması bizde zuhur ettiği zaman bizdeki mehdi yani hidayet yolu açılmış olur, işte bu Mehdi'nin en büyüğü yani "Hadi" isminin en geniş kemalli olan mahali yani zuhur yeri hz Rasulullah (sav) Efendimiz dir.

En büyük mehdi O'dur, O'ndan daha büyük Mehdi tsavvur edilemez. Zaten gelecek olan son Mehdi de O'nun neslinden olacak, onun "Hadi" ismini zuhura getirecek kendinden yapacağı bir şey yoktur. Hidayete ermek, hidayete ermek ama Uluhiyete ermek hidayete ermenin türlü yolu vardır, ef'al mertebesinde hidayete erersiniz, esma mertebesinde, sıfat mertebesinde buradaki hidayet hidayet-i Kemal Zat mertebesindeki mehdi hidayeti idrak etmektir. Yani kendimizde var olan hakiki mehdiyi ortaya çıkarmak Hadiyi hani "veleddallin" diyoruz ya sırat-ı müstakıym üzere dalalette olanların yolundan değil, Hadi'nin yolundan bizi götür manasınadır.

İşte kıyamet yaklaştığında 2011 den sonra İslami hakikatler daha çok yer yüzünde ortaya çıkmaya başlar, bu neden

kaynaklanır, "Hadi" isminin daha geniş insan kütleleri üstünde zuhura çıkmaya başlamasıdır Mehdi'nin yer yüzüne gelmesi mana olarak. İnsan idrakleri daha yükselmeye başlayacak, tekniğin de yardımıyla atomun çözülmesi işte hücre yapısına erişilmesi varlığın tek meydana geldiği yani varlığın kemalinin hepsinin tek varlıktan meydana geldiği böylece tevhid hakikatinin fiil olarak ilim bilim olarak ortaya çıkması gibi hakikatler Allah'a yönelmeyi artıracaktır.

Yani "Hadi" isminin zuhuru daha çok artacak "Mudil" ismi yavaş yavaş ortadan kalkacak işte o devrede "Hadi" isminin tüm olarak zuhur mahali zuhur mahali olan bir varlık ortaya çıkacak o diğerlerinin düşündüğü gibi sadece insanlarda olacak değildir, bir de merkezi çıkacak onun ortaya santralı çıkacak onun da işte genelismi "mehdi" ve Hz Rasulullah (asv) Efendimizin kendi devrinde açık olarak orataya çıkaramadığı tevhid hakikatini o Mehdi (as) çok daha açık anlatacak insanlara tevhidi anlatacak Allah'ın Zat'ını anlatacak Ruh-ul Kuds'ün üstündeki Uluhiyeti anlatacak.

Hz Rasulullah bunların hepsini anlattı, anlattı ama kah açtı kah kapattı, çünkü o günkü insanlar bunların hepsini tam hakkıyla anlayacak durumda değillerdi. Bazen açtı bazen kapattı, bakın ne dedi; "Ene beşerun misliküm illa yuha" yani ben de sizin gibi beşerim dedi kapattı bana vahy gelir dedi açtı açma ile kapatma arasında Hz Rasulullah'ın eğitimi oluştu.

İsa (as) kendindeki varlığı hep açarak söyledi ve çarmıha kadar gitti. Efendimiz de o açıklıkta Hakk'ın varlığını kendi varlığında açıklamış olsaydı O'nu da kimse kabul etmezdi. Şeriat tarikat hakikat Marifet arasındaki bilgilerle yaşayan kimseler hangi mertebedeyse karşısına gelene ona göre konuştuğundan herkesi tatmin etti ve kabul gördü. Çünkü kendisinin de tavsiyesi o idi, "tekellumunnasa ala kaderihi ukulihim" bakın burada çok büyük bir eğitim stratecisi vardır, eğitim bilgisi vardır, "tekellümünnase" insanlara konuşun "ala kaderi ukulihi" akılları miktarınca konuşun. Bakın bu çok mühimdir, üstünde söylersiniz alamaz kabul edemez, altında söylerseniz onu tatmin etmez, vaktine yazık olur, yapılacak

şey onun yerini tesbit edip o yerden girip onu yavaş yavaş yukarıya çekmektir.

İşte o zamanki insanlara alabilecek olanlara Hakikat-ı İlahiyeyi açtı alamayacak olanlara da şeriat mertebesinden namazını böyle kıl onun üzerinde durdu. Namaz herkese farz ayrıca ağırlıklı olarak namazın sevaplarından işte zikrin sevaplarından zekatın sevaplarından fiili bilgileri verdi yani zahiri şeriat bilgisini verdi, ama tevhitte kabiliyetli olanları aldı özel eğitimine özel sahasına onları öyle eğitti. Ashab-ı suffa bunlardandı, bunlar özel sohbet sahipleri idi. Zat'i tecelliye ayna olanlar mahal olanlar.

Bir gün Hz Rasulullah (sav) efendimiz Hz Ali (kav) ile sohbet yaparlarken sahabeden birisi geliyor, dinliyor sonra izin istiyor kalkıp gidiyor. Arkadan bir başkası geliyor, dinliyor dinliyor izin isteyip kalkıp gidiyor, arkadan birisi geliyor dinliyor dinliyor izin istiyor kalkıp gidiyor. Sonra Hz Ali efendimiz de vakti dolunca yanından ayrılıyor, o sahbetten çıkanlar Hz Ali Efendimizi beklemişler Ya Ali siz ne konuştunuz Hz Peygamber ile biz anlamadık gibi dediklerinde işte hadise bunu gösteriyor. Hz Ali efendimiz ile Hz Rasulullah (sav) efendimiz batın aleminden konuşuyorlardı, özel sohb yapıyorlardı.

Buna Nusret babam "*siryani zati*" derdi. Yani Zat'i cereyan Zat'i siryan Zat'i tesir, o kapıların açılması hükmü diye anlatırdı bize. İşte onun için Hz Ali (kav) ne diyor, "görmediğim Allah'a ibadet etmem" diyor neden, Hz Rasulullahtan aldığı bu rahmani bilgiler neticesinde, kemalatı neticesinde tabi ki Hz Rasulullah'ın ümmetinin her bir ferdi, büyük bir kemalata sahipti, ama onların içinde de mertebeleri olanlar vardı hepsi aynı düzeyde değildir basma kalıp olarak. Umreye gittiklerinde içeri sokmadılar sahabe-i kiram Ya rasulullah sen bize dememişmiydin biz mekkeyi feth edeceğiz diye neden şimdi buradan geri dönüyoruz Mekke'ye bir konaklık yol kalmış o kadar yol tepmişler 25 Km yol Mekke'ye girmeden oradan geri dönüyorlar koskoca sıcakta 1400 kişi olarak.

Buraya gelmişken gidelim diyorlar, efendimiz anlaşma yapıyor müşriklerle, peki bu sene girmeyelim, seneye gelir ziyaret ederiz diye geriye çekiliyor, Sahabe-i Kiram “Ya rasulullah sen bize dememiş miydin Mekke’yi feth edeceğiz diye müjde vermemiş miydin” Efendimiz (sav) de “ ben size dedim ama bu sene feth edeceğiz demedim” diyor. fetih suresi geldiği zaman müjdeliyor, إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا 48/1 yani Mekke feth olunacaktır muhakkak diye sahabe-i kiram da seviniyorlar, yola da çıkmışlar Mekke’ye de gidiyorlar biz Mekke’yi de feth ederiz diyorlar. Ama daha vakti gelmediği için oradan geriye dönmeleri söz konusu oluyor, işte orada küçük bir münazaa gibi oluyor hz Rasulullah’a karşı bir kırgınlık gibi sahabe-i kiramın bazılarında sonra anlıyorlar ki yaptıkları iş hatalıdır, yanlıştır ve herkes biatlarını tazeliyorlar, 200 kişi biat ediyor, tekrardan biat ediyorlar. إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ 48/10 ayeti geliyor orada فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ yani “o kimseler ki seninle alış veriş yaparlar onlar Allah ile alış veriş yaparlar” zannetme ki senin elini tutuyorlar o tuttukları el Allah’ın elidir. “ve Allah’ın eli onların elinin üstündedir” ayrıca. Diye bu ayet-i kerime geliyor, sahabe-i Kiram’ın orada tutmuş oldukları el Hz rasulullahtan sahabesine geçen kevser ırmağının akışıdır. إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ 108/1 hakikatinin faaliyete geçmesidir. Bu kevser ırmağı Âdem (as) dan beri devam ediyor zaten. İnsanlık başladığından beri o kevser ırmağı devam ediyor, bütün peygamberlerden geçiyor neticede Hz Rasulullah da bu kevser havuzu ve ırmağı en geniş şekline ulaşıyor. Hani “İhsan” “Muhsin” hadisesi vardı ya هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا

الْاِحْسَانُ 55/60 “İhsanın karşılığı ihsan değilmidir” Cenab-ı hak Hz rasulullah’a o kadar ihsanda bulundu ki Zat’i tecellisi bakımından O’da hiç eksiltmeden ümmetine hepsini verdi. “Her ne vaki oldu ise ser eser, cümlesin ashabına verdi haber” diye geçiyor ya mevlüt kasidesinde, İşte orada Hz Ömer (ra) sözcü olark gitmiş Mekke’ye görevli olarak gitmiş, o biat esnasında yokmuş Hz Rasulullah efendimiz sağ elini sol elinin üstüne koyuyor bu da Osmanın elidir diye kendi kendine Osman’ın biadını yapıyor. O da burada olsaydı aynı şeyi yapacaktı o da mahrum kalmasın diye. İşte bu sahabe-i kiramdan tabiine, tabiinden tebe-i tabiine bu günlere kadar bu Kevser Irmağı devam ediyor.

İşte en büyük Hadi yani “Hadi” isminin zuhura gelen mahali yani en büyük Mehdi, peygamber, Rasul, Nebi Hadi isminin zuhur kaynağı olan Hz rasulullah o günkü hidayetini kah kapalı kah açıklık içerisinde vaaz etti. İşte Mehdi (as) geldiğinde bunu tamamen açarak söyleyecek çünkü insanların akılları artık bunu alacak kapasiteye genişliğe ulaşmış olacak, hem zahir ilimleri araştırmaları bakımından hem de iç bünyedeki duygular bakımından ve de islamiyetin suret ve şekil pazarlaması yahut kavgası olmadığını anlayacak ki zaten anlaşılıyor, islamiyeti başka yerde aramaya başlayacaklar başka kanaldan islamın yenilenmesi olacak kıyamete doğru.

Yenilenme ifadesi de tam doğru bir ifade değildir, zaten o yenidir, kafalardaki yenilenmesi yani beşeriyetin islam dinini yeni bir şekilde anlaması ortaya çıkacak bu anlayış ile zaten bir yere gidilmez. İslamın hakikatı daha geniş kitlelere yayılacak Hadi esması daha geniş kitlelerde ortaya gelecek, yani ağırlıklı olacak, islam anlayışı Allah anlayışı Allah’a dönüş daha çok kişilerde ortaya çıkacak çoğunluk öyle olacak. Yalnız burada bir enterasan nokta vardır, bir mühim bir nokta var, insanlık bu anlayışı çabuk elinden kaçıracak, neden çabuk kaçıracak çünkü bunu bilgi yönüyle kazanmış oluyor, dervişlik seyirinden geçerek o yaşantıyı ortaya getirerek değil akıl

düzeyinde bilgi olarak alacak bu yaşantıyı işte o da bünyeye kişinin kimliğine uyarlanmadığı için kaybetmesi kolay olacaktır.

Bünyeye bunu intibak ettirmedikten sonra onun sahibi olmak mümkün değildir. sadece bu hadi akıl düzeyinde ortaya çıkacaktır. İnsanlar bakacak kendisine bende Hakk'tan başka bir varlık yokmuş diye bunu ilim olarak akıl olarak bilecekler. Bu sefer tehlikeli nokta tarikatlarda da yaşanır çok kaygan bir yerdir burası o nefis diyecektir ki, ruhunun söylemesi lazım gelen bu sözü nefis diyecektir ki "Enel Hakk", "Ene Rab", "Ene Allah", demeye başlayacak kişiler, çünkü kendinde ilim yoluyla bunu bulmuş olacak, fakat bunu nefsaniyetine kaydıracak o zaman aynen firavunun hükmüne düşecek.

Firavun ne diyordu; "Ene rabbikumul âla" ben sizin en yüce rabbınızım, diyordu, fert de kendi kendine "ben rabdan başka bir şey değilim" diyecektir, Hallac-ı Mansur'un "Enel Hakk" dediği gibi, yalnız onunla bunu arasında büyük fark var, "Enel Hakk" sözünü Hallac-ı Mansur ruhundan özünden hakikatinden söyledi, bunlar nefsinden söyleyecekler, kelam aynı ama uygulama başkadır. Bu sefer işte Hadi esmasının çoğunluğunda zuhura gelmesi Mudil ismine dönüşmeyi hazırlayacaktır. Sadece akıl yoluyla bu işi yapacaklarını zannettiklerinden akıl yoluyla bu uygulamanın doğru tamam olduğunu zannettiklerinden nefisleri bu bilgiye sahip çıkacak nefsani yönden "ben Hakk'ım" diyecekler.

O zaman bir sürü ilahlar çıkacak ortaya ve ben Allah'ım, ben dilediğimi yaparım, bana kimse karışamaz ben kime uyacağım ki başka uyacak kim var, diye kendini ilah edinecek insanlar. Zaten bu seyir, Fransız ihtilali ile başladı, aklı ilah edinmek ben aklıma güvenirim diyor, aklımdan başka bir şey dinlemem ben diyor, bu kıyamete doğru daha da çok olacak işte bu yaşantı Hadi isminin şiddetli zuhuru geniş kitlelerdeki zuhuru Mudil isminin zuhuruna kaynak teşkil edecek, delalette kaynak teşkil edecek, kullanışı hakkıyla olmadığı için yani Hadi isminin kullanışı Hakkıyla olmadığı için sureta kullanıldığı için hadi ismi çabucak Mudil ismine dönmüş olacak yer yüzünde kısa seneler içerisinde.

Kıyamet de Hadi ismi üzerine kopmaz, hidayet varken kıyamet kopmaz, onlar niçin kaldırılsın yer yüzünden işte kıyamet mudil ismi üzerine yani delalette olanlar üzerine kopacaktır. Kıyamette "Allah" diyen kimse kalmayacaktır. Kelime-i tevhid çeken kimse kalmayacak, ama bu lafsi değil o zaman da insanlar "aman Allah'ım sen bizi koru" diyecekler, kelam olarak "Allah" sözü değil, Allah esmasına mahal olan Allah esmasına vakıf olan Allah esmasını yaşayan bir veli kalamayacak yeryüzünde. Kıyamet onların üstüne kopacaktır. Kıyamet insanların üstüne kopmaz, insan suretinde görünen varlıkların üstüne kopar. Ama bu oluşumlar suratlenerek son zamana doğru harekete geçecek, çok suretlenecek. İşte bu içinde bulunduğumuz seneler Hıristiyanlığın hükmünün ağır basacağı senelerdir, tabi Allaha alem ben bir şey demiyorum, öyle rakkamların verdiği şeyleri söylüyorum, 2011 den sonra islamiyetin ağırlığı yavaş yavaş yeryüzünde görülecek İsa (as) ın gelmesiyle, İsa (as) ın göğe çıkıp inmesi iki gün aslında bize iki bin sene geliyor aslında ama iki gündür, bir gün çıkıyor bir gün de geliyor, orada fazla kalmıyor.

Neden çünkü Kur'an-ı Kerim'de melaike-i kiramdan bazıları diyorlar ki "biz sizin zamanınızla bir günü bin sene olan bir yerden geliyoruz" yani isa (as) ın gittiği yerde bir gün geçiriyor, burada bin sene geçmiş oluyor. Bir günde çıktı, bir gün de geliyor, şimdi de yolda, ikinci gün yani ikinci bin sene inde geliyor. Yani O iki bin sene gök yüzünde kalmış değildir. Bizde iki bin sene geçiyor ama onun gittiği yerde bir gün gidiyor bir gün geliyor o kadar suretlidir. Hani nasıl mahşer sabahı kalkıldığı zaman insanlar diyecekler ki biz ne kadar kaldık bu kabirlerde, kimse bilemeyecek ne tarihini ne şeyini ne kadar kaldık, şaşırıp karar veremeyecekler, o zaman ne yapalım diyecekler biz dünyada iken nasıl hani ilim adamlarına soruyorduk, bilmediğimiz şeylerimizi gene bir tanıdık ilim adamı bulalım da soralım bakalım onlar belki bilirler diye.

Bulacak ilim adamlarını onlar da diyecekler ki biz de bilmiyoruz ama bir gün veya bir günün bir parçası kadar kaldık herhalde diyeceklerdir. Bakın Âdem (as) dan beri yerin altında (mezarda) insanlar var, azab çeken de var, iyi halde olanlar da

var. Kıyametin son gününden bir gün evvel ölecekler de var, onlar bir gece kalmış olacaklar ötekiler dünya senesine göre on bin sene toprak altında kalmış olacaklardır. Bu sürede azab çekmiş olanlar azab çekmiş olacaktır. Son gün ölen kimse de günahkar ise o bir gece azab çekmiş olacak.

Bu haksızlık adaletsizlik değil midir, Cenab-ı Hakk adildir adaletsizlik yapılmaz işte onun için Âdem (as) zamanında ölen bir kimse ile kıyametten bir gün evvel ölen kimsenin toprak altında kalış süresi aynidir. İşte onun için bir gece kaldık bir gün kaldık veya bir günün bir kısmı kadar kaldık diye tahminde bulunacaklar. Cenab-ı hakk orada zaman mefumunu durduracak beyinlerdeki işleyişini durduracak uyuduğumuz zaman biz o kadar saati gündüz yaşadığımız gibi bilinçli geçiriyor muyuz. Hiçbir dakikasını bilmiyoruz. İşte rüyaydı işte uyandık ellerimizi yıkadık kalktık hatırlıyoruz uyuduktan sonra zaman duruyor.

İşte toprak altında da zaman böyle duruyor. Ha beş saat uyumuşsun ha beş milyon sene uyumuşsun bilinç olmadığı için fark edemiyorsun. Rüya içinde nasıl sıkıntılarımız oluyor bazen de sevinçlerimiz oluyor, o rüya gibi bir hadisedir. Aksi halde haksızlık olur, sekiz on bin sene hep azab çekmesi ile bir gece azab çekmesi bir olur mu? Bu azabaı bedenen değil de nefsen hissedecek o azabı çeken ne ruhdur, ne de bedendir, nefistir. Biz burada da yanılıyoruz, ruh kabre girdi deniyor, halbuki kabre ruh girmez, kabre giren nefistir, ruh zaten ruhlar alemine gidiyor, ruh Allah'ın ruhu "Venefahtü" ona kim azab eder ki, ruha azab olur mu, sonra toprak ruhu sarabilir mi, ihata edebilir mi ruh orada durur mu?

Orada duran toprak kaynaklı olan nefistir. Yani bir kısmı topraktan bir kısmı ruhtan olan orada nefis biz zaten nefsimiz ile yaşıyoruz, yani bizde daha çok nefsimiz hakimdir. Yaşantımız ona dayanıyor, onun için Kur'an-ı Kerim'de Cenab-ı Hakk 294 yerde insandan bahsederken "nefis" kelimesini kullanıyor. Alt alta yazarsanız toplayın 13 eder. Bunlar tesadüfi şeyler değildir. şimdi siz burada oturuyorsunuz elinizde cep telefonu var, varmıdır farkı, isterseniz yan yana oturursanız

cep telefonu ile konuşun, isterseniz beş yüz Km uzaktan konuşun aynı yanınızdaki gibi olmuyor mu? Mana aleminde uzaklık olmaz, yeter ki iyi niyetle olsun.

Tevrat-ı Şerif'te Allah bu alemleri altı günde halk etti yedinci gün de istirahata çekildi der. "sebt" günü Cumartesi günü de istirahata çekildi der Tevratta böyle yazar, doğrudur. Cumartesi günü de o yüzden Yahudiler iş yapmazlar. İstirahat günleridir onlar için tatil günleridir. Ama bu seyir bu hukuk bakın Museviyet üzerinde geçerlidir, İseviyet üzerinde geçerlidir, bakın bu meseleye çok dikkat edelim, ama Muhammediyet üzerinde bu geçerli değildir. yani Ümmet-i Muhammed üzerinde bu husus geçerli değildir. neden geçerli değildir, Cenab-ı Hakk bu alemleri altı günde halk etti, bu altı "kün" olarak da söyleniyor çünkü her iki şekilde de okunabiliyor.

Ama biz altı gün diyelim, eyyam diyelim gün zamandır ama kaç milyar seneyi içerisine alıyor o ayrı burada altı kün bir bakıma altı oluş, yani Cenab-ı Hakk Zat mertebesinden yani Âmaiyetten ahadiyete tenezzül etti bu bir gün, Ahadiyetten Uluhiyete tenezzül etti iki gün, Uluhuyetten Vahidiyete tenezzül etti üçüncü gün, Uluhiyetten Rahmaniyete tecelli etti Rahmaniyetten Rububiyete tecelli etti, Rububiyetten Melikiyete tecelli etti altı oluşum budur. Yani zuhura geldi. Bunun en son kemalatı da Âdem (as) ın yer yüzünde görülmesidir.

İdris (as) sormuş Muhiddin-i Arabi hz leri manasında "Efendim bana kıyametin alemetlerinden bahseder misin " diyor İdris (as) da diyor ki çok güzel bir cevap vermiş, Âdem'in yer yüzünde görülüşü kıyamet alametidir. Daha biz nereden bahsediyoruz, işte güneş şöyle doğacak efendim doğuda ateşler çıkacak falan buyakın kıyamettir, bize olan yakın kıyamet alemetleridir. Esas kıyametin alemeti Âdem (as) ın yeryüzünde görülmesidir. Çünkü insan gelmeden kıyamet kopmaz. İnsan gelmişse kıyamet kopacaktır, yani başlangıcıdır. Şöyle diyelim, talebeler okula başlamadıkça o okulda tatil olmaz. Mezüniyet olmaz, yok ki ne olsun.

Ne zaman orada ilk ders başlıyor işte bu kapanmasının işaretidir. Başlamadan çıkamaz. Ömrümüz de böyledir, dünyaya gelmemiz ölmemizin ilk işaretidir. Ama bu ilk işaretidir, şimdi biz gelelim bunun faaliyete geçişine, bu işaret faaliyet değildir, İşte (asv) efendimizin dünyaya gelipte 43 yaşında Kur'an-ı Kerim'i almaya başlaması kıyamet sahnesinin faaliyete konması süresidir. Hz Peygamber de yer yüzüne gelmemiş olsaydı, kıyametin sonu diye bir şey olmazdı kıyamet ona bağlıdır, onun gelişine bağlıdır. Bakın Âdem (as) yani peygamberlerin birincisi kıyametin alemeti peygamberlerin sonuncusu kıyamet sahnesinin perdesinin açılması anahtaqrının çalışmaya başlamasıdır.

Biz şimdi kıyamet sürecinin içinde yaşıyoruz, kıyametin içinde yaşıyoruz. Kıyamet bir an içinde olacak bir şey değildir, o son anda olacak hercümenç sahnenin oynanıpta perdesinin çekilmesi tiyatro sahnesinin perdesinin kapanmasıdır. Şimdi biz o sahneyi oynuyoruz, farkında olmadan bunu oynuyoruz, diğer ümmetlerin üstünde Cenab-ı Hakk yedinci günü faaliyete geçirdi, Hz Rasulullah ile birlikte bakın buna dikkat edin Ümmet-i Muhammed'e has bir ilimdir bu bilgidir veraset-i Muhammediyedir.

Tevrat-ı Şerifte belirtilen 6 "kün" de alemler var edildi, bunun bir de yok edilişi olacaktır, şimdi biz yedinci günün içindeyiz, yani bozma günlerinin dağıtma günlerinin içindeyiz, bakın biz yedinci günün içindeyiz. Bu süreçte işte kıyametin perdesinin çekilmesine kadar devam edecek süreçtir. Yani Cenab-ı Hakk bu alemleri 6 günde var etti yedinci gün de de yok edecektir. Bu yönden yola çıktığımızda bize istirahat yoktur. Ama eskilerimiz Cuma gününü bize istirahat tanımışlar, ama Kur'an-ı Kerim öyle demiyor, Cuma suresinde Cuma vakti geldiğinizde namaza gelin namazlarınızı kılın namaz bittikten sonra yeryüzüne yayılın rızkınızı arayın diyor.

Bakın akşama kadar istirahat edin demiyor, bakın bize istirahat yoktur, çünkü yedinci gün bizde faaliyettedir. Onlarda 6 gün faaliyette yedinci gün boşta neden çünkü kıyamet oluşumu yoktur onlarda faaliyete geçmiyor. Kıyametin faaliyeti

Hz Rasulullah’ın yeryüzüne gelmesiyle başlıyor, yani yedinci gün başlıyor, ama tabi büyüklerimiz diğer ümmetler gibi haftada bir gün Müslümanlar da dinlensinler diye Cuma gününü bayram ilan etmişler ki bayram zaten ama Allah’ın hükmünde yedinci gün tatil yoktur. Tatil olsa Ayet-i Kerime’de istirahat edin yaşayın der yer yüzüne dağılın rızkınızı arayın demezdi. Bize izin bakın sadece namaz vakti süresincedir, o da dünya için değil ahiret için o süreyi kullanın diyor. işte yedinci gün hadisesi budur.

Bir şey daha vardı hani neden şehid edildiler, Kur’an-ı Kerim’de bir ayet-i Kerimede وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا 4/69 şu kimseler ki Allah onların üzerine nimet verdi, yani Allah’ın üzerlerine nimet verdiği kimseler şunlardır, kimmiş onlar, nebilerden olanlar, sadıklar, doğru olanlar, tasdikçiler, şehitler ve Salihlerdir. İşte Cenab-ı Hakk’ın sırayla iltifat ettiği kimseler bunlardır. İşte bir kimsenin her yönden kemal sahibi olması için bu vasıfların üstünde bulunması lazımdır. Tabi herkes için mümkün değildir bunlar, peygamberlik Allah’ın vergisidir, kimse kimseye ne peygamberlik verebilir, ne de peygamberliğini alabilir, ne de kendi kendisine peygamberlik idiasında bulunabilir. Bunlar Allah’ın verdiği bir makamdır.

Bu peygamberlik (sav) Efendimizin ailesinde ve ehl-i beytinde asaleten mevcuttur. O ailenin hepsi peygamberdir, bu söz belki biraz keskin gelebilir ama Hz Rasulullah bunların mühürlü olanı diğerleri mühürsüz olanıdır. Şimdi bir gül ağacı düşünelim onun en üst kısmında açmış bir gül var, ama altından açan tomurcukları da var dalları da var dallarında da gülleri var, şimdi o gül daha büyük öteki daha küçük olduğundan o gülü inkar etmek mümkün mü, değildir, çünkü aynı kökte işte ehl-i beyt hazaratı böyle bir ehl-i beyttir. Bizim onları öyle bilmemiz lazımdır.

Çünkü Hz Ali Efendimizden bahsederken

“O benim sırrımdır, ben O’nun sırrıyım, benim etim O’nun eti, benim kanım O’nun kanı, benim varlığım O’nun varlığı ”

diye O’nun çok büyük iltifatları vardır. Bu ayrıca bir araştırma konusudur. Hz Hasan ve Hüseyin zaten ciğer köşeleri, Hz Fatıma-tus Zehra anamız da O’nun biricik kızıdır zaten daha başka kızları var da en sevdiği kimsesi o hepsini sever ayrıdır, ama ehl-i beytin annesi O’dur, işte bütün o ailede peygamberlik asaleten mevcuttur.

Sıddıklık zaten tabii yaşantılarıdır, tasdik etmek Hz Ali Efendimiz on yaşında tasdik ediyor Hz Peygamberi, Cebrail (as) geldiği zaman Hz Rasulullah Cebrail’i hemen tasdik ediyor, Allah’ın kendisine verdiğini Kur’an-ı Kerim’i tasdik ediyor yani kabulleniyor, en büyük sıddık Hz peygamber (sav) dir. Yani bu vasıf kendinde mevcuttur. Salihlik en son vasıfa geldik, salihlik zaten günlük yaşantılarıdır, salah üzere bütün ömürleri öyle geçmiştir. En büyük salik O ailedir, geriye ne kaldı bir şehitlik kaldı. İşte onlar kendi yataklarında rahat döşeklerinde rahmetlik olsalardı bakın bu mertebe onlarda boşta kalacaktı.

Ama o kemal bir aile olduğundan o aile bu mertebenin de onlarda bulunması mutlaka şarttır. Bir başka Müslümanda olmayabilir, her Müslüman bunların bir başka şeyinde ortaya çıkmış olabilir, mesela birisi Hz Ebubekir efendimiz gibi sıddıklıkla temayüz etmiş olabilir, bir başka birisi salihlik üzerinde çok yüksek derecede oluşmuş olabilir, bir başka birisi de şehitlikte çok yüksek derecede olabilir, onlar tek yönlü olur. o ailede kemal aile olduğundan bunların hepsinin olması şarttır. Hatta şarttan öte gereklidir. Öyle olması lazımdır. İşte gerek Hz Ali efendimizin gerek Hz Hasan ve Hüseyin Efendimizin gerek ehl-i beytin diğer fertlerinin şehit olarak bu dünyadan ayrılmaları onların bir aczi değil bir şerefidir.

Cenab-ı Hakk’ın şehitlik mertebesi ile de onları şereflendirmesidir. Yoksa üç beş tane yezidin askeri üç beş tane muaviyenin askeri gelip orada onları öldürecek hali mi

vardır, Hz Hüseyin efendimiz o kadar maharetle savaş yapmış ki o Kerbela'da Hz Ali efendimizin ona gösterdiği yedi yüz türlü kılıç oyunu ile kafirlerin karşısına çıkmış, bir türlü alt edemiyorlar, en sonunda ya Hüseyin Cenab-ı Hakk'tan nida geliyor, biz senden şecaat değil, fedakarlık bekliyoruz, bu gün iteat bekliyoruz, dediği anda kılıcını yere bırakmış, ondan sonra O'nu şehit edebilmişlerdir. Yoksa onları şehit etmek mümkün müdür.

Hz Ali Efendimiz nasıl şehit oluyor, İbn-i Mülcem ismindeki kişi daha şehadetinden on sene evvel bunlar arkadaşları, dostları, "Ya ibn-i Mülcem benim ölümüm senin elinden olacak" diyor. Bunu on sene evvel söylüyor. Hz Ali efendimiz onu öldürmekten aciz miydi, İbn-i Mülcem'i öldüremez miydi, yahut öldürtemez miydi, ama bunlar takdir-i İlahiyeyi kabul etmiş tabii hareketleri kabul etmiş, seyrine bırakmış Allah'ın muradına bırakmışlar işlerini, yani allah'a teslim olmuşlar, İbrahim (as) a "eşlim" "Ya İbrahim teslim ol" İbrahim (as) da "eslemtüm rabbil alemiyn" Ben alemlerin rabbine teslim oldum, dedi.

O teslimiyet içerisinde bu mertebelere ulaştılar onlar. İşte Hz Ali efendimizi de bilindiği hadise o hakem olayı içerisinde o İbn-i Mülcem geldi, bıçakladı, Hz Ali Efendimizin haberi yok muydu, hepsinden vardı, ama takdirinin böyle olduğunu bildiğinden takdire karşı gelmedi, boyun eğdi, yani bu işler onların acizlerinden değil, onlara verilmesi lazım gelen şeref yönünden böylece oldu bu hadiseler. Hz Hasan efendimizi ne yaptılar, zehirlediler, işte hanımına belirli vaadlerde bulundular zehirlediler. Çünkü ehl-i beytin saltanatı mnevi saltanattır, zahiri, siyasi saltanat değildir.

Hz Rasulullah (asv) Efendimiz ne buyurdular, "Hilafet benden sonra 30 senedir" yani hem halifeliğin hem dünya saltanatının hem batın saltanatın bir elde olmasının süresi 30 yıldır. Ondan sonra saltanatla maneviyat ayrıldı. İşte Hz imamlar maneviyat süresini ehlullah pirler maneviyat süresini devam ettirdiler, diğerleri de dünya saltanatını devam ettirdiler. Şimdi biz bunların siyasetini münakaşa edecek halimiz yok

zaten bize de lazım değildir. biz mühim olaqn dersin ne olduğunu bu hadiselerden almak, eğer biz onları falan filan şehit etti ettirdi diye onlara herhangi bir suç yüklersek hakikat-ı İlahiyeden habersiz olduğumuz ortaya çıkar.

Ama dersek ki onlar af olunurlar, yani allah onlara yaptırdı da onlar suçsuzdur, bu sefer Allah'ın adaletine haksızlık etmiş oluruz. Onları yapanların hepsi cezalarını bulacaklar o ayrı bir konudur. Cüzzi iradeleri itibariyle yaptıklarından onlar cezalarını görecekler, ama hadiseleri yukarıdan bakıpta analiz etmek hakikatine ulaşmak onların suçunu affettirmiyor. O kişilerin idraki itibariyle kendi yaşadıkları yer başka o fiilleri yapmak itibariyle onların yaşadıkları yer başkadır. Onlar cezalarını görecekler bu tarafta hadiseye böyle bakan kimseler de de ne olacak düşmanlık gibi ayırma gibi parçalama gibi şeyler zuhura gelmeyecek yani gönlünde bir sürü şüpheler meydana gelmeyecek işin hakikatini bilecek "*Allah de geç*" diyecek onların üstünde durmayacak fazla.

Bazı guruplar var, kendilerine zincir ile vuruyorlar Hüseyin, Hüseyin, Ali, Ali Hasan, Hasan kardeşim ağıt yakacaksan ömründe bir defa yak beş defa yak, ömrünü böyle geçirdiğin zaman islamiyete sen iyilik yapmıyorsun, kötülük yapıyorsun, daha hala orada yaşıyor, artık bunları bitirmemiz lazımdır. Çünkü sahabe-i Kiram hakkında ehl-i Beyt hakkında ondan sonra gelen kimselerin hiç birinin söz hakkı yok, hiç birimizin söz hakkı yoktur. Sahebe-i kiram'ın hangi mertebesinde olan olursa olsun, ondan sonra gelenlerin hepsinden gene sahabe-i Kiram üstündür, onlara dil uzatamayız.

Varsa hesaplaşmaları kendileri yapar, bizi ilgilendirmiyor, biz islamın hakikatini öğrenmek zorundayız. Onların hesaplarını tartışmak eleştirmek zorunda değiliz. Zaten bu da mümkün değildir. lazım olan şey ayetlerin hakikatine nüfuz edip onları alıp onları tatbik etmektir. Geçmişin hesabını sormak sorgulamak değildir. işte efendim fedik hurmalığını Hz peygamber şu kişiye bırakması lazımmış da bunu bırakmış, Hay Allah, peygamberin işine sen mi karışacaksın, senin aklın daha çok mu eriyor O'ndan da haşa, işte bu oyun hep

vesvesenin oyunudur, yani şeytanın oyunudur, Müslümanları geri bırakmak için gereksiz lüzumsuz şeylerle vakit geçirttirmek için.

(sav) Efendimiz bir gün abasını cübbesi ile sarıyor benim ehl-i beyitim bunlardır diyor onun dışındakiler değildir. tabi bir de onların neslinden gelenler, bunlar da Fatıma validemiz, Hz Ali Efendimiz, Fatma Validemiz, Hasan, Hüseyin ve de Hz Rasulullah (sav) bunlar beş kişi ehl-i beyt, bakın bu beş kişi de bakın Hazarat-ı Hamse'nin hakikatini ortaya getiriyorlar. Beş hazret mertebesi var ya işte bu beş de onları ifade ediyor. Efendimizin eşleri o zaman hayatta değillerdi, hanımları o zaman hayatta yok idiler, eşleri vardı ama Fatma Validemizin annesi Haticetül Kübra yoktu, diğerleri ikinci derecede eşleri.

Yani ehl-i Beyte kaynak olan orada eş olan mühim olandır. Hz Hasan ve Hüseyin Hz Aişe kaynaklı değildir, Fatma valide kaynaklıdır, Fatma valide de Haticetül Kübra anamızın kızıdır. Kaynak ayrıdır, eşi ama ehl-i beytin devamını sürdüren kaynak değil Ayşe validemiz. Onların yerleri ayrı, müstesna ama ehl-i beyt içinde değildir. Hz Ali Efendimiz Peygamber efendimizin damadı olduğundan bir özelliği var bir de ayrıca kendi şahsının özelliği var, yani şahsi özelliği var, ilk iman eden O'dur, çocuklardan on yaşında iken ilk iman eden odur. 12 imam içerisinde Zeynel Abidin de var, 12 imamın birincisi Hz Ali Efendimizdir, sonra Hz Hasan sonra Hz Hüseyin işte ondan sonra on ikiye tamamlanıyor.

Bu imamlar Medine-i Münevvere'de yaşayamaz hale geldiler oradan uzaklaştılar bazıları Türk illerine geldi, işte İmam-ı Cafer, Zeynel Abidin, Türk illerine doğru gittiler, işte Türkistan tarafında Orta Asyada pirlerin zuhura gelmesi ehl-i Beyt'in yüzündendir. Bakın bizim de Buhara taraflarına gittiler, Arabistanda yaşayamayınca Türk illerine doğru gittiler, islamiyetin yayılması biraz da onların yüzünden oldu. Bizim de pirimiz Hasan Hüsamettin Uşşaki Hz leri seyittir aynı zamanda Buhara da yaşamıştır, sonra Ahmed Semerkandi hz lerine intisab etmesi söylenmiştir, Erzincan'a gelmiş orada dersini tamamlamış oradan da Uşak'a gitmiş Uşak'tan da İstanbul'a

gelmiş, ama kaynakları Ehl-i Beyte dayanıyor. Gelecek olan Hadi yani Mehdi de yine böyle ehl-i Beyt kaynaklı bir **Mehdi** olacaktır.

RİCALÜ'L-GAYB VE MEHDİ HAKKIN DA

Bir akşam terzi Babama **mehdi** konusunu sorduk, Bize Allah'ın **Hadi** isminin her müslüman'da tecelli etmesinin lüzum ettiğini, yani her mülümanın "**kendi beden mülkünde Mehdi**" olması gerektiğini söyledi. Mesele bu kadar basit.

Mevzu ile ilgili, *103-terzi Baba yüksek lisans tezi.* Kitabından

küçük bir aktarma yapalım

RİCALÜ'L-GAYB VE MEHDİ, sorusunun cevapları.

17-*Babacığım Ricalü'l Gayb" ve "Mehdi" hakkında daha önce sözlü sohbetimizde bazı bilgiler vermiştiniz. Ancak müstakil başlık olarak bu konulara müsaadenizle yer vereceğimiz için sizden daha tafsilatlı bilgi rica ediyorum Efendim? Yani bu zevat-ı kiramın zahiren ve batınen mahiyetleri nedir? Vs. gibi açıklamalarınızı rica ederim Efendim.* S.D.

17- "Ricalü'l Gayb" "gayb erenleri" diye ifade elden zevat-ı âlilerden bahsetmek oldukça zor bir meseledir. Bunlar bence iki türlüdür, birileri yaşayanlar hayatta olanlar, diğerleride bunlardan dünyalarını değiştirmiş olanlardır. Gerçek irfan ehilleri aslında eğer mutlak gerçeklikleri varsa, yani zanni bir ricallik söz konusu değilse, onlar yaşayan Ricalü'l Gayb erleridir, onların tanınması için ancak kendileri gibi bir gayb eri olunması lâzımdır ki, onu değerlendirebilsin bunlar suret kayıtları şartlanılmış bir bilgi ile anlaşılması mümkün olmayan yaşantı halleridir.

Bunlar hali hazırda göz önünde oldukları halde tanınmaları mümkün olmadığından diğer âleme geçenleri tanımak bulmak oldukça zor bir iştir. Her ne kadar tarikat kitapları bunlar hakkında bazı rivayetler veriyorlar ise de bunların hepsi gerçek olmayabilir, o kişiler farkında olmadan başlarına gelen bazı halleri veya hayalleri, bu sahanın hali zannederler. İşte yukarıda hakkımda bahsi geçen "**haberci meleğimi**" bıraktım hükmünün içinde bu tehlikelerinde olma ihtimalinin bulunması idi.

Asıl olan onları hayatlarında iken arayıp tanıyıp bulup, bire bir istifade etmek en sıhhatlisidir. Yoksa gerçek ma'nâ da ne ve nasıl olduğunu bilemediğimiz bazı ma'nevi gibi olan buluşmalardan sağlanacak fayda ne kadar yeterli olacaktır. Bizde derslerimizin Tevhid zikrine başlama zamanın da (destur ya recalel gayb) diyerek devam ediyoruz Böyle bir hakikat varki bu tatbikat derslerin içine alınmıştır.

Ancak bu tür mevzuların gerçekten tamamen hayal ve vehimden arındırılmış bir şekilde bilinmesi lâzım gelmektedir.

Bir bakıma gayb ereni demek.

"Kendi geçici beşeri varlık kabuğundan çıkmış ve varlığında Hakk-ı giyinmiş, karşıdan bakanın halk zannettiği, ancak Hak olan ilâhi zuhurdan başka bir şey olmayan, ilâhiyat içinde gizlenmiş Hakk'ın zuhurlarıdır."

Bunları ötelerde arayıpta başka hayali suretler içinde düşünmek dahi onlar hakkında perdedir.

Diğer bir ifade ile bunlar, İlâh-i iki ayak "kademeyn" hakikati üzerine bina edilmiş Hakk'ın Celâli ve Cemali Rical-i, Zâti zuhur mahalleridir. T.B.

Mehdi mevzuuna gelince bu halde, başlı başına bir mes'eledir.

İnsan gurupları eski çağlardan beri hep bir kurtarıcı beklemişlerdir. Tarihi kayıtlarda hepsi vardır, ne hikmetse insanlığın ömrü hep kurtarıcı birilerini beklemekle geçmiştir. Yahudilerde benzer bir kurtarıcıyı beklemekteler, Hristiyanlar

ise göklerin kırallığını ilân edecek İsâ (a.s.) mı beklemektedirler.

Bizler ise Hadisi şeriflerde de bahsedilen, "**Mehdi**" hazretlerini beklemekteyiz. Bunlar birer umut verici hayata biraz daha sabretmeyi, yaşama ümidini veren hallerdir. Olur veya olmaz eğer gerçekten gelecekse o gün yeryüzünde yaşayanlar göreceklerdir. Ancak inkârcılar gene inkâr edeceklerdir. Şu an dünyada yaşayan bizler onun zamanına yetişemez isek, bizim için bu husus geçerli bir yaşantı olmayacaktır, o halde bizimle ilgisi de olmayacaktır, bizimle ilgisi olmayan bir şeyinde bize ne faydası olur ne zararı olur.

Ancak bire bir, bir zararı veya faydası olacak husus bizim bize ait bize verilmiş olan, beden mülkümüzün "**mehdisi**"nin gelip gelmediği meselesidir. Eğer biz kendi beden mülkümüzün **mehdisi**ni beden mülkümüze indiremezsek, işte biz bize ait **mehdi**yi kaçırmış olmaktayız. Bu durumda zahir âlemde gelecek **mehdi**yi dahi anlamamız mümkün olmayacaktır.

Bu husus Âdem (a.s.) dan bahseden ilk âyet-i kerimelerde ifade edilmektedir.

2.38 - *Dedik: İnin oradan hepiniz, sonra benden size ne zaman bir **hidayet**ci gelir de kim o **hidayet**cimin izince giderse onlara bir korku yoktur ve mahzun olacaklar onlar değildir.*

Aslında **Mehdi** yukarıda bahsi geçen "*ehli rical*"den açıklanarak genele gönderilmiş birinin halidir.

Bundan (15-20) sene kadar evveldi bu hale ait olduğunu düşündüğüm şöyle bir zuhuratım olmuştu.

Büyük bir köşk gibi olan binanın alt kat salonunda bulunuyorum yukarıdan merdivenlerden aşağıya doğru kucağında beyazlar içinde yeni doğmuş bir çocuk ile aşağıya salona doğru vakurla büyük bir ihtimam ile birisi iniyor idi, salona inince bütün ev halkı ve görevliler ona hürmet secdesinde bulunuyorlar idi. Yeni doğan çocuktan

bahsederlerken bu yeni seyyitlerimizdendir diyorlardı. Bende sadece sahneyi seyrediyordum.

Daha sonra uyandığımda, hayırdır inşeallah deyip zâhiren olabilirlik düşüncesi ile, belki beklenen Mehdinin zuhur zamanı gelmiştir diye düşündüm. Diğer yönü ile ise, o günlerde benim düşündüğüm bir meselenin doğumu yani açılımı olduğunu veya olacağını düşünmüş idim.

Bilindiği gibi bu meselenin araştırıcıları tahmin yürütücüleri çoktur. zuhuratı gördüğüm zamandan (10) sene kadar sonra idi bazı kimselerle konuşurken kendi aralarında yaptıkları tahmini hesaplara göre **Mehdi** (a.s) ın geldiği ve çocukluk devresinde olabileceğini kendi aralarında görüşüyorlar idi, ben de bu hususta bir şey söylemedim sadece dinledim.

Bütün bunların dışında bir mutlak gerçek var ki oda şudur. **Mehdi** (a.s.) gelmezden evvel, evvelâ onu kabul edecek ümmetin oluşması lâzımdır. O nun kabulü içinde yer yüzünde, **hadi** isminin zuhurlarının çoğalması lâzımdır ki, gerçek **Mehdi** geldiği zaman büyük bir çoğunluk o nu kabul etsin. Aksi halde bu çoğalma olmayınca kabul görmesi de olmaz. Ayrıca gerçek **Mehd**i geldiği zaman "***ben Mehdiyim***" demez, kendi halinde bu özellik olduğu için, O nun **Mehdi**liği dışarıdan tasdik görecektir.

Açık olarak bilindiği ve görüldüğü üzere, günümüzde bile birçok **Mehdi**lik iddiasında olan kimseler vardır, bunlar kendilerine göre çok küçük sayılacak kadar kişiler tarafından **Mehdi** olarak kabul görmeleri, zaten onların **mehdi**likle hiç ilgileri olmadığını açık olarak göstermektedir. Ancak böyle bir iddiada bulundukları içinde, ne kadar büyük bir mes'uliyyet içinde olduklarının farkında bile değillerdir.

Bu tiplerle çok karşılaşıyoruz. Onlardan birisi ile de bir zamanlar görüşmüş idik, kendisinin şimdi Amerika da bulunan **Mehdi**sinin İstanbul temsilcisi olduğunu söyleyen bir

zat İstanbul da sohbetimize gelmek istemiş idi bende buyursunlar demiştim.

Nihayet kararlaştırdığımız gün ve saatte bulunduğumuz yere geldi, sonradan diğer sohbete de gene geldi, yaklaşık kendisi ile (12-14) saat konuşma yaptık, konuşmalarının hepsinde söyledikleri hep birbirinin tekrarı ve haddini aşan mahiyetinde bazı konuşmalar idi. Bunlardan biride bizim, kendilerinin **Mehdi** payesini verdikleri kimseye, hemen biat etmemizin lâzım geldiğini ısrarla ifade etmeye devam ediyordu.

Diğeri ise çok vahim bir sözdü, Güya Peygamber Efendimiz haşa onun arkasında namaz kılmış iddiasıydı. Sen ne diyorsun kardeşim kendine gel bunlar nasıl sözler diye ikaz etmeye çalıştığımda. Neden olmasın sağlığında başkasının arkasında namaz kılmadımı diye, söz ve fikirlerini müdafaa etmeye çalışıyordu. Bahsettiğin husus başkadır bununla kıyas kabul edilemez dedim. Orada zaruret vardı ve Efendimiz Hz. Ebubekir Efendimizin imamete geçmesini kendi emir etmiş idi. Bu yüzden imamette Ebubekir sıdık Efendimiz gözükse bile, aslında gene imamet makamında olan Peygamber Efendimizdi.

O zaman bu hususta bir soru sorayım dedim, o da buyurun dedi. Bir an için bu muhal işin olduğunu düşünelim! Peki bu namaz ma'na âlemindemi oldu madde âlemindemi oldu? Eğer ma'na âleminde oldu ise senin efendin bu âlemde Peygamber Efendimiz ise ma'na âleminde namaz nasıl kılınmış olacak? Diğer yönden baktığımızda, bu namaz madde âleminde olmuş ise senin **mehd**in bu âlemde ama Peygamber Efendimiz ma'na âleminde gene bu iş nasıl olacak, dediğim zaman ben bu durumu bilmiyorum diye cevap verip acziyyetini itiraf edince, bende kardeşim emin olmadığın ve mahiyetini bilmediğin böyle vahim mes'uliyetli işlere karışmasan daha iyi olur dedim.

Baktım ki, kendisine hiçbir söz para etmiyor. O halde size son bir soru sorayım dedim buyurun dedi, **İrfan ehlinde** İman bir ömür boyu sürermi dedim, cevap olarak, "**evet sürer**" dediğinde kardeşim senin ne irfaniyetten ne de

mehdilikten nede İnsanlıktan bir haberin olmadığı açık olarak görülüyor, biz bu işi burada bırakalım da daha fazla bir birimizin vaktini boşa geçirtmiş olmayalım ve de kırmayalım, diyerek o gün konuşmalarımıza son vermiş idik. O günden sonra da ne ben kendilerini gördüm ne de onlar aradılar bu meselede böylece kapanmış oldu. Haklarında hayırlısı olsun. Bunların hepsi ibretlik yaşantı ve hallerdir.

Mehdi veya **Mehdilik** iddiasında bulunmak, büyük bir iddia ve cür'ettir. Gerçek **mehdi**lik makamı, iddia ve benlik makamı değildir. Gerçek olan mehdinin "**ben mehdiyim"** demesine gerek yoktur çünkü kendi kendisinden mutmain olduğunudan iddialık ve makam sahibi olmak gibi bir derdi yoktur.

Eğer bir yerde **mehdi**lik iddiası varsa, sadece bu iddia dahi, onun "**mehdi**" olmadığının açık ifadesidir, böylece bu iddiacı farkında olmadan kendi kendini yalanlamış olur. Bu ince bir gerçektir. T.B.

BU GÜN 19/02/2000 CUMARTESİ GÜNÜ, Hızır mevzuu

Sohbetimize devam edelim.

Dinleyici sorusu: Hızır (as) varmıdır, günümüzde karşılaşmak mümkün müdür?

Evvela "Hızır" kelimesinin manası nedir, "Hızır" denmekle ne denmek istenmiştir, nasıl her ismin bir manası vardır, Ahmed deniyor Mehmed deniyor, Musa deniyor her ismin bir manası vardır, "Hızır" kelimesinin manası nedir, bu "Hıdır" olarak da geçiyor, yani "yeşillik" demektir. "Hıdırellez" diyoruz ya Hızır ile İlyas (as) ın buluştuğu gün yani bahar başlangıcıdır aynı zamanda "Hıdır" yeşillik manasınadır, baharın

başlangıcıdır, bir manada o dur, bir manada “Hızır” hazır demektir. Ne ile hazır, İlahi varlığı ile hazır demektir. Hakkani varlığı ile hazır demektir.

Hazret ne demektir, Hz Ali diyoruz, Hz Musa diyoruz, Hz Muhammed (sav) diyoruz, Hazret de aynı manada Hızır manasınadır, yani Hakikat-ı İlahiye ile hazır olan manasınadır. Hızır (as) tarih sahnesinde ilk çıktığı yer Kur’an-ı Kerim’in ifadesiyle belirtildiği yer Musa (as) devrine rastlıyor. Musa (as) devrinde Musa (as) bir gün kaviminin içerisinde o kadar vecih bir vaaz vermiş ki kavi demişler “ya Musa senden daha güzel vaaz eden bir kimse var mıdır acaba yer yüzünde “ demişler, Musa (as) da hakikaten şüpheye düşmüş yani Tevrat-ı Şerif kendine verilmiş, o günün en yüce Ulul Azm peygamberi o devreye kadar gelenlerin üstünde bir bilgiye sahip bu kadar güzel vaaz edince de şüpheye düşmüş acaba var mı benden daha ilerisi diye.

Rabbına soruyor duasında “Ya rabbi kavmim böyle böyle dedi benden daha ileri derecede konuşan birisi var mıdır” diye, o zaman Cenab-ı Hakk Musa (as) a ilham ediyor ki فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا 18/65 “iki denizin birleştiği yere gidin orada kullarımdan bir kul bulacaksın kendisine ilm-i Ledünni kendi indimden bir ilim verdiğim bir kulumu bulacaksınız orada” diyor. ve diyor ki yanına azık olarak kurutulmuş tuzlanmış balık al ve de yardımcını al, orada “Feta” diye geçiyor, yardımcı genç manasına, o da Şuayb (as) gençliğindeki devrede daha kendisine peygamberlik gelmediği devrede Musa (as) onu yanına alıyor, birlikte bu bahsedilen kişiyi aramaya çıkıyorlar. İki denizin birleştiği yerde bir kulumu göreceksin bu kulumu bul O’nunla konuş bakalım, senden daha mı üstün senden daha mı gerilerde diye yani sen kendin karar ver diye O’na bir tavsiyede bulunuyor Cenab-ı hakk.

Yola çıkıyorlar, yola çıkmadan diyor ki Cenab-ı Hakk; “kurumuş tuzlu balık denize gittiği yerde bahsettiğim kişiyi bulursunuz” diyor. yani dikkat edin kuru balık canlanacak denize gidecek, orada arayın işareti budur diyor. yani bulunduğu mahal orasıdır. Bunu Yuşa (as) a da anlatıyor, izah ediyor, ben unutursam sen unutma diye dikkati çekiliyor. Nihayet turlu balıkları alınıyor, yola çıkıyorlar, uzun bir süre gidiyorlar, belki aradan günler haftalar geçiyor, iki denizin birleştiği gibi bir sahaya geliyorlar ve Yuşa’ya diyor ki Musa (as) ey evlat hadi çıkar bakalım azıklarımızı da öğlen yemeğini yiyelim çıkarıyorlar yemeklerini tuzlu balığın bir tanesini koyuyorlar taşın üstüne nihayet yemeklerini yiyip toplanıp oradan ayrılıyorlar.

Fakat orada enterasan hadise oluyor, اَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِى

الْبَحْرِ عَجَبًا 18/63 balığın acayip bir şekilde gidişi vardı denizin derinliklerine doğru daldı diyor. Yuşa (as) ama bunu Yuşa Musa (as) a anlatmayı unutuyor. Azıklarını toplayıp gidiyorlar. Uzun bir süre yol gidiyorlar, akşamüzeri hava kararmaya başlayınca burada konaklayalım bu gece diyor Musa (as) açıyorlar yine torbalarını bakıyorlar ki o balık yok balığın birisi yok o zaman Şuayb (as) ın aklına geliyor, ya Musa sen bana söylemiştin ama bana şeytan unutturdu onu sana haber vermeyi şeytan bana unutturdu diyor. o balık denize gitti diyor. Musa (as) da tamam aradığımız yer orasıydı hemen geri dönelim o yeri bulalım tekrar diyor.

Sabah geri dönüyorlar, o balığın denize gittiği yeri tesbit ediyorlar, araştırıyorlar bakıyorlar o taşın kovuğuna yaslanmış uyuyan istirahat eden fakir üstü başı hırpani birisini görüyorlar. Musa(as) diyor ki bizim aradığımız bu değil her halde diyor, yani yakıştıramıyor, başkası da olmadığına göre Cenab-ı Hakk’ın işaret ettiği yer de orası olduğuna göre O’nu uyandırıyor. Diyor ki “Biz seninle arkadaşlık etmeye geldik, Cenab-ı Hakk’ın sözü ile izahı ile ifadesi ile arkadaşlık etmeye geldik, ne dersin diyor. Hızır (as) olan o kişi diyor ki siz benim

hareketlerime tahammül edemezsiniz benim yaptığım işlere tahammül edemezsiniz benimle arkadaşlık yapamazsınız diyor. Musa (as) da iradeli bir Peygamber olduğundan inşeallah biz sana uyacağız senin sözünden dışarı çıkmayacağız buna gayret edeceğiz diyorlar.

O zaman diyor ki o kişi üç defa üç harekette bana ikazda bulunursanız yani üç defa bana müdahele ederseniz arkadaşlığımız biter diyor. baştan şartını koyuyor, eğer bunun dışında bir şey yapmazsanız arkadaşlığımız devam eder ama müdahele ederseniz benim yaptığım işlere arkadaşlığımız orada biter üçe kadar müsaade ederim diyor. Musa (as) peki kabul ediyorum diyor, inşeallah bizi size uygun olarak bulacaksın diyor. Bu kişinin Hızır (as) olduğu ve isminin de "Bulya" olduğu lakabının da "Eb-ul Abbas" olduğu "Hızır" (as) hazır olduğundan ismi Hızır, yani her yerde hazır diyorlar ya yahut bulunduğu halde Hakkani varlığı ile hazır, esas ismi "Bulya" dır. Lakabı da "Eb-ul Abbas dır.

Bunun bir padişah olduğunu bir emir çocuğu olduğunu yani bir şehzade olduğunu söyleyenler ağırlıklıdır, tefsirlerde öyle yazıyor, büyük riyazad neticesinde dine yönelmiş, büyük riyazad neticesinde büyük gelişmeler meydana gelmiş ve dünya saltanatını terk etmiş hırpani, serden geçti bir hayata dönüştürmüş kendisini, işte tarih sahnesinde gördüğümüz ilk Hızır (as) budur, Kur'an'ın ifadesiyle Kur'an'ın şehadetiyle bunu inkar edecek kimse mümkün değil olamaz.

Hızır (as) ın bir başka özelliği var, o da şudur, Hz Rasulullah (sav) Efendimiz gelmezden evvel O'nun ilim ve Kudret babındaki ilk zuhurudur. Bakın burası Hızır (as) hakkında mühim bir bilgidir. Hz Rasulullah'ın ilim ve kudret hükmünün onda ilk defa geniş manasıyla zuhura çıkmasıdır. Hızır (as) o hali kendinden almıyor, Hz Rasulullah'ın Hakikat-ı Muhammedi yesinden alıyor. Nasıl ki Hz Rasulullah'ın kendinden sonra Mevlana Hz lerinde Muhabbeti İlahi aşkı meydana geldiyse Hızır (as) da kendinden evvel ilahi ilmi ve kudreti yani Hz rasulullahta bulunan kudretin belirli bir kısmı Hızır (as) da tecelli etmiştir. İşte Hızır'lığı hazır'lığı oradan

kaynaklanmakta yani Efendimizden aldığı özellikle bu özelliği ortaya getirmektedir. Esas kaynağı orası olmaktadır.

Ve bu ilk defa Hızır'da yani Hz Peygamber gelmezden evvel ilk tecellisi Hızır'da meydana geldi, gerçi bütün alemlerde Hakikat-ı Muhammedi her yönüyle mevcut ama orada özel bir zuhur hali vardır. Nihayet üçü birden yola çıkıyorlar, veya ikisi birlikte yola çıkıyorlar, çünkü ayette ondan sonra Fetha'dan bahsetmiyor, Şuayb'dan bahsetmiyor, yani yardımcısından bahsetmiyor, ikisinin arkadaşlığından bahsediyor, Bu olaylar Kehf Suresinde anlatılıyor, yolda giderlerken yolları bir şehre rastlıyor, şehirde bakıyorlar ki çocuklar oyun oynuyorlar, Hızır gidiyor o çocuklardan birisine bir tokat atıyor, çocuk yere düşüp ölüyor.

Şimdi Musa (as) diyor ki "Haksız yere çocuk öldürdün bu işi yanlış yaptın" diyor. Hızır (as) bak bir oldu sözlerine dikkat et diyor. peki tamam vaz geçtim diyor Musa (as) bir daha karşı çıkmayacağım diyor. yollarına devam ediyorlar, bir sudan geçmeleri gerekiyor, derken orada bulunan gemilerden bir tanesine biniyorlar, karşı tarafa geçmek için orada gemiye bindikleri zaman o geminin içerisinden bir balta kazma bulup geminin güvertesinde ahşap kısımları kırmaya başlıyor Hızır (as) Musa (as) yine yanlış yaptın diyor. neden bu gemiyi bozuyorsun sağlam gemi giderken neden bu geminin sağını solunu kırıyorsun diye gene müdahalede bulunuyor.

Hızır (as) bu ikinci oldu diyor, gene yollarına devam ediyorlar bir akşam üstü bir köye gelmişler, köye gitmişler, evlerin kapısını çalarak misafir kabul eder misiniz diye kimse kabul etmemiş, ne ekmek vermişler ne de kalmak için yer vermişler, nihayet bunlar mahsun ve melül, köyün dışına doğru çıkarlarken Hızır (as) bir virane görmüş, bazı duvarları yıkılmış, sadece bir duvarı var ayakta duran Hızır (as) bakmış, bakmış gitmiş orada yerlere yayılmış olan tuğlaları kiremitleri, kerpiçleri tahtaları toplayıp duvarın yanına yığmaya başlamış. Yani oralarını hem düzenlemiş, duvarı sağlamlaştırmış.

Şimdi Musa (as) diyor ki biz burada bu kadar emek verdik hiç bizi ilgilendirmeyen yerde düzenleme yaptık bunun karşılığı

hiç olmazsa gidelim iki lokma ekmek isteyelim bu köylülerden, neden yapıyorsun bu duvarı diyor Musa (as) Hem bize ekmek vermediler, hem de sen onlara hizmet ediyorsun bu duvarı neden tamir ediyorsun hiç olmazsa bunun için gidelim ekmek isteyelim diyor. yani hiç olmazsa emeğimizin karşılığını isteyelim deyince Hızır (as) bu üçüncüsü oldu diyor bu durumda ayrılmamız vacib oldu diyor.

Gel ben sana bunların hakikatını anlatayım, ne olduğunu da sen bil ondan sonra yollarımıza devam edelim diyor. Diyor ki o çocuğu vurup öldürdüm çünkü diyor o çocuk batınında eğer büyüseydi asi evlat olacaktı, babasını öldürecekti o çocuk diyor. yani gelecekti halini müşahede edip babasını öldürecekti, baba katili olmasın diye ben onu öldürdüm diyor. Ve Cenab-ı Hakk bu yüzden diyor onlara bir salih evlat onun yerine nasib etti diyor. yani asi evladı aldırdı yerine salih evlat gelecektir. Musa (as) haa tamam diyor.

İkinci diyor gemiyi ben kırmaya başladım, gemiye biraz zarar verdim, bilerek çünkü bizim arkamızdan o yörenin sultanı ne kadar güzel gemi sandal kayık varsa bunların hepsini alıyordu, çalıyordu, yani mahalinden kendi gemilerine katıyordu. Ben onu biraz kusurlu hale getirdim, yani eskimiş hale soktum, arkamızdan geldi baktı bu gemi kırık dökük gemi diye almadı diyor. biraz kenarından kırdım ama gemiyi kurtardım diyor. çünkü orada da salih insanlar vardı, o geminin sahipleri salih insanlardı ihtiyaçlarını o gemi ile karşılıyorlardı, balık tutuyorlardı, yük taşıyorlardı, ellerinden gitmesin diye bu işi yaptım diyor.

Üçüncüye gelince orası iman ehli birisinin evi idi, bunun iki tane de küçük yetimi vardı, çocuklar küçük bir başkaları tarafından bakılmaktaydı, ev terk edilmişti, ama o duvarın altında bir hazine vardı diyor. Ben o duvarı sağlamlaştırdım, vaktinden evvel duvar yıkılıpta hazine başkaların eline geçip talan edilmesin diye hazinenin üstünü kapattım, destekledim diyor. Çünkü diyor, orada "yetiymeyni" iki yetimin malı vardı, hazinesi vardı, onu muhafaza etmek için yaptım bu işi diye bu

işi izah ettikten sonra artık burada işimiz bitti biz ayrılacağız senden deyip allahaısmarladık deyip ayrılıyorlar.

Bu hadise üzerine (asv) efendimiz hadis-i şeriflerinde buyuruyorlar ki “Kardeşim Musa biraz daha sabretseydi bize daha ne sırlar gelecekti Hızır (as) dan naklen ne sırlar gelecekti bize ondan” diye böylece de hüzünlü bir şekilde hadis belirtildiği söylenir.

Şimdi gelelim bu işin zahiri yönü bir de batınının batıni yönü vardır. Zahiri yönünü Musa (as) zahiri yönüne bakarak hüküm verdi, o hükmünde doğruydu, neden çünkü kendisi şeriat peygamberi olduğu için zahire göre hüküm vermek zorunda peygamberliği icabı, çünkü kısas var, ama Hızır (as) da işinin batınına baktığından batınına göre hüküm verdi o da haklı idi hükmünde. Dolayısıyla ikisi de haklı ama mertebe farkları vardır. İşte irfaniyet demek bu mertebe farklarını idrak edip hükmü ona göre verebilmektir. Birisi batın sultanı birisi zahir sultanıdır. İkisinin de hükmü yerli yerin

Şimdi bize düşen ise bunlar batın da olsa ortaya çıkmış şeylerdir, Hızır (as) izah edince zahir olmuş oluyor. Şimdi biz bunun batınına bakalım, bu hikaye bize ne veriyor, onların arasında olmuş geçmiş bir hadisedir, üç dört bin sene geçmiş aradan o hikayeden bize nedir, yuşa (as) ile Musa (as) kardeş çocuklarının çocuklarıdır bir birine akrabadır. Beni İsrail 12 kardeşin çocuklarıdır. Yahuda en büyük kardeşin ismi olduğu için ona binaen Yahudiler deniliyor. İsrail oğulları deniliyor, Yakub (as) gece yol yürümüş kardeşi ile aralarında bir ihtilaf çıkıyor, kardeşi canına kasd edecek Yakub (as) ın İshak (as) ın iki oğlu var birisi Yakub birisi İs bunlar ikiz kardeşmiş, bir batında doğmuşlar aralarında ihtilaf şu yüzden ben daha evvel doğdum, sen daha evvel doğdun diye büyüklük iddia etmişler.

O günlerdeki anlayışa göre evin büyük erkek evladı babasından sonra evin hakimi oluyor, yani o kabilenin hakimi oluyor büyük evlat. İşte bu yüzden bendim sendin diye aralarında ihtilaf çıkıyor, Yakub (as) ile ikiz kardeşi arasında, Yakub (as) da Medyende dayı veya teyzesinin yanına iltica ediyor geceleri yol yürüyerek kardeşinin şerrinden korunmak

için, geceleri yol yürüyor, gündüzleri de hem sıcaktan korunmak için hem de görünmemesi için bir ağaç gölgesinde yahut bir taş kovuğunda gündüzleri saklanıyor, gece yürüdüğü için ona "İsr" lakabı veriliyor. Onların oğullarına da "isroğulları", "İsrailoğulları" yani gece yürüyenlerin oğulları deniyor, Beni İsrail bu demektir, gece yürüyenin kişinin çocukları manasınadır.

Nasıl Hz Peygamber "Sübhanellezi esra bi abdihi.." bakın gecenin bir vaktinde yürüttü diyor, Arapça da da "İsr" gece yürüme manasınadır. "İsra gecesi" deniyor ya, gece yürüttü, buraya gelmişken kısaca oraya da bakalım, يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ

اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ

2/122 Biz zannediyoruz ki bu ayet-i kerime Yahudiler hakkında inen bir ayet diye, tabi zahirde onlar için o gün inen bir ayet ama bu gün bizim için inen bir ayettir. يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ Dediği zaman Yakub (as) ın lakabı "Abdullah ve Saffetullah" demektir. Yani "Yakub" İbrani lügatında "Abdullah" manasınadır. Ve "Saffetullah" Allah'ın saf temiz kulu manasınadır. بَنِي إِسْرَائِيلَ Dediği zaman bunu biz nasıl anlayacağız, "Ey gece yürüyen kulumun saf temiz çocukları" kim oldu bunlar, dervişler oldu. بَنِي إِسْرَائِيلَ Dediği zaman dervişlerden bahsediyor bu gün yani gece yürüyen kim, gece ibadetinde olan tehccütünü kılan derslerini yapanlar kalkanlar gece yürüyenlerdir, tariki Hakk yolunda yürüyenlerdir. Bunlar gece yolcularıdır, gece yürüyenlerdir. Museviyet mertebesi düzeyinde o hitaba mashar oluyorlar. "Ey İsrail oğulları benim sizin üzerinize verdiğim nimetimi hatırlayın, o öyle bir nimet ki ben o nimeti sizin üzerinize verdim." Bakın kim gece kalkıyorsa o nimet onun üzerine inmiş oluyor. Muhakkak ki ben sizi alemlerin üstüne yükselttim yücelttim diyor bu çalışmanız

neticesinde. Bakın bir garip derviş Cenab-ı Hakk'ın ne büyük lütfuna mashar oluyor. Yeter ki biz ne olduğumuzu bilelim. Yani Hakk'ın bize verdiği değeri bilelim. Kendimizi "semenen kalila" ucuz bir değere satmayalım. Yani ruhumuzu verip nefsimizi satın almayalım. İşte "Dalalete bil hüda" hidayet ile dalaleti değiştirmeyelim.

İşte بَنِي اِسْرَآئِيل dediği zaman bu gece yürüyen kişinin çocukları manasına ki bunlar da hakiki dervişlerdir, bunun kemali bu Museviyet mertebesinde olan dervişliğin kemali yani tenzih mertebesinde yaşayan kimseler için bunun kemali Muhammediyet mertebesinde yaşayanlara وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ نَافِلَةً لَكَ عَسَى اَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا 17/79 Bu da Muhammediyet mertebesinde olan dervişlere hitaptır, yani biri Museviyet mertebesinde biri Muhammediyet mertebesinde "Ey habibim ey kulum, gecenin bir vakti kalk senin için nafile mertebesinde olan teheccüt namazını kıl umulur ki rabbın seni makam-ı Mahmud'a ulaştırır. Bakın orada Allah sizi alemlerin üstüne tafdil etti müjdesi var, yani yüce mertebeler verdi ama burada Makam-ı Mahmud a ulaştırır, umulur ki gayretiniz neticesinde bundan daha büyük şeref mi olur insan için. Onun için biz kendimizi aciz hakir zayıf miskin fakir görmeyelim, bizim her birerlerimiz Cenab-ı Hakk'ın ve peygamberinin vasıtasıyla Sultanlarız her birerlerimiz. Hem de alemlere sultanız.

Bir garip ümmet-i Muhammed bu gün fakir görünür, halsiz görünür, muhtaç görünür, ezilmiş görünür, baskıda görünür, ama kendisi sultandır. Mevlana Hz leri ne diyor, "Bizim kapımıza gelen geda ise bay olur bay ise sultan olur" yani köle ise efendi olur bey olur, beyse sultan olur diyor, neden çünkü sultanlık özümüzde vardır. Hz Allah'ın verdiği bir lütufla bir özellikle.

İşte Hızır (as) ın çocuğu öldürmesi bizde bu mertebe Mülhime mertebesinin karşılığıdır. Emmare, levvameden sonra gelen Mülhime mertebesinin karşılığıdır. Orada nakıs insanın öldürülmesi gerekiyor, işte orada o çocuğun öldürülmesi bizim nefsimizde mevcut olan nefs-i emmarenin gelecekte rahmaniyetimize zarar vermemesi için katledilmesi gerekiyor. yani gelecekte babasını öldürmemesi için küçük iken onun katledilmesi gerekiyor. ama firavun ne yaptı, Mus a(as) için 40 bin çocuğu öldürttü. İşte bakın nefsimiz kendi saltanatı için bizde meydana gelen çocuk hükmünde veled-i kalb hükmünde olan ilahi bilgileri öldürtüyor. Neden, yeşermesin de sonradan kendi saltanatı ortadan gitmesin diye.

İşte Hızır (as) da çocuğu öldürtüyor ama buradaki niyet başkadır. Firavunun çocukları öldürmesi nefis saltanatının ortadan kalkmaması içindir, kendi menfaati içindir, Hızır (as) ın çocuğu öldürmesi eksi çocuğun ileride büyüyünce babasına karşı gelmemesi içindir. Yani nefs-i emmareye dönüşmemesi içindir. Bizdeki yaşantısı budur. Nakıs insan yani bizim içimizde noksan ahlaklı olan o yönümüzün de ortadan kaldırılması, işte burası insanda Mülhime mertebesinin karşılığıdır.

İkinci defa hareketinde gemiyi bozması biraz gemiyi zedelemesi gemiyi zedelemesi demek şu beden mülkünde biraz arızanın olması demektir. Biraz hastalığın biraz üzüntünün biraz zorlanmanın olması demektir. Neden eğer bu vücut biraz hasta ise başı ağrıyorsa ayağı ağrıyorsa nefsin işine yaramıyor, o beden sağlam olduğu zaman nefsin işine yarıyor, hopluyor, zıplıyor, onunla beraber geziyor yiyor, içiyor, ama biraz ağrısı sızısı oldu mu nefis bir yere gidemiyor, hadi bakalım bu Rahmet mi, Zahmet midir o hastalık gibi gördüğümüz o sıkıntılar. Bizim mücadele edemediğimiz şeyi nefsimizle baş edemediğimiz şeyi Cenab-ı Hakk ona bir arıza vermek suretiyle mücadelesini o yönden yaptırtıyor. Biz de o sancıyı çekiyoruz diye onun sevabını alıyoruz, ve de ileride başımıza gelecek olan zorlanmalardan da kurtuluyoruz.

Bakın hem halde faydası var hem gelecekte faydası vardır. İşte Hızır (as) ın gemiyi delmesi biraz zedelemesi bu gemi Hakikat-ı Muhammedi içerisinde gezen Muhammedi teknesidir. Biz bir deryada yüzmekteyiz gerçe şakuli duruyoruz ama etrafımızı ne kaplamış su kaplamış hava kaplamış yani oksijen kaplamış etrafımızı sudan başka ne yalnız buharlaşmış hafifletilmiş, yani latifleştirilmiş, denizdeki su kadar yoğun değildir, bakın suyun içinde yaşıyoruz, suyun içinde yüzüyoruz, işte bu Muhammedi teknesidir ve Muhammedi deryasında Muhammedi teknesi ile yani Hakikat-ı Muhammedi deryasında Muhammedi tekne ile yüzmekteyiz.

İşte seyirdeyiz, eğer nefsimiz bu tekneye sahip olursa o kendisi kullanıyor, oradaki firavunun gelip sağlam gemileri gasb etmesi gibi. Nefsimiz kullandığı zaman da ruhumuzun işi bitmiş oluyor. Halbuki bu tekneyi ruhumuzun kullanması lazımdır, aklımızın kullanması lazımdır, işte tekne biraz delinince aklımıza kalıyor, yani biz onu kullanmış oluyoruz nefsimiz o yaralı tekne ile arızalı tekne ile ilgilenmiyor. İkinci hadisesi de budur.

Üçüncüsü de “yetimeyni” diyor iki yetim yani o duvarın altında iki yetimin hazinesi vardı, bazı tefsirler o sandığın içerisinde Âdem (as) dan Hz Rasulullah'a kadar gelmiş olan bütün peygamberin süliyetleri vardı diyorlar. Şekilleri vardı, resimleri vardı, onun için yabancıların eline geçmesi diye onu muhafaza etti orada Hızır (as) burada bizim daha çok bilmemiz gereken şey şudur, o hazinenin içerisinde “yetimeyni” iki yetimin hazinesi hakkı vardı, bu iki yetim nedir, yetim babası olmayandır, annesi olmayan da öksüzdür. Burada bakın yetim diyor, öksüz demiyor, babası yok.

İki tane yetimin orada hakkı vardır, işte bu yetimlerin bir tanesi rububiyet mertebesi rablık mertebesi, bir tanesi abdiyet kulluk mertebesidir. İşte bunlar “yetimeyni” iki yetimdir bu dünyada. Neden, Zat aleminden ikisi de kaynaklandığı için akl-ı külden kaynaklandığı aslında babaları akl-ı kül olduğu halde yeryüzüne gelip te garip kaldığı için yetimeyni iki yetim olmuştur. İşte hazine budur, insandaki hazine budur. Yani

hazineye onlar sahiptir. Ne zaman ki bu çocuklar büyüyecek kemale erecekler babalarının kim olduğunu ne olduğunu tanıyacaklar ve yetimlikten kurtulacaklar aslında babaları var fakat kayıp etmişler yetim gibi olmuşlar dünyaya gelmişler babaları var ama ayrılmışlar.

İşte üçüncü hadisede bizlerin üzerinde olan hakikati budur, şimdi gelelim Hızır (as) yaşıyor mu yaşamıyor mu, devam ediyor mu etmiyor mu, Tuffet-ul Uşaki de diyor ki dört peygamber "Hay" dır diyor hayattadır, bunların ikisi yerdedir ikisi göktedir diyor. Hızır ile İlyas yerdedir, yaşamaktadır, İdris ile İsa da göktedir, orada yaşamaktadır diyor. Yalnız Hızır ile İlyas (as) ların yaşamaları bir devam ede gelen bir beden içerisinde mi, yoksa değişik zamanlarda değişik bedenlerde mi, ama bu reankarnasyoncuların dediği gibi tekrar bedenlenip tekrar bedenlenme hali değildir.

Hızır (as) bakın aynı bedende yaşamaz. Hızırlık hakikati ayrıca diyelim aynı bedende yaşamaz, çünkü bu fizik kurallara da aykırıdır. Bir insanın ömrü o kadar uzun yani bu bedenler o kadar uzun dayanamaz zaten olmaz da. Ama eskiden beş yüz sene yaşayan insan varmış o ayrıdır, bu gün artık bu mümkün değildir. bu günkü en fazla yaşam yüz veya yüz yirmi sınırlarıdır. Peki "hay" olmaları nasıldır, "Hay" olmaları şu demek ki senel sonra aynı mananın başka bir bedende vücutlanmasıdır. Vücut bulmasıdır. Beden değişik ama mana aynıdır.

Hızırlık hakikati var ama beden değişiktir. Bir varlıkta devamlı olan bir hızırlık var, bir de bazı kimselerde zaman zaman hızırlık hükmünün çıktığı yerler vardır. Bunu ayırmak lazımdır. İnsan ömründe bazen bir defa hızır olabilir, yani hızırlık hakikatini Cenab-ı Hakk oradan zuhura getirmiş olabilir. Hani "Hızr gibi yetiştin" derler ya, işte bu devamlılık üzere değil, zaman zaman meydana gelen Hızır (as) ın zuhur mertebesidir. Bir de devam edegelen devamlı Hızır olan şahsiyet vardır ki, onu bulmak da zor bilmek de zordur. Ama zaman zaman halk arasında da işte görülen zaman zaman

kendisinden Hızırlık çıkan mahallerdir bunlar. Devamlı Hızırlık değil, zaman zaman Hızır olmaktır.

Mesela şu lamba yanıyor ya bu devamlı yanmıyor, anahtara bastığında lamba oluyor, ihtiyaç halinde Cenab-ı hakk dilediği yerden Hızır şekilde tecelli ediyor. ama bir de devamlılık arzeden Hızır yaşantısı vardır insanlarda ortada, işte Hızır ile İlyas (as) ın yer yüzünde "Hay" olmasının hakikati budur, onlar Ramazan orucunu giderler Kudüs'te tutarlarmış, Hıdırellez dedikleri bu hakikate dayanıyor, buluşurlarmış Hıdırellez'de giderler sohbetlerini yaparlar, bir sonraki sene buluşmak üzere sözleşirler ayrılırlarmış. İdris (as) ve İsa (as) bu dört peygamber haydır, yani hayattalardır, İdris "Tedris" demektir, on on iki kadar da mesleğin mucididir. Bizim terzilik mesleğinin de ustasıdır.

İdris (as) onlardan daha evvel yaşamış, bakın Âdem, Şit, İdris; Allah O'nu kendine yükseltti, Muhiddin-i Arabi Hz leri İdris (as) ın yüce makama yükseltti ifadesini güneşin üstünde olduğu hükmündedir. Bu dünyaya göre en yüksek yer güneş yani dünyanın merkezi güneş sisteminin merkezi olduğu için oraya yükselttiği kanısındadır, onu öyle izah ediyor. tabi biz onu şimdi nerede olduğunun hakkında akıl fikir yürütecek halimiz yoktur, zaten gerek de yoktur, gökte olması biliniyor bizim için. İsa (as) da işte Cenab-ı Hakk'ın huzuruna çıktı, "babama gidiyorum ben" dedi ya, babama gidiyorum dedi çıktı yukarılara bir gün çıkış bir gün de iniş o aslında iki gün gök yüzünde kalmış oluyor, ama yer yüzünde iki bin sene geçmiş oluyor.

Melaike-i Kiram geldiği yerden bahsederken sizin günlerinizle sizin aylarınızla bin sene olan yoldan geliyorum diyor. yani kendi bulunduğu yerde bir gün oranın bir günü buranın bin senesidir. İkinci gün de ikinci bin sene oluyor, yani bir gün çıkıyor bir gün de iniyor, İsa (as) ama dünyada iki bin sene geçmiş oluyor. Bunun daha acayibi var, iki haber vermişler bir melaike-i Kiram da geliyor, sizin 50 bin seneniz bizim bir günümüz diyor. ben o yoldan geliyorum diyor. yani bu dünyada elli bin sene geçiyor, ama o mertebede bir gün

hükmünde geçmiş oluyor. O kadar uzak yoldan geliyorum diyor Melaike-i Kiram.

Tabi bunlar feza ölçüleri, feza hesaplarıdır, bunun üstünde de daha zamanlar olabilir, arasında ada zamanlar var, elli ile biri ölçü yapmış biri tavan biri tabandır. Yani ahiretin ölçüleri ne kadar geniş, yani fezanın ölçüleri ne kadar geniş, biz tabi kendi görebildiğimiz gözümüzle neyi görüyorsak o ölçüler içinde düşünmeye çalışıyoruz. Ama bu ölçülerin dışında çok daha başka alemler vardır.

Yine Tuffet-ul Uşşakide bahsediyor ki; Birisi Hızır'ı görmeyi çok arzu etti, ondan dua talebinde bulunmak istedi diyor, nihayet Hızır (as) ile buluştu, duasını aldı ve bir daha Hızır'ı görme arzusu kendinde meydana gelmedi diyor. Ondan istediği duanın özeti de şudur, "Beni Halk'ın gözünden perdelesin halk beni tanımasın, Halk beni bilmesin diye böyle dua etmiş Hızır (as) dan. Yani İrfan ehli ben Rabbım ile olayım kendi kendime hücreme çekileyim Halk benim ne olduğumu bilmesin beni gafilandan zannetsin hiçlerden zannetsin.

Kişinin bir tanesi o kadar çok merak etmiş ki Hızır (as) ile buluşmayı istemiş, uzun seneler uğraşmış didinmiş, aramış taramış, bulamamış, en sonunda aramaktan vaz geçmiş ama kendine vird etmiş, karşısına kim gelirse "ya Hızır hoş geldin ya Hızır, güle güle ya Hızır" kim gelirse gelsin ismi ile hitap etmez "Hızır" diye hitap edermiş. Bunun bir dükkanı var, dükkanında alış veriş yapıyor, derken tanıdık geliyor, yabancı geliyor, şu geliyor bu geliyor, aradan zaman seneler geçiyor, bir gün bir yabancı müşteri gelmiş dükkanına işte şunu almış bunu almış şundan bir Kg ver, peki ya Hızır, şundan yarım Kg ver, peki ya Hızır, hesabı ne kadar işte şu kadar tuttu, parayı veriyor buyur ya Hızır, şimdi adam almış hesabını torbasını çıkmış gitmiş.

Biraz sonra tekrar geriye dönüp geliyor, bakıyor bakıyor, sen benim hızır olduğumu nereden anladın yahu diyor, ya öyle mi hemen eline sarılıyor, ya hu ben senin Hızır olduğunu nereden bileceğim, bu benim ağzımda virdim idi, nihayet böyle bir sistem ile aradığını bulmuş, o da. Tabi Hızır (as) hakkında

bir sürü hikayeleri vardır bilinir, çok da vardır, ama mühim olan Hızırlığın ne olduğudur, o bir manadır, o mananın hakikatini yaşamaya çalışalım. Hızırlık neydi, hazır olmaktı, bir başka ifade ile Hz Rasulullah'ın ilim ve kudret özelliğinin oradan zuhura gelmesiydi, İşte kimde ki Hakikat-ı Muhammediye zuhura geliyor, kimde ki o Kudret-i İlehiye zuhura geliyor, orada Hızırlık vardır.

23/11/1999 Mekke-i mükerremede son sabahımızdı orada yani sabah namazını kılacağız otobüse geleceğiz işte 10.30 da uçak kalkacaktı, biz ayın 11 inde döndük de ben notlarımı ayın 23 ünde yazabildim oradaki hadiseyi. Yani oluşan hadise ayın 11 inde olan hadisedir, ama o gün kaleme alamadım, ayın 23 ünde kaleme almışım. O gün de Berat gecesi imiş.

11/11/1999 günü Mekke'den dönüşümüzdür. Bakın 11/11 oluşunun da hikmeti vardır, iki tane çift bir var, Biri hakk'ın varlığının biri biri de Kuldaki Hakk'ın varlığının bir'idir.

SON SABAH

Dolmuş süre namaz sondu
Son sabah son geceydi
Mahfel altında o sabah
Yerimiz ön sıradaydı

Bizim genelde oturduğumuz yer müezzin mahfeli Hacer-ul Esved'in tam karşısı arka tarafta da Safa tepesi var, Safa tepesi ile Hacer-ul Esved'in arasında bulunduğumuz yer.

Biraz buruk biraz hoşluk
Son defa bakıp Kabe'ye
Etrafında nasıl koştuk
Bu İlahi abideye

Yavaşça kalktım yerimden
Geriye doğru çıkarak
Üzgündüm kederimden
Tekrar Beyt’e bakark

Aklımdan geçti günler
Misafir etti bizleri
Gönlüme doldu hüzünler
Varlığımda hep izleri

Bu hislerle ayrılırken
Yavaşça geriye doğru
Muhabbetle savrulurken ben
Herkes yoluna doğru

Döndüm ben de arkaya
Otele gitmek için
Baktım biraz ileride
Beklemekte bir kişi

Önüne geldiğimde uzattı elin bana
Elini sıktığımda öptüm yanağından da
Bana benzettim onu sakalları biraz ak
Çok uygundu hem boyu ne iştir şu işe bak

Yavaşça kulağıma fısıldadıbir şeyler
Gitti acayibime nasıl olur bu işler
Medine günleri ileri muhabbetten
Mekke günleri ileri marifetten

Yorulmuştum bir hayli bana ondan bahsetti
Nasıl bildi bu hali ispatı bana yetti
Teşekkür edip kendine rası olsun dedim allah
Ben dönerken kendime neler lütfetti Allah

Kısa görüşmeden sonra devam ettim yoluma
Tecelliler vardı orada bakmadım sağıma soluma
Anladım gördüğüm kimse orada hazırdı
Hızırdı buldu beni nasılsa son günün ikramıydı

Devam ederken yoluma düşünürken hadiseyi
Hak oyun yaptı kuluna doldurdu tüm kaseyi
Anladım ki o zaman o aynı anda ben idim
Böyle gösterdi Mevla tecelli oldu tamam

Dördüncü ziyaretim Marifetullah mertebesi
Bir çok sırları hallettim Hakk'ınlutf-u İlahisi
Hep velilik nişanesi oldu Hakk'tan çok lütuf
Mamur oldu hanesi günlerimiz geçti latif

KABE'YE KARŞI 3/11/1999 Çarşamba Mekke- Kabe-i Şerif

Makam-ı İbrahimden seyre daldım Kabe'yi
Dondum kaldım hayretimden seyrederken Kabe'yi
Birden boşaldı her taraf garip Âdem göründü
Dolaşıyordu saf saf günahından üzgündü

Havva'ya biraz kırgın yedirmiş diye meyveyi
"Rabbena zalemna" dan almışlardı hisseyi
Seneler geçmiş çoğalmış hep insanlar
Kabe olmuş puthane çokça artmış isyanlar

Daveti var Nuh'un o dem uyan yok ümmetinden
Tufan başladı derken kaynadı su hem yerden
Kaplayıverdi cihanı Kabe'yi çekti göğe Hakk
Beytsiz bıraktı dünyayı nasıl iştir ibretle bak

Bir baktım meydan dümdüz yaşayan kimse de yok
Çölün ortasında biz varılacak menzil de yok
Ne vakittir bilemem seneler geçmiş aradan
Bir karaltı fark ettim geliyor şam tarafından

Yavaş yavaş az sonra belirgin oldu üç kişi
Beni görmediler orada yaptıkları Hakk işi
Seyre başladım onları İbrahim'miş meyer baba
İsmail'miş çocukları diğeri de Hacer ana

Bir gariptiler hep birden ayrılıktı bu kaderden
İsmail ile Hacerden ayrıldı hiç istemeden
Döndüm arkama baktım o çocuktu ağlayan
Yanmıştı susuzluktan Hacer su bulmaya çalışan

Koşuyordu Safa'dan Merve'ye Merve'den Safa
Fayda yoktu buradan bekliyordu bi vefa
Baktı çıkmış bir su yüze akıyordu yavaş yavaş
Zem zem dedi böylece gözü gönlü doldu yaş

Su çıkınca orada gelen geçen ardınca
Yaşamak kolaylaştı arkadaşlar olunca
Ara sıra İbrahim dolaşırdı onları
İhtiyaçlarını görürdü memnun eder canları

Bir gün yine gelmişti yanlarına onların
Bir fırtına esmişti karıştırdı kumların
Altından neler çıktı temelleri Kabe'nin
Tamir edilir mi baktı Allah'ın ilk Beyt'inin

Başladılar yükseltmeye "veiz ferfeu" dedi Hakk
Ziyan olmadı emeğe Kur'an'da yad oldu bak
Kabe kuruldu nihayet davet olundu insanlar
Kur'an'da oldu ayet uyanlara ihsanlar

Aradan zaman geçmiş yine baktım tamirde
Ustalar Zem zem içmiş şimdi sıra Kureyş'te
Tamirat bitti fakat kavgalar var ortada
Sinirler gerildi iki kat çok can gidecek vartada

Geldi Muhammed-ül Emin Hakem oldu orada
Hacer-ül Esved'i hemen koydu yerine burada
Bunları düşünüyorken başladı ikindi ezan
Bu güne dönüyorken kim dedim bunları yazan

Nihayet namaz bittiği zaman tüneli açıldı
Başladım seyre gitti geçmiş ortaya saçıldı
Devir yine putlar devri insanlar dönmekte
Ademlerin çoğu eğri   geçiyor günler gafletle

Baktım bir gün bir nida söyleniyor yavaşça
Muhammed'den bu seda müjdeler var adeta
Müşrikler yavaş yavaş kızıyorlar bu sözlere
Mü'minler de yaş var yaş zorlanıyor hicrete

Bir gece baktım Cebrail aldı Rasulü yanına
Mihmandar oldu anı Allah çıkardı katına
Baktım Rasul hicret ediyor hüzünlü de bir garib
Bize ne sırlar veriliyor drak edip anlayıp

Dalmış idim çevreye kureyş dalmış eğlenceye
Bu gidiş nereden nereye dönülür mü hiç geriye
Birden koptu vaveyla gelmiş islam ordusu
Mü'minler ne ala kalmadı müşrik korkusu

Girdiler bab-ul fetihten çekerek bin zahmet
Güldü yüzleri talihten sonunda oldu hep rahmet
Bunları düşünürken tekrar döndüm bu güne
Makam-ı İbrahim de iken tavaf gitti sol yöne

Gelip görseler bu hali hizmet edenler bir dem
Neler lütfetmiş yâri olmuş burası bir alem
Necdet bu günde geçmiş olmuş hatıra
Hak onları hep seçmiş böyle yazılmış satıra

Öyle düşünüyorken işte bütün bunları gözünün önünden geçir,

SENİ TANI (5/11/ CUMA- MEKKE)

Dediler Ahmet Mehmet öyleyim de zannettim
Olmamıştı hiç Mehmet gerçeğini kayıp ettin
Doğdun sevindi çevren sen ise hep ağladın
Koptun asıl yerinden yüreğini dağladın

Ağladın çünkü neden indirdiler zemine
Çare yok ne gelir elden yan bakalım derdine
Adem gibi kovuldun bu gün sen de Cennetten
Hilkatin tamamlandı nasib aldın cesedden

Girdin bir kab içine o suret benim deyu
Döndün başka biçime değiştirdin tüm huyu
Rabbın sana dedi ki ben seninleyim orada
Sen O'na dedin ki ben nefsimleyim burada

Biraz çamur toprak bulaşınca yüzüne
Oldun rabbından ırak doluşunca özüne
Yaşıyorum zannettin ölmüş idin şüphesiz
Aslından ayrı kaldın bu iş değil sebepsiz

Rabbın evvela ölümü sonra hayatı halk etti
Çözenler bu düğümü mükafatı hak etti

Ey garib Âdem sana rabbının çağırısı var
Hadi artık kalksana ruhunun ağrısı var

Sen halife namzedi şanın ise çok yüce
Elden bırakma hizmeti ulaşırsın o güce
Uyar isen hüdaya gösterirler sana yol
Sahip çıkıp davaya kendine ulaşan ol

Uyar isen nefsine kalırsın yine toprak
Yolun çıkar tersine fayda etmez haykırmak
İyi düşün bu günden henüz kurtuluş var iken
Döndür gemini bu gün sana Azrail gelmeden

İyi anla bunları venefahtü dedi Hakk
Değiştirip huyları rabbının sözüne bak
Doğrultursan hedefin İnsan-ı kamil'e doğru
Açılır gönül sadefin sana olur çok uğuru

Haydi durma koş biraz nefsin çıkmış ta yola
Sana evvelden garaz hemen git onu yakala
Secde eyle rabbına halife seçtiğinden
Geldim deyip kapına nefsinden geçtiğinden

Çalış artık düzenli geçmesin vakit boşa
Kendine gel kemalli rabbınla birlik yaşa
Devam edersen böyle ulaşırsın kendine
Söyle hemen sen söyle takılma varlık bendine

Vechullah'tan haber al budur gönlün isteği
Geri dursun kıyl-u kal işte sözün gerçeği
Ne oldu dersin bu gün ben benimle değilim
Çözüldü bütün düğüm zahir oldu benliğim

Baktım zatı Zat-ı Hakk hep sıfatım onundur

İsimlerim de Ya Hakk fiillerim onundur
Nasıl demesin böyle arada bir “enel Hakk”
Eğer demiyorsa şüphededir onda Hakk

Hani Hallac-ı Mansur “enel Hakk” demiş derisini yüzmüşler hata etti demişler, Hallac-ı Mansur “Ene batıl” mı deseydi, yani o mu doğru olacaktı, “Ben batılım” mı deseydi, işte onu diyor. yani kendisinde muhabbet-i İlahiye geldiği zaman “enel Hakk” der doğrudur da yani Hakk onda ben sendeyim demek istiyor, eğer demiyorsa yani böyle “enel Hakk” demiyorsa o zaman Hakk onda şüphededir bunu böyle bil diyor.

Böyle zahir olur Hakk sen batında kalırsın
Eğer dilersen tekrar sen zahir ile olursun
Böylece gerçek hayat başlamış olur sende
Belirir Hakk-ı hayat beşer bırakmaz tende

Nefsini bildiğinden bilmiş olursun rabbını
Kendine geldiğinden almış olursun hakkını
Bu kadar uzun laftan kısa istersen sözü
Gelip bizim taraftan zahir edelim özü

Necdete ulaşmak zor değildir bir selam
Gönlü ile barışmak yeterlidir vesselam
Perdeyi yine açtık yar ile hem dem olalım
İkindi okunuyor vahdetimize dalalım

01/06/ 1999, ARASI ŞİİRİNİN KISA İZHI

Burasını biraz daha iyi dinlemek ve izah gerekecek onu da yaparız inşeallah

Var etti Mevla ezelde diledi zuhurun görsün

İlk tecellisin eyledi Zat ile sıfat arası (Yani amaiyetten evvela tecelli eyledi zatı ile sıfatı arası)

Evvela etti de latif meydana çıkarsın diye
Ayan-ı sabite kıldı ruh ile nur arası

Maksadından bütün bunlar olsun esma ef'al

Tüm zuhurda bulunsunlar halife ile beşer arası (yani Allah'ın maksadı o varlıkta esması sıfatı ef'ali hepsi bulunsun bütün zuhurlar bulunsun da halife ile beşer arası olsun)

Görüntüye gelmek için benliğimi bulmak için
Suret şekil verdi bana toprak ile balçık arası

Zuhur ettik bir anadan kimseler bana sormadan
Gelmişim güya dünyaya mana ile madde arası
Her türlü mana bünyeme neler iliştirdi künyeme
Zıt isimlerde birleşti hadi ile mudil arası

Başlamışım koşturmaya öğrenmişim yürümeyi
Seneleri aştırma çocukluk ile gençlik arası
Demişer adıma Necdet necat olmuş Kur'an ile
Bulduk kendimizi meded varlık ile yokluk arası

Manadan açıldı kapı başladım ben yürümeye
Muhabbet doldu gönlüme pirim ile şeyhim arası
Çok çalıştım o günlerde bu günlere ermek için
Şule oldu gönüllere yaş otuz ile otuz beş arası

Nice devranlar gördüm nice kamiller ile görüştüm
Bunları birlikte yaşadım şeyh ile derviş arası

Mahbub-u ezeli buldum hem peygamber muhabbeti
Hazzımdan Şaduman oldum can ile canan arası

Boşaldı bir gün tenden ev dolmuş şeyhimin müddeti *(yani şeyhimin Hakk'a yürüyüşü yani tenden ev boşaldı,)*

Lütfettiler o gün görev Hakk ile kullar arası
İnce yoldur Hakk'ın yolu idraktır gitmeye
Rabbin rahmeti hep dolu zahir iel batın arası

Yeni gelen dervişlere Hakk yoluna girmek için
Seçtirdim hep onlara hayat ile ölüm arası
Başladı hep çalışmaya bıkmadan hep yorulmadan
İş, sağlam tutmaya şeriat ile tarikat arası

Muhabbet verdik her zaman gönülden dostlar bulmaya
Tatbikatlar oldu yaman tarikat ile hakikat arası
İlimler koyduk ortaya gerçeklere varmak için
Maide dedik sofraya Hakikat ile Marifet arası

Başladık seyrul sefere uzunca yollar kat edip
Ulaştırırız hedefe uruc ile nüzul arası
Mabeynci olduk bu gün kimlere var ne zararı
Gelip gitmekteyiz her gün Hakk ile halk arası

Hak verdi bana bir kapı hep aşıklar girsin diye
Bu özel bir gizli yapı bab-ul feth ile umre arası
Kur'an'dad da ismimiz var "venecyna" dedi Hakk
Ta- Ha'da da hissemiz var Necdet ile Necat arası

Kur'an'da hem suremiz var miraçtan bahseder evvel
Habibime de oldu yar Tur ile Kamer arası *(tur suresi ile kamer*

suresi arası necm suresi)

Ayetinden hissemiz var kab-ı kavseyni ev edna *(o ayet surenin içinde geçiyor)*

Gönlümüze hepsi uyar sıfır ile on dokuz arası (*sıfır ile 19 arası 1-18 bu ayetler necm suresinde miraçtan bahseder)*

Kabe'de yolumuz var Zat'a ulaştırmak için
Üstünden hep geçenler var İbrahim ile kapı arası
Makam tuttuk haremde bu dem görüşmek için dostlarla
Nicelerle görüştük hem safa ile Hacer-ül esved arası

Geçiyor harem'de günler bazen ibadet yazı ile
Dönüyoruz zaman zaman yatsı ile sabah arası
Lütfetti Hak burada umreden nasibimiz var

Aktaralım biz de size "s" ile "h" arası *(bunların arasında "cim" var, Cenab-ı Hakk bizlere beş tane harf orada nasib etti onların hakikatini;*

"cim" Caml-i İlahidir, "İ" ise İnsan-ı Kamil,

"Mim" hakikat-ı Muhammedi, zahir ile batın arası

("Cim" harfinde üç tane harf vardır, "c", "i", "mim" gerçi birisi esre ama yinede orada "i" harfi var. Yani bu "cim" harfinin hakikati, "Cim" Cemal-i İlahi, "İ" İnsan-ı Kamil, "mim" hkikat-ı Muhammedidir zahir ile batın arası)

Arkadan geldi bir lütuf nasıl şükranedeyim
Yakıynden bildirdi rabbım "şın" ile "dat" arası (bu da "sad")
"Sad " sıfat-ı ilahidir elif ile uzar göklere
"Dal" delil-i İlahidir Âdem ile Muhammed arası

("Sad" demek sıfat-ı ilahiye, "Sad" derken Saa.. onun bir "elif" i vardır, uzatan "sad" derken bir de orada tekrar "dal"

vardır. Bakın Âdem'de bir "de" vardır, Muhammed de de "de" var işte bunlar hakikat yolunun delilleridir.)

Daha sonra oldu elif Hakk'tan bize armağan
Makamattan meydana gelmiş sıfır ile on üç arası

(Elif derken de elif, lam, "f" kelimeleri var, "elif" derken, sıfır ile 13 arası elif 12 noktadan meydana gelmiş elif 12 nokta demek)

"E" ermektir evvel kendine ("Elif"in "E" si)"Lam" varlık oldu aleme
"Elif" uzar gene göklere "Kün" ile "Feyekün" arası
Bu "elif" te neler var şehin etmek kolay değil
Anladınsa eğer canım "Ahad" ile "Ahmed" arası

(Bakın "Ahad da da "Elif" var "Ahmed" de de "Elif" var, Âdem de "D" var, Muhammed de "d" var bakın bu harflerin özellikleri bunlar)

Oldu Rasulun hareminde yine bizlere büyük lütuf
İndirdiler gönlümüze "Elif" ile "s" arası (bu arada "t" ver)
"Te" oldu müşahede baştan "ente" diyordu sanki rab
"ene" dedim bir hoşluktan sen ile ben arası *("t" Arapçada "sen" demektir zaten)*
"Be" geldi sonra sıraya giremez kimse araya
Birlikteliktir manası "ben" ile "sen" arası
Elif, be, te, se, cim, sad geldi sırları yüreğimi deldi
Gelmişim bunları almaya ilim ile muhabbet arası

(hem Medine'de yüksek muhabbet, Mekke-i Mükerreme'de marifetullah yani ilim ile muhabbet arası dediği budur)

Uzun sürer şerh edersem kısa kısa geçtik yukarıda
Açarsam perdeyi birdem kalırsın inkar ile tasdik arası
Bir şeylerle meşkul herkes ben ise seninle meşkul
Hareminde hiç gayri yok zahir ile batın arası

Eğer yazmasaydım bunları uçar giderdi benimle
Rabbım lütfetti gayreti kalem ile kağıt arası

Şimdi şu kağıt şu da kalem işte kalem ile kağıdın arasında bunlar

Gezip dolaşarak gördüm tesbit ettim yerini
Bab-ü şami imiş meğer 52 ile 54 arası
Genelde açılmaz kapalıdır gafillere
Her kata çıkışı var ef'al ile zat arası

„Şın“ müşahede genelde „mim“ Makam-ı Muhammedi
Tesadüf yok ezelde hayat ile gerçek arası
Dilediğimizi alırız bu kapıdan hareme
Gafilanı komayız kalır nefs ile benlik arası

Hanedan-ı güzedede yazılıdır ismimiz
Yaparız can sohbeti de elli iki ile elli dört arası
Dizildi elli üçler sıraya nasıl geldiler bir araya
Girdik hep gnül-ü saraya 61 ile 63 arası

Hakka ulaşmak istersen Necdet'e ulaşman yeter
Kalmaz gönlünde hiç keder göz ile yaş arası
Biraz fazla söyledikse hoş gör bizi ey zahid
Ne sultanlar vardır zeminde abd ile kul arası

Mevlaya ne kadar şükretsek azdır burada belki fazla ileri gidilmiş gibi gözüküyor ama bu bizim her zaman söylediğimiz sözler değildir genelde ama işte orada mevla yazdırmış demek ki. Vakti zamanı gelince de bazı şeyleri söylemek gerekiyor.

MANADA BİR ZUHURAT VE ŞEHADETTE VÜCUT BULMASI

Zannediyorum geçen sene idi, bir gün mana aleminde Kabe'ye gitmişim, Kabe-i şerif'in içinde bulunuyorum, sonra tekrar oraya gitmek nasib olursa o bulunduğum yeri tesbit edeceğim, diye niyetliydim bu sefer gidişte de biraz da onun için burayı istedim, orada gördüğüm hadise çok enterasandı yani mana aleminde bize gösterilen oluşum çok enterasandı.

Hayret etmemek de mümkün değildi,Kabe-i şerifin içerisi bom boş, kimse yok, hüccac Kabe'nin dış duvarlarından tavaf ediyorlar, oluk oluk insanlar Kabe'nin içinde kimse yok fakir var sadece orada bulunduğum yerde Kabe-i Şerif'in rükn-ü şami, yani şam köşesi tarafında oraya gidenler „say" yerinde camekanlar var hani hava alınsın diye ne yapmışlar oraya cam yok ama kuşlar girmesin diye kapatmışlar, demirlerle işlemeli süslemeler var, böyle büyük büyük camlar içerisinde demir süslemeler var, tam 53. Kapı istikametinde onu işte bu gittiğimizde tesbit ettik o istikametten yollar var kapılardan böyle geliyor işte mermerden yollar var, ben tam orada duruyorum Şam köşesi yerinde yalnız tavaf yapılan yerde değil, direklerin altında ön direklerinde değil bir içeride. Direklerin altında duruyorum, duruyorum Kabe sol tarafımda sağ tarafımda dışarıdan tavaf edenleri görüyorum tam o istikametteki camların birinde de gizli bir kapım var özel bir kapım var, kapı bildiğimiz böyle dört köşe kapılardan değildir. O cam o demir işlemeler var ya çiçekli çiçekli birbirinin içine girer şekilde kapı açılıyor, desenli kapı böyle belirli kapı değil kapandığı zaman oymalı işlemeli gibi bir birinin içine giriyor o şekiller hiç mümkünü yok fark edilmiyor o kapı.

Bakıyorum dışarıdan tanıdık biri gelsin de bu gizli kapıdan içeriye alayım diye. Ve tavaf sağa doğru dönüyor, bakın dikkat edin tavaf nereye döner, sola döner niçin sola döner sağ taraf daha mübarek değil mi, neden sağa dönmüyor, sağa tavaf

olursa yanlış olur, tavafın sola olması lazımdır. Işte o dışarıdan tavaf edenler aynı zamanda ters tavaf ediyorlar.

Bakın sağ taraf Akl-ı Kül'dür, insanın sağı Akl-ı Kül, sol nefs-i Kül'dür. Akl-ı Kül'ün nefs-i Kül'ü ihata etmesi lazımdır, sarması lazımdır. Eğer biz sağa doğru tavaf etsek nefs- Kül bizi sarmış olur. O zaman iş yanlış olur tersine olur, Akl-ı Kül dışarıdan ihata eder, nekadar halka genişlerse genişlesin Akl-ı Kül içine alır bütün varlığı tavaf öyle olunca. Yani alemi Akl-ı Kül'ün sarması lazımdır. Yani Akl-ı kül'ün dışarıda olması lazımdır. Çünkü bütün alem Akl-ı Kül'den oluşuyor. Akl-ı Kül'ün içinde nefs-i Kül olması lazımdır. Aksi halde tam tersi olur, Akl-ı Kül içeride nefs-i Kül dışarıda olmuş olur ki bu olacak iş değildir.

Tersine yapanlar bu işi tam tersine yaptıklarından oradan feyzlerini de alamıyorlar. Bakın helezonda öyle sola doğrudur, yükselir, matkabın üzerndeki helezon da dönerken sola doğrudur. Işte bu sefer gittiğimizde bizim bir arkadaşımız var Nayip köyünün imamı o da görevli geldi, Cenab-ı Hakk öyle bir uygun getirdi ki işi görevli geldi, biz evvela Medine'ye gittik orada kaldık, sekiz gün, onlar evvela Mekke'ye geldiler bize yetiştiler. Evvela Medine'ye gitselerdi görüşemeyecektik.

Şimdi Mekke-i Mükerreme'de ertesi gün geldi eli ile koymuş gibi beni buldu, geleceğini ne ben biliyordum ne o biliyordu. Yani cenab-ı Hakk öyle bir düzenleme yaptı ki, Hacca gitmek için hazırlık yapıyorlardı umreye yolladılar görevli olarak. Hacca gitseydi görüşemeyecektik. Işte bakın Cenab-ı Hakk nasıl bir oluşum yaptı, Medine-i Münevvere'ye de Fransa'dan gelen iki arkadaş vardı şu sabah orada buluşuruz dedik Bab-ul Selam'ın önünde buluşuruz dedim tam gittim baktım iki arkadaş oraya geliyorlar çok güzel oldu. O kahve rengi direklerin hemen altında oturuyorduk, o şemsiyelerin açılması da şehaser bir oluşumdur.

Şimdi evvela bu ana olarak Bab-ul Fethi le Umre kapısı arasında bulunduğumuz yer. Manadaki bulunduğumuz yer. Bab-ul Feth neresi, „say yapılan yer varya onun altındaki kapıdır. Umre kapısı da aynı düzeyin en sonundaki kapıdır,

umre kapısı işte onun arasında şam köşesinde rükn-ü şaminin köşesi istikametinde şimdi orayı tesbit ettik benim manada durduğum yeri tesbit ettik o arkadaş da geldi, kapıların numaralarına bakıyoruz, hangi kapıydı o diye kapı değil de cam hangi istikamette idi nerede idi orada o camı tesbit etmeye çalışıyoruz yerini biliyoruz artık genel olarak da metrekare olarak hangi metrekarede.

Şimdi sayı ile geldik saydık, saydık 51, 52, 55 iki sayı atlıyor, kapılar yan yana arada iki numara yok. 53 ile 54 yok. Yukarıya bak aşağıya bak sola bak yok bir de dışarıya çıkıp bakalım dedim, belki bodruma giren kapı vardır, yukarıya çıkan kapı vardır, diye dışarıya çıktık Kabe-i Şerif'in dört bir tarafında terasa çıkmak için merdivenler var yürüyen merdivenler var orada bir yükseliş yeri var, baktık yan tarafında yok, dönelim şunun etrafından dedim, etrafını döndük.

Baktıkki 53, ile 54, orada duruyor. 53 kapının ismi „kehribari şami/elektirikli şam kapısı" imiş. Yani yürüyen merdivenli kapı ve her kata giriş ve çıkışları olan bir kapı. Burayı bulduğumuzda rabbımıza şükretmiş olduk. Böylece zuhuratımızda vücut bulmuş oldu.

NEFSLER İLE İLGİLİ

Bugün 19/02/2000 Cumartesi akşamı sohbetimize devam ediyoruz, bu kasetteki sohbet mevzuu nefsler ile ilgili, mertebelerle ilgili olsun.

Bilindiği gibi islam dini yeryüzüne son din olarak geldi, aslında bu anlayış yanlış bir anlayıştır, din tektir bütün din diye bahsedilen Museviyet, İseviyet dinleri ayrı ayrı dinler değil islam dininin birer merhaleleridir birer safhalarıdır, çünkü Allah bir ise kitapları bir ise bunun ayrı dinler olması mümkün değildir. Ama genelde yapılan yargı anlayış Musevi dini İsevi dini semavi dinler Muhammedi dini diye ayırmışlar

amaayırmaya gerek yok ayırmak da hatalı olur bunların hepsini Allah göndermişse bütün kitapları peygamberleri O göndermişse bu yüzden Musa'ya ait kendine ait bir din olması mümkün değil, İsa (as) a aitkendine ait bir din olması mümkün değildir, Muhammed (sav) e ait bir dinin olması mümkün değildir. Bu dinlerin hepsi yani bu oluşumların hepsi Allah'ın dini onun ismi de İslam dini.

İslam dini zahir ve batın olmak üzere iki yönlüdür, bu zahir batın da ikişer yönü itibariyle dört bölüm zahir yönü şeriat ve tarikat iki mertebe batın yönü Hakikat ve marifet de iki mertebedir. Genelde kullandığımız din din-i İslam'ın zahir yönüdür, yani fiiller yönüdür, maddesel yönüdür. Bundan kasdımız fiili hareketleri sosyal münasebetleri Allah'a yapılan ibadet şekillerini bildiren fıkıh ilmine zahir ilmi deniyor. bU fıkıh ilmi de insani münasebetleri düzenliyor. Yani şu fizik bedenlerin yaşamını düzenliyor. Ama Allah'a giden yol hakkında bilgi vermiyor.

Bu arada ancak Sırat-ı Mustakıym diye kelimeler geçiyor, ama bu sırat-ı Mustakıymin nasıl gidileceğini oradan Hakk'a nasıl ulaşılacağını belirtmiyor, belirtemiyor, zaten yeri de değil yani onun işi de değil görevi de değildir. Fatiha suresinde okuyoruz ya „Sıratellezine enamte aleyhim" o öyle bir yol ki sen onları Rahmet ettiğin kimselerin üstüne vermişsin o sırat-ı Mustakıymi, „veled dallin" dalalete uğramayanların yolu yani „Hadi" esmasının tecellisi olanları „Mudil" ismi tecellisinde olanları değil diyor.

Peki bu diğer mertebeleri nasıl aşacağız, o zamanşeriat mertebesinin verdiği ilim bilgi buraya ulaştırmaya yetmiyorsa ama denilecek ki şeriat-ı zahieyi takip eden bir kimse cennete gidemeyecek mi, gidecek, Cennet'e gitmek ayrı meseledir Allah'a gitmek ayrı meseledir. Cennet'e gitmek Allah'a gitmek demek değildir, Allah'a ulaşmak demek değildir. Cennet'e gitme fizik hareketlerle mümkün ise de ama Allah'a ulaşmak fizik hareketler ile mümkün değildir. Yani İslam dininde namazda belirtilen hareketleri yapmakla Allah'a gitmek mümkün değildir. Cennet'e gitmek mümkündür.

İyi haller işlemek suretiyle güzel işler yapmak suretiyle sevap kazanır, sevapları günahından artıya geçerse cennet ehli olur. Ancak Hakikat ehlinin işi cennet muhabbeti değil Allah muhabbetidir. Cennet nereye hitab eder, Cehennem nereye hitab eder, nefislerimize hitap eder. „Aman ya rabbi beni Cennet'ne dahil et" neden dahil edecek cennetine nefsin rahat etsin diye gelecekte. „ya rabbi beni cehennem azabından koru," neden koruyacak, nefsin zarar görmesin diye. Burada nerede allah rızası, nerede Allah muhabbeti, yani „ya rabbi ben sana bunları yaptım karşılığında da bunu bana ver" hesap kitap işi, yani ticaret işi.

Ama ibadet bir ticaret işi değil bir muhabbet işidir, öyle olması gerekir. Biz bunu da tüccarlığa dönüştürdük ne kadar çok namaz kılarsak şu kadar çok sevap alacağız ve Cennet'in sekizinci katına ulaşacağız, gerçi kişiler bunu kasdi olarak böyle yapmıyor, farkında olmadan bu yönde gelişme sağlıyor, kendilerinde. Işte biz Cennet aşkıyla Cennet muhabbetiyle veya cehennem korkusuyla ibadet ediyorsak bu yaptığımız ibadet gelecekte nefsimize menfaat temini içindir. Kendimiz içindir, istediğimiz kadar biz Allah rızası için durduk diyelim yok, samimi değiliz yaptığımızın farkında değiliz. Neticesinin ne olacağını düşünmeden şartlanma alışkanlık içerisinde yapılan hareketlerden ileriye geçmeyen bir fiil işlemekteyiz.

Işte bu halden kurtulupta hakiki abd olmak için gerçek abdiyet mertebesini mertebesini yaşamamız için evvela buradaki fikri değiştirmek lazımdır. Hiç bir şekilde nefsimize menfaat temini olmadan sırf Allah rızası için ibadet yapmamız lazımdır. Cenab-ı Hakk dese ki „ey kulum sen sabaha kadar secde et ben seni gene de cehenneme sokacağım" bütün ömrünü oruç ile geçir ben seni cehenneme sokacağım" dese de eyvallah ya rabbi sen bilirsin, ya olur mu öyle şey be sana ibadet ediyorum sen beni cehenneme sokacaksan ben de ibadetten vaz geçiyorum, demiyecek.

Neden, çünkü zaten bir şey beklemiyorsunuz, ne Cennet bekliyorsunuz, ne Cehennem tasanız vardır, neden çünkü

burada muhabbet var sadece cenab-ı hakk'ın muhabbeti olsun da ben cehennemde olayım zararı yok, rabbımla birlikte olduktan sonra cehennem bana ne yapar zaten ne yapabilirki çünkü Cehennem de bir mahluktur, halık değil ki Cenab-ı Hakk dur derse ona yakma derse İbrahim (as) ı nasıl yakmadı, neden yakamadı, çünkü orada rabbı ile beraberdi, neden yaksın ki, nasıl yaksın hatta Cehennem mü'mine ne diyor, ey mü'min üstümden çabuk geç senin ateşin benim ateşimi söndürecek diyor.

Cehennem mümkün mü mü'mini yaksın, 50 kat daha ateşi fazla olsa gene de yakamaz. Hakk izin vermedikçe nasıl yaksın. Işte biz böyle ibadet edersek yani menfaat beklemeden ibadet edersek o zaman kul olmuş oluyoruz. Gerçek kul „abd" olmuş oluyoruz ve bu da işin başlangıcıdır. Bu kapıdan içeriye girdikten sonra bu yolda ilerlemek gerekiyor ki Cenab-ı hakk'ı bu devrede yani bu dünya devresinde dünyada yaşadığımız süre içerisinde bilelim bulalım idrak edelim ve onunla birlikte olalım. Çünkü O bizi her ne kadar bu dünya hayatına göndermiş ise de bizi kendinden ayırmış değildir. O bizimle beraberdir.

Bu kadar uzun yollardanseyahata çıkmışız 18 bin alemi kat edip buraya gelmişiz cenab-ı Hakk bizi tard etmiş değildir, yani varlığından atmış değildir, nasıl bizim çocuklarımız olur, askere giderler bizden ayrılırlar, biz onları terk ettik mi, muhabbetimiz onlarla birliktedir, çocuklar bizi terk etti mi yok onların muhabbeti bizim ile birliktedir, bizim muhabbetimiz onlarla birliktedir. Yani fizik olarak uzaklaşmak tamamen yok olup bitmek tükenmek hükmünde değildir. Velev ki Cenab-ı Hakk insan varlığı gibi bir varlık değildir bütün aleme yayılmış vaziyette, bütün alemi içten ve dıştan istila etmiş vaziyettedir.

Biz istesekde istemesek de O'nun mülkünden zaten dışarıya çıkamayız. O'nun mülkünün içindeyiz O'nun mülkünün içinde olduğumuz için O'nun içindeyiz O'nun varlığındayız. Uzaklık diye bir şey yok, uzaklık bizim kafamızdadır, ayrılık bizim kendimizde anlayışımızda hayata yanlış bakışımızda. İşte bunun ortaya çıkabilmesi için yani bu

hakikatin fiil aleminde insanlar tarafından bilinebilmesi için bazı çalışmalar gerekiyor, özel hususi çalışmalar gerekiyor, şimdi nasıl okulları bitirirken herkes aynı eğitimden geçiyor, üniversite eğitiminden geçiyor, ama ondan sonra dallara ayrılıyor, ihtisas başlıyor, işte herkese genel olarak emredilen vaaz edilen İslamiyetin zahir kısmı yapıldıktan sonra ihtisaslaşma başlaması gerekiyorki Hakka belirli sistemler içerisinde ulaşılabilsin. Ulaşma sözünü değiştireleim varlığı idrak edilsin ulaşma dendiği zaman iki ayrı varlık gibi düşünülüyor.

O bizden ayrı değil biz de O'ndan ayrı değiliz ama bunun bilincine ulaşmak için bazı yollardan geçmek yani bazı sistemlerden geçmek gerekiyor. Işte din-imübin-i islamın dışında olan şeriat ve tarikat zahirinde olan Hakikatinde yani batınında olan Hakikat ve Marifet mertebeleri, bumertebelerin yaşanması gerekiyor. Kendi varlığında ve dış alemde ki o zaman Hakk'a vusul burada zuhura çıksın. Burada Hakk'ı müşahede edemeyen kimse zaten hiç beklemesin ki Cennet ehli cennete girdiği zaman Allah'ın varlığını müşhede edecek diye. Bir hadis-i şerifte bildirildi Cennet ehli Cennet'e gittiği zaman cenab-ı Hakk onlara Cemal ve Kemal'inden azamet ve kibriya perdesini kaldırarak deniyor.

„Ben sizin rabbınız değil miyim" diye hitab edecek cennet ehline, Cennet ehli „hayır", „la" diyecekler, sen bizim rabbımız değilsin diyecekler, çok az kimse secdeye varacak cennet ehlinden o devrede. İkinci defa cenab-ı Hakk başka bir tecelli ile karşılarına çıkacak tekrar ben sizin rabbınız değil miyim diyecek gene büyükçoğunluğu hayır sen bizim rabbımız değilsin çok az bir kimse evet sen bizim rabbımızsın diye secde edecekler. Üçüncü defa yine değişik bir şekilde tecelli edecek cenab-ı Hakk ben sizin rabbınızım diyecek yine Cennet ehli hayır sen bizim rabbımız değilsin diye itiraz edecekler yine çok az bir gurup secde edecek bu sefer peki diyecek Cenab-ı Hakk sizin ile rabbınız arasında bir bilişme var mı bir anlayış bir sözleşme bir benzerlik bir kavil yani siz rabbınızı nasıl bilirsiniz böyle bir haliniz var mı diyecek onlar da evet diyecekler bu sefer cenab-ı hakk Cennet ehlinin her

birerlerinin aklında var ettikleri ayrı rablar suretinde onlara tecelli edecek.

Şimdi ne kadar insan varsa yer yüzünde o kadar Allah var, Allah bir tane ama her birerlerimiz rabbımızı yani Allah'ımızı kendi hayalimizde tasavvur ettiğimizden kendi hayalimizde bir rab kurgusu oluşturduğumuzdan onun için hepimizin rabbı başka başka şekillerdedir. Dıaşrdan bir insan alsa bir anket yapsak rabbını nasıl bilirsin rabbını nasıl tanırsın diye hiç birinin ki diğerini tutmaz. Bazı genel ifadeler yani taklidi ifadeler, bir olabilir ama diğerlri hiç birisi tutmaz bir birini, neden çünkü genel manada rabbın ve Allah'ın ne olduğunu bilemediğimiz için O'nu hayalimizde tasavvur edip kurguluyoruz.

Işin acayip tarafı kendi var ettiğimiz rabbımıza secde ediyoruz ibadet ederken. Ama Cenab-ı Hakk lutfuçok geniş, bir hadis-i şerifte Efendimizin bildirdiği gibi „ene abdi zanni bi" yani ben kulumun zannına göreyim diyor onu da kabul ediyor. Bakın ne kadar geniş, çünkü burada niyet var Allah'a secde ediyorum diye bir niyet var, ama niyetin böyle olması kafi değildir. Iyi niyet güzel bir şey ama gafletle yapılan cehaletle yapılan iyi niyet bir yere kadar kabul edilir, daha fazla kabul edilmez. Efendim benim niyetim iyi idi de ben öldürdüm ama iyi niyetim vardı ama öldürdüm bu iyi niyetle bağdaşmaz.

Cehalet de iyi niyetle bağdaşmaz, onun için üstümüze düşen şey Kur'an'da ve hadislerde belirtilen gerçek islamın gerçek allah'ın ne olduğunu nasıl bir şey olduğunu nasıl ulaşılabileceğini veya nasıl perdelerinin açılabileceğini anlamak bilmek ve bu yol üzerinde çalışmak olması lazım geliyor. Ancak biz işte beş vakit namaz beş farzı yerine getirdikten sonra fiili manada beş farzı islamiyeti öğrendik bildik tatbik ediyoruz zannediyoruz. Işte bu islamiyetin %20 sidir. Biz %20 sini tatbik ediyoruz. Biraz daha kendimizi zorlayalaım o %20 nin de % kaçı şeklinde kullanıyoruz. Hangi kapasitede kullanıyoruz.

% 20 yi % 100 kapasitede kullanmamız lazım ki % 20 si kullanılmış olsun. Bakın ne kadar düşük bir kapasite ile

elimizdeki büyük bilgiyi büyük potansiyeli zayi ederek kullanıyoruz. Şöyle diyelim 100 litre benzini 20 litrelik benzin yapacak kadar bir işte zayi ediyoruz. 20 litre ile gidilecek yerde makinemiz fazla benzin yakıyor 100 litreyi yaktırıyor bize. O kadar zaman da harcatıyor. Dinimizin % 20 si şeriat mertebesinin bilgisini veriyor, % 20 si tarikat mertebesinin bilgisini veriyor, % 20 si hakikat mertebesinin bilgisini veriyor, % 20 si marifet mertebesinin bilgisini veriyor, % 20 si de İnsan-ı kamil mertebesinin bilgisini veriyor.

Işte bu % 20 ler toplanınca 5 100 e ulaşıyor islam bilgisinin kemalatı. Işte bu gün islam ülkelerinin türkiyenin de içinde bulunduğu kargaşa bu yüzden oluşmaktadır. Islamiyeti sadece fiiller manzumesi şekil ve kıyafet manzumesi olarak anladığımızdan öyle tatbik etmeye çalıştığımızdan bizim düşündüğümüz şeklin ve fiilin dışında bir düşünce olursa onu red ediyoruz, hatta küfrüne kadar gidiyoruz, ki o da müslümandır. Guruplaşmalar kavgalar buradan çıkıyor, işte islamın bu geniş halini islam müntesibleri olarak idrak etmiş olsak bilmiş olsak, herkes bir birini hoş görecek her gurup bir birini hoş görecek ve bu guruplar birleşebilecekler aralarında bu kadar keskin uçurumlar oluşmayavcak.

Öyle inandığımız ve bildiğimiz için islamiyetin son kitabı Kur'an'ın islamın kemal din peygamberimizinin de son peygamber olduğunu dolayısıyla en kemalde olduğumuzu iftiharla söylüyoruz. Ama tatbikata baktığımızda en düşük mertebede islamlar yaşıyor, müslümanlar yaşıyor, bu açık bir gerçektir. Kimimiz potura takılmışız, kimimiz sakala takılmışız, kimimiz sarığa takılmışız, kimimiz cübbeye takılmışız, kimimiz çarşafa takılmışız, bunu da islam adına yapıyoruz, en güzel islamiyeti ben tatbik ediyorum diye bir de guru kibir yapıyoruz kendimize.

Tabi konuşmamız kimseyi eleştiri babında değil herkesin hüriyeti kendinedir, kim ne yaparsa yapar bazı tesbitleri anlamak için söylemeye çalışıyoruz. Işte bütün bunların dışında islamın bir özü var bir hakikati vardır. Bir özelliği bir güzelliği vardır. Madem son kitapsa madem son peygamberse

madem son kemalli din ise o zaman nerede bunu kemali, müntesiplere kendimize baktığımız zaman zevalde yaşıyoruz, bir batılı bizden daha güzel daha iyi çalışıyor, bizden daha güzel üstüne başına bakıyor, bizden daha güzel mal üretiyor, mamul malzeme üretiyor, yaptığı her şey bizden daha üstün burada bir yanlışlık var, ya bizim kitabımız bizim ilmimiz onların gerisinde veya bizim tatbikatımız onların gerisinde, kitabımıza rabbımıza bir şey diyemeyeceğimizden ki işin aslı da budur, o zaman suçu kendimizde bulmamız gerekmektedir. Yani tatbik ediciler bu işi hakkıyla yerine getiremiyor, getiremiyoruz. O zaman genelde de bunun eğitimi verilemiyorsa o zaman yapılacak iş kişinin birey olarak kendini kurtarabilmesidir. Veya küçük guruplar halinde gurupların kendini kurtarabilmesi artık bu eğitimin ne zahirden verilmesi mümkün ne resmi kanaldan verilmesi mümkün ne de her hangi bir şekilde ulaşılması mümkündür. Nede tarikatlar yoluyla verilmesi mümkündür.

Bu gün ne yazık ki tarikatlarda aynı şekilde tabi içerisinde istisnaları vardır, o ayrı ama genel olarak tarikatlarda şartlanmalar ve alışkanlıklar sınırı içerisnide kalmış yapılan iş bir kaç zikir efendim bir kaç tane ilahi okuyup dağılmak boş zamanlarında da dünyanın dedi kodusuylayine orada da uğraşmak. Yok şu şunları yaptı oonları yaptı, yapmışsa yapmış sana ne görevlileri var onları yakalarlar götürürler var ise cezaları verirler biz hakim miyiz, avukat mıyız, mahkemecimiyiz, ki onları değerlendirelim yahut cezalandıralım biz kendi işimize bakalım zaten kendisini düşünen insanın başkasını düşünmeye ne vakti kalır, ne zamanı kalır ne de enerjisi gücü kalır.

Bir kaç dost arkadaş varmışlar görüşüyorlar bunların içinden bir tanesi diğerlerinin dikkatini çekiyor, diyelim bir dört arkadaş bunların üç tanesi devamlı konuşuyorlar ya Mehmet ağanın oğlu şöyle yapmış, Hasan ağanın kızı böyle yepmış, işte kahvede bir haber okudum Ruslar şöyle yapmış İngilizler böyle yapmış, işte bizim komşunun işleri şöyle üst taraftaki böyle, bir tanesi de bunları dinlior muş, çok ender olaak sorduklarında katılıyormuş sohbetlerine. Ama sevdiği

arkadaşları olduğu için de geneonlarla birlikte oluyormuş zaman zaman. Bunların dikkatini çekiyor, arkadaşım diyorlar biz bak her türlüşeyden konuşuyoruz meseleden konuşuyoruz, seni hiç görmedik kimseden bahsederken konuşurken sen kimsenin ayıbını kimsenin noksanını görmezmisin diye takılmışlar.

O da demiş ah be kardeşim ben kendi ayıbımı noksanımı görmekten başkalarını görmeye zamanım yok yetmiyor zaten demiş. Neyini konuşayım niçin konuşayım diye böyle bir hikaye anlatırlar. Işte bu dünyada yapılması lazım gelen birinci oluşum bir asli görevimiz zaten kendimizi tanımak, yani ben neyim, ben kimim sorusunun cevabını burada bulabilmek ve verebilmek, bulduktan sonra da cevabını verebilmek. Ama hayali bir şekilde değil, şartlanmış veya başka bir kaynaktan gelerek düzenlenmiş bir cümle olarak değil, gerçekten de bizatihi kendinden kaynaklanan bir bilgi ile bir görüş bir biliş bir müşahede ile „ben neyim“ sorusunun cevabını verebilmeliyiz burada.

Onu verdikten sonra „Ben neredeyim“ sözünün cevabını vermeliyiz, bir hayat yaşıyoruz, şimdi bize soruyorlar; kaç yaşındasın? Efendim 40 yaşındayım, sen 30 yaşındayım, sen 25 yaşındayım sen ben de 70 yaşındayım, maşallah sağlıklısın övgüler tamam. Peki bu et ve kemiğin yaşı 50 olduğunu, 60 olduğunu, 40 olduğunu biliyoruz da ruhumuzun yaşı kaç bize sordukları zaman onu bilebiliyor muyuz, istanbula giderken işte Balıkesire geldik bandırmaya geldik edremite geldik efendim Marmara denizine geldik izmit’e geldik istanbul’a geldik, Topkapı’ya geldik geldiğimiz yeri biliyoruz, bilmesek de oobüs durunca muavine soruyoruz “neredeyiz biz “ diye, peki biz hayatımızın Hakk’a giden yolu üzerinde hangi menzildeyiz, nefsimizin bizim üstümüzdeki tesiri kaç derecededir, aklımızın tesiri kaç derecedir, nurumuzun tesiri kaç derecedir bedenimizin üstünde eşimizin tesiri ne kadardır, çocuğumuzun tesiri ne kadardır, işimizin tesiri ne kadardır bunların farkında mıyız.

İşte bunların hepsinin bilincinde olmamız gerekiyor ki o

zaman yerimizi tesbit edelim. Yerini tesbit eden kişinin işi kolaylaşır. Neden arkasını bilir ilerisini bilir, nereye gideceğini bilir, ama yerini tesbit etmemiş bir kimse verelim eline arabayı elinde plan program yok, harita yok benzin var her şey var ama bilgi yok, nereye gideceğini bilmiyor, önünde bir sürü yol var, kimisi ileriye kimisi sağa kimisi sola gidiyor, kimizi kuzeye kimisi batıya kimisi arkaya gidiyor, nereye gidecek, nerede olduğunu bilmiyor, kaptan da yok elde harita da yok işte o zaman kişiye bir plan ve program lazım gelecek, nasıl ki her otobüsün bir kalkış saati ver, durak yerleri var, bunların hepsi baştan belirleniyor, nasıl ki bir vapura bindiğiniz zaman bu vücud gemisini de Hakk'ın iskelelerine çok güzel yanaştırmamız lazımdır. Çarptırmadan sağa sola hata bere yaptırmadan hayat gemisini böylece götürmemiz lazımdır. Işte bunun için de tecrübe lazımdır, bilgi lazım bir program lazımdır. Işte Cenab-ı Hakk bu programını Kur'an-ı Kerim ve Hadislerin içerisine serpiştirmiş genel olarak fiili ibadetleri de serpiştirmiş, zahiri ilim adamları o kur'an-ı Kerim içerisinde zahiri yapılacak olan fiillerinsiztemini kitap haline getirmişler toplamışlar özlerini almışlar buna Fıkıh ilmi demişler.

Mevlana Hz leri „Ney" i İnsan-ı Kamil olarak vasf ediyor, mesnevi-i Şerif'in başında 18 beyt de de o düşen yani eğilen şeyin içerisinde neyler var o da onun aşkıyla ömrünü sürdürüyor hamd olsun. İşte Cenab-ı Hakk tarikat mertebesini şeriat mertebesini serpiştirmiş, ilim adamları onları çıkarmışlar bir program haline getirmişler meshep oluşturmuşlat imam-ı azam Ebu Hanife hz leri İmamı şafi, İmam-ı Hambeli, imam-ı Maliki kabul görmüş meshepler bunlar, şeriat mertebesinde bu sistemler faaliyete geçmiş, düzenlenmiş çok güzel olmuş yoksa bir insanın Kur'an-ı Kerim'den çıkararak namazın nasıl kılınacağını uygulaması mümkün değildir.

Mümkün de çok uğraşması lazımdır. Ama büyük adamlarımız büyük insanlarımız ne yapmışlar bizler için mesai sarf etmişler bizlere hazır mamül malzeme sunmuşlar şunu şunu şöyle yaparsan tamam namaz olmuştur diyor. Gelelim tarikat mertebesine, tarikat mertebesini de batın alimleri tarikatın nasıl ne olduğunu düzenlemişler müntesiplerine

bildirmişler şöyle şöyle yaparsan bu da tarikat yaşantısıdır demişlerdir. Yine kur'an-ı Kerim ve hadisler içerisinde bulunan Hakikat mertebesini arifler çıkarmışlardüzenlemişler şu hali yaparsan şu sözü konuşursan bu mertebede olursan burası da Hakikat mertebesidir buraya ulaşırsın demişlerdir.

Yani bu tatbikatı yaparsan buraya ulaşırsın demişlerdir. Şeriatı geçtik, tarikatı idrak ettik yaşadık geçtik, Hakikatı da böyle çalışırsanız burayı da geçersiniz ama yolunuz daha henüz bitmiş değildir diyor. Bir de marifetullah var, bunu da arif-i billahlar düzenlemişler yani Hakk'a arif olanlar Hakk'ı bilenler Allah'a arif olanlar o mertebeyi de onlar düzenlemişler. Insan-ı Kamil mertebesinde insan-ı kamiller düzenlemişler ve bize bunları hepsini varis-i Muhammedi olarak vereset-i Muhammedi olarak bırakmışlardır. Hani „benim alimlerim benim varislerimdir" diyor ya, Rasul (sav) burada alimler arifler, Arif-i billahlar onların hepsi varisleridir, alimler şeriat mertebesinde varisleri, şeyhler tarikat mertebesinde varisleri, Arifler hakikat mertebesinde varisleri, Arif-i Billahlar Marifetullah mertebesinde İnsan-ı Kamil ile birlikte Marifetullah mertebesinde onların Hz Rasulullah'ın varisleridir.

Şimdi bilinmesi mutlaka gerekli olan bir konu daha var buraya geldiğimizde bakın şeriat mertebesinin yöneticileri imamlardır, okullardaki hocalar, üniversitelerdeki hocalar, üniversite her ne kadar islamın en yüksek ilmini veriyor gibi görünüyorsa da verdikleri ilim şeriatilmidir. Tarikat Hakikat Marifet ilimleri okullarda okutulmaz. Çünkü okullar bunu kapsamı alanına alamaz. Bir başka eğitimdir. Resmi okullarda verilen isterse ordineryus profösör olsun ne kadar din ilminde ileriye giderse gitmiş olsun bu din ilminde ileriye gitmek değil yayılmaktır.

Şeriat mertebesinin ilmi sathta yayılmaktır. Ama hakikat mertebesinin ilmi miraç etmek helezon gibi yükselmektir. Aradaki fark budur bakın. Şimdi yaygın alemde yani yaygın satıhta bir insanın ilmi ne kadar çok olursa olsun ne kadar çok yayılırsa yayılsın mertebesi aynı mertebedir. Ama tarikat mertebesinde hakikat mertebeinde olan bir kimsenin yaygın

ilmi onun kadar olmasa ondan daha az da olsa eğer o bir tur atmışsa yani bir helezon dönmüşse onun bir yukarıdaki ilmi bunun butun ilminden daha üstün bir ilimdir. Neden çünkü burada seviye farkı vardır, kalite farkı vardır, buradaki kalitesiz mi değil, ama mertebesi itibariyle aşağıda kalan bir mertebedir.

Şimdi diyelim ki 12 katlı bir bina var kemal olan 12. Kata çıkmak gaye budur, binanın sahibi diyor ki gelen kiracılara misafirlere ziyaretçilere bakın diyor burada 1. Kat var bahçe de var, ister bahçede eğlenin diyor şeriat ehli bir bakıma budur, binanın bahçesinde eğlenmektir, çiçeklerle miçeklerle kuşlarla oynamaktır, gaye binaya girip binanın en üst zirvesine çıkmaktır. Çünkü Mevla Zat'ıyla oradadır. Yani sultan 12. Katta oturuyor. Bir bakıma öyle diyelim. 12 katlı bir saray ama sultan orada oturuyor. Ama onun bahçesinde seyislerde var atlarda var, av hayvanları da var, hepsi vardır. Işte biz orada mutfakta onlarla oyalanırsak çiçeğin rengi ne güzel kokusu ne güzel şu at ne güzel biraz binip dolaşalım gibi tamam ömrümüz bitti gitti suretle kaynadık gittik. Yani 1. Katta eğlendik gittik, işte buralarda fazla vakit geçirmek bu satıhtaki ilimle teferruatla uğraşmak olur.

Bu olmayacak mı, olacak tabi o daislamın bir rüknü bir gereğidir, ama islam o kadar değildir, islam o kadar olsa tamam ömür boyu orada oynayalım o sahada çalışalım ama katlar var başımızı çevirdiğimiz zaman eyvahne zaman gideceğiz buralara ömür gelmiş şuralara o zaman alt katlarda fazla uğraşmadan alt katın kapısından girdik içeriye alt katın içerisini gezip dolaşmak orada vakit geçirmek değil ikinci kata hangi merdivenden çıkılıyor onu araştırmak işte 2. Kata çıkmış olan kimsenin görüş sahası alt kattakinden çok fazladır. Çok fazla bilmese de sahası açılır, hedefi genişler. Alt katta oturan kimse ne yapar bahçede oturan kimse ancak kendi düzeyindeki istikameti görebilir, ama bir kat yukarıya çıkmış olan kimsenin ufku ondan on misli fazla açılır.

Alt kattakinin bilgisi az dahi olsa yani bahçeyi fazla tanımamış da olsa ama yukarıya çıktığından o bahçeye yukarıdan baktığından görüşü daha tecrübe kazanmış olur.

Işte fazla uzatmadan şeriat mertebesinin eğiticileri imamlar hocalar üniversitedeki hocalar profösörler dir. Tarikat mertebesinin idarecileri şeyh efendiler mürşit de deniyor ya ama genelde şeyh deniyor. Işte yanılgı veya hataya düşüş veya düşürülüş bu isim üzerinde oluyor. Eğer o şeyh gerçek şeyh ise yanimakamının sahibi ise eline aldığı dervişini hakikat mertebesine ulaştırması hazırlaması lazımdır. Ortaokulun görevi nedir, liseye eleman yetiştirmektir, hani ne derler bizim oğlumuz okur okur döner döner bina okur eskiden bir kitabın ismidir bina bina kuruluş demektir, yani arapça sisteminin kurulması ana hatlarıyla kitabın ismi odur, latife yapmış babası soruyor, nerede okuyrosun işte baba bina okuyorum, aradan altı ay geçiyor, oğlum nerede okuyorsun bina okuyorum aradan bir sene geçiyor oğlum neyi okuyorsu baba bina okuyorum.

Babasının arkadaşı soruyor, senin oğlan nerede okuyor, tabi eski eğitimlerde bizim çocuk bina okuyor, dönüyor dönüyor gene bina okuyor diyor. Bu işin latifesidir, ama gerçek payı vardır, işte biz ne yapıyoruz dönüyoruz dönüyoruz hep şeriat okuyoruz. Dönüyorz dönüyoruz tarikat okuyoruz, tarikat mertebesinin eğiticileri ama hakikati itibariyle hak etmeden oraya gelenlerin hali diyelim eğer oranın hali gerçekten oranın eğiticisi ise talebesini orada bırakmaz, yani yolcusunu o menzilde bırakmaz. Neden eğer bir kaptan gemisini gerçekten kullanıyorsa bir iskeleden yolcusunu karşı iskeleye geçirmesi lazımdır. Görevi de odur zaten, oradakini de alıp bu tarafa geçirmesi lazımdır. Ama şeyh efendi ne yapıyor, geminin içine yolcusunu koyuyor, eğer bir şeyh efendi gerçekten şeyh ise dervişini alır kendinden sonraki yere teslim eder.

Ama sadece şeyhlik mertebesinde ise nasıl ki ilim adamı elif ba yı öğretir ondan sonra görev şeyh efendiye düşer, hoca tarikat dersi veremez mümkün değildir, ama kendinden sonraki bir şeyhe göndermesi lazım gelir o eğitimini sürdürecekse tekamülünü sürdürecekse sürdürmeyecekse şeriat mertebesinde yaşar cennet ehli olur geçer gider. Ama bir hadis-i şerifte buyruldu ki „Cennet ehlinin çoğunluğu buhuldür“ diyor Efendimiz (sav) “buhul“ ne demektir, fazla kafası

çalışmayan kimse manasınadır. Yani cennet ehlini hakir görmek değil, hiç bir şekilde asla ama bazı tesbitler yapmak için söyleyen söyledi diye söylüyoruz, yani sözün sahibi böyle söyledi diye söylüyoruz yoksa bizim kendimizden bir şey söyleyecek halimiz yoktur.

Hz Peygamber efendimiz böyle buyurmuş „Cennet ehlinin çoğunluğu buhuldür" demiştir. Lügat manasını açtığımız zaman kafası fazla çalışmayan, kaba insanlar demektir. Ama bu fizik olarak kabalık vurucu kırıcı insanlar demek değildir. Tabi Cennet ehli son derece nazik insanlardır, öyle olmazsa zaten Cennet ehli olamazlar, o ayrı ama idrakte düşüncede zayıf olan insanlar demektir. Zayıf olduğu için zaten cennet talebinde bulunuyor. Düşünelim ki Cenab-ı hakk bir an bizden beş duyuyu aldı görme yok, koklama yok, tatma yok dokunma duyusu yok, işitme yok, cennette olsak ne olacak ki, cehennemde olsak ne olacaktır. Dokunma duyun yok ateş azabını duymuyorsun, cehennem zarar vermiyor, duygulara zarar veriyor, Cennet de duygulara fayda veriyor.

Duygular olmadıktan sonra bir anda düşünelim, dünyada iken yattık sırt üstü ne elimiz tutuyor ne ayağımız tutuyor, bize bin bir huri, köşk gösterseler, bize ne yapar ki, Cennet dediğimiz şey bu kadar basit bir şeydir. Basitten kastım cennet muazzam bir yapılmış yer ama yani bizde o duygular olmadıktan sonra bende muhabbet olmadıktan sonra

Işte bir şeyh efendi gerçekten yerinin insanı ise yerinin sahibi ise o aldığı dervişi tarikat düzeyini öğretir, ondan sonraki hayata hazırlar onu. Ilk okulun orta okula elaman hazırladığı gibi ortaokulun liseye eleman hazırladığı gibi, lisenin üniversiteye elaman hazırlar üniversiteden de o çıkar o çıkmak da yetmez diplomayı almak da yetmez bir de ihtisasını yapar. Ama üniversitedençıkmak en azından az bir şey değil o da büyük bir iştir. O diploma olmadan da insanı bir yere de almazlar. Ihtisas daha sonraki devrelerde olacak iştir, ama bir işin hakikatini idrak eden seyrini idrak eden ihtisasını o düzeyde yapacağından yolunu belirlemiştir yani ne yapacağını bilir, meçhulde değildir.

Işte şeyh efendilerin görevi tarikat dersi vermektir tarikattaki yeribildirmektir şimdi yanlışlık buradadır, biz şeyhleri zannediyoruz ki bunlar hem marifet hem mertebesini biliyorlar yani hem lise eğitimini biliyorlar hem üniversite eğitimini biliorlar zannediyoruz. Biraz da onlara haksızlık yapıyoruz. Ama onlar da buna çanak tutuyorlar, yani ortaokul öğretmeni eğiticisi lise dersi vermeye kalkıyor üniversite dersi vermeye kalkıyor, ihtisas yaptırmaya kalkıyor. Hata buradan kaynaklanıyor işte. Yani şeyh dendiği zaman biz bu işi baştan alıp sonuna kadar götüreck bir kimse zannediyoruz. Yanlışlık buradan çıkıyor, bu mertebelerin çok iyi bilinmesi lazımdır. Nerede kim görevli nerede kim görev yapabilir yahut aldığı kişiyi nereye kadar götürebilir.

Şimdi alttan alalım şeriat mertebesinin imamlar hocalar eğitirler, onun dersini verirler. Tarikat mertebesini şeyhler eğitirler ve hakikate zemin hazırlarlar. O kişiyi Hakikat mertebesine hazırlarlar. Tarikatların başında bulunan şeyhlerin aslında şeyh olmadığını gösteriyor bu boğuşmalar, yani kendisinin kendi yerinin dahi bilincinde olmadığını gösteriyor, orasını yaşayan kimse zaten böyle bir mücadeleye girmez. Şiz bir şeyin oluşumunu tam kendi kuralları içerisinde gerçekteneğitimini almışsanız neyin mücadelesini yapacaksınız. Işte anlatmak istediğim o yerin dahi ismen şeyh gerçekten şeyh olmuş değildir. Ama bir kisve giymiş bir pardesü üstüne giymiş bilmem bir sarık sarmış, şekli olarak bir kaç da zikir bir kaç da ilahi edinmiş tarikatlara gitmiş dergahlara gitmiş ne olmuş onun taklitçisi olmuş onun dahi taklitçisi olmuş.

Şimdi tekrar dönelim ara katmanlara şimdi gerçek şeyh biz ondan bahsediyoruz, gerçek şeyh hakikaten şeyh ise elamanını mutlaka hakikate alıştırır, oraya ulaştırır. Ama hakikat mertebesinin eğitimini veremez. Ama bunun bilincindedir. Tarihte bununla ilgili tasavuf kitaplarında çok yazarişte falan kişi filan kişiye geldi de „oğlum ben seni eğitemem sen falan kişiye falan yere git „ diye gönderir bakın bunlar gerçek şeyhlerdir işte. Bu hakikat buraya dayanıyor, ben seni eğitemem, yahut belirli bir süre eğitir ondan sonra

hadi oğlum senin eğitimin falan kişiye verildi der oraya gönderir. Işte bunlar gerçek şeyhlerdir. Ama biz ne yapıyoruz, gel gel gel, efendim beş yüz bin tane müridi var, birisi için 25 milyon mürüdi var diyorlar, Türkiye cumhuriyeti devlet olarak 15 milyon çocuk eğitebiliyor ancak efendi hz leri oturmuş koltuğuna hani ne derler şeyh uçmaz dervişler uçurur derler.

Böyle de bir çok hayali hurafeler girmiş işin içerisine o kişilerin olmayan vasıfları onlar üstünde vasıf haline gelmiş abartılarak, şimdi benim bir şeyhim var ben onu seviyorum mesela küçücük bir hareketi bana çok büyük keramet gibi geliyor bunu anlatıyorum etraftakiler şimdi ben daha çok seviyorum diye başka bir şekilde onu daha büyük anlatıor. Kendini ispatlaması için, aslında o garibin bir şeyden haberi yok. Hakikat mertebesinde faaliyet gösteren eğiticiler Ariflerdir. Bakın burada iş değişti, şeyhler değil şeyhler hakikat mertebesinde ders yapamazlar eğitim yapamazlar yani sahaları başkadır.

Ortaokul öğretmeni lisede ders verebilir mi, çünkü yasaktır olmaz ama geçici olarak yardımcı verilir lisenin ilk sınıflarında bazı derslere girebilir ayrı ama izin ile girebilir ancak ihtisas yaptıktan sonra girebilir ama vermesi mümkün değildir. Yahut ilkokul öğretmeninin ortaokul ve lisede derslere girmesi mümkün mü, değil olmaz zaten. Işte Hakikat mertebesinin eğiticileri yöneticileri Ariflerdir. Marifet mertebesinin eğiticileri ise Arif-i Billahlardır. Peki Arif ile Arif-i Billah arasında ne fark vardır? Arif, kendini bilen demektir, kendini tanıyan, irfan ehli demektir, Arif-i Billah ise Allah'ı tanıyan Allah'ı bilen demektir.

İnsan-ı Kamil'de bütün bu oluşumları kendi bünyesinde toplayan kimse demektir. Kamil insan denektir. Şeriat mertebesinde imamlarımız görev yapıyor, tarikat mertebesinde şeyhlerimiz görev yapıyor, Hakikat mertebesinde arifler, Marifet mertebesinde Arif-i billahlar görev yapıyor. Bir kişi Arif-i billah'tır, Ariflik yapar, şeyhlik yapar, imamlık yapar. Bu hakka sahiptir, çünkü oradan yukarıya çıkmştır. Amabir imam ne şeyhlik yapabilir, ne ariflik yapabilir çünkü sahası değildir. Ama Arif-i Billah bunların hepsinden tecrübe sahibi olduğundan her

düzeyde karşısına gelen kişiyi eğitir, üniversite hocası ilkokul talebesini eğitemez mi?

Ama onunla vakit geçirmez, daha yetişkin insanlar vardır ona devreder, bu tabi ayrı bir konudur. Ama gerektiğinde beş yaşındaki çocuğu alır, elli yaşındaki kişiyi de karşısına alır hepsinin eğitimini kendi düzeyinden yapar. Elli yaşındaki kişiye ilk okul dersi verecek hali yoktur. O ilkokulu okumuşsa okumamışsa orada yaş farkı yoktur, beş yaşındaki çocuk ile elli yaşındaki yetişkin orada eşit değerdedir. Eğitimini görmemişse orada yaş mühim değildir. Mühim olan eğitimdir. Işte ilkokul hocası ortaokulu okutamadığı gibi ortaokul hocası da liseyi lise hocası da üniversiteyi okutamaz, yanılgıya düştüğümüz yer şeyh efendilerin bütün bu mertebeleri bildiğini ve o mertebelerden ders verdiğini zannetmektir.

Onlatrın peşine takılanlar da bütün buralarını aşacağını zannetmeleridir. Iyi niyetle, efendim ben 25 sene falan tarikatın mensubuyum günde de otuz bin tane ism-i Celal çekiyorum, ben içimden gülsem mi, ağlasam mı, üzülsem mi, ne yapsam şaşırıp kalıyorum, diyorum sana çok yazık olmuş kardeşim 25 sene dönüp durmuşsun hep suçekmişsin aynı yerde dönerek su çeksen de suyu dağıtsan gene o bir faydadır, tıngır tıngır boş tenekeleri çekmişsin bir ömür boyu. Işte ama nasıl olur günde 25 bin tesbih çekiyorum, tamam çekiyorsun ama beyinin de uyuşmuş kafan da uyuşmuş istersen 125 bin taneçek ne faydası olacak ki?

25 bin tesbih çekeceğine 25 tane Allah de bilerek de 25 bininden daha faydalıdır. Süleyman Çelebi Hzleri Mevlid de ne diyor, „Bir kez Allah dese aşk ile lisan dökülür cümle günah misli hazan“ bakın bir kez Allah desen aşk ile muhabbet ile gerçek olarak senin üstünde bütün ömrünün günahları dökülür diyor. 25 bin İsm-i Celal çeken kimsenin ortada tozu kalmaz. Allah Esması ne yapar insanı atom bombası gibi paramparça yapar, hakkı ile çekilmiş olsa ki zaten çekmek mümkün değildir. Işte bunlar nedir, hep oyalanmadır, iyi niyetle iyi yapıyorum zannederek o benzini hep aynı yerde dönerek harcamakta yakmakta ömrümüzü de malzememizi de

zamanımızı da boş şekilde kaybetmekten başka bir şey değildir.

Ama konuştuklarımız kusura bakmayın hiç bir kimseyi ve gurubu ne kötülemek şekliyle ne herhangi bir şey yapmak şekliyle, ilim ilimdir, kimin işine gelse kimin işine gelmese bu hatırla gönülle olacak bir iş değildir, gerçek ise gerçek sonra bunlar bir kişinin inhisarında olan şeyler değildir, Allah'ın yoludur bu, Allah'ın yolu iki bölümlüdür, birisi sırat-ı Müstakıym, birisi sıratullahtır. Sırat-ı Mustakıym şeriat ve tarikat mertebesinin yolu, Sıratullah da Hakikat ve Marifet mertebelerinin yoludur. Birisi düzeysel olarak yüzeysel olarak paralel gitmek birisi de miraç ufki olarak çıkmaktır. Bunu miraçta görüyoruz, Kabe-i Şerif'ten, Kebe-i Muazzama'dan Kuds-ü Şerif'e kadar giden yol bakın Sırat-ı Mustakıymdir. Dünyaya paralel olarak gidiyor, ama bakın bir dikkat çekilecek yer var, yere basarak gitmiyor, havadan gidiyor, yani manadan gidiyor, maddeden gitmiyor, yani şartlanmış olarak gitmiyor, gönül aleminden hakikatinden gidiyor. Oradan da Mirac'a çıkıyor.

Burada küçücük bir saplama yapalım, Cenab-ı hakk haşa aciz miydi Hz Rasulullah'ı Kabe-i Şerif'ten Miraca çıkartmadı da Kudüs-ü şerif'e gönderdi, Kabe-i Şerif'in yanında Kudüs-ü Şerifin ne şeysi var ki, işte bunu düşünmemiz gerekiyor ve sebeplerini bulmamız gerekiyor. Cenab-ı hakk aciz miydi Hz Rasulullah'ın ehl-i beytini koruyamasın da onları şehit etsinler, Cenab-ı Hakk acizmiydi de Habibini Mekke-i Mükerreme'den kovmuş gibi olsunlar, çıkarsınlar üç beş tane çapulcu karşısında, değildi böyle düşünürsek yanlış yapmış oluruz. Bunların hepsinin birer sebebi hikmeti var ilahi hakikatlerde dayandığı bir mesnedi vardır.

Zahirde yapılan ne varsa bunların hepsi ehl-i beyte Hz Rasulullah'a O'nun üstünlüğünü ve O'ndaki hakikatleri meydana çıkarmak içindir, bir kaç tane kişinin baskısıyla tasallutu ile oluşmuş bir iş değildir, eğer biz böyle düşünürsek emin olun bakın Hakk'a karşı iftirada bulunmuş oluruz. Hakk Habibini ve çevresini koruyamadı hükmü çıkar bunun altından.

Bir baba evladını korur hangi şartlarda olursa olsun gücü yettiği kadar korur, şimdi siz eliniz kolunuz bağlı olacak sizin çocuğunuza kızınıza oğlunuza birisi gelecek musallat olacak ayrıca sizin gücünüz de olacak sizde bırakacaksınız o da sizin çocuğunuzu alıp götürecek atacak yerinden yurdundan çıkaracak, bir babanın annenin bunu böyle bırakması mümkün müdür?

Allah ki Habibini bizim çocuğumuzu sevdiğimizden çok daha fazla sever öyle bırakması mümkün müdür, bırakmışsa bir sebebi vardır, sebebi varsa bu sebebi bilmemiz lazımdır ki bilinsin bu hadiseler neden olmuştur. Şimdi soru meydana getirmek değil aslında soru zinciri oratay çıkarmak değil, bazı şeylere dikkat çekmek içindir, bunun gibi o kadar çok şey var ki ortada sorulup cevaplandırılması gereken sayfalar ciltler dolusu mevzu çıkar ortaya, ama biz hep gafletimizden sadece islamiyeti işte namaz kılma hareketlerinden olduğunu zannetmemizden bu tür hakikatlere değinmemişiz bunlar kapalı kutu kapalı sermaye olarak kapalı bir hazine olarak kalmış hepsi.

(sav) Efendimiz Kabe-i şerif'ten Mirac'a çıkamazdı, isteseydi de çıkamazdı, çünkü orada Miraç hadisesi diye bir şey söz konusu değil, neden değil, çünkü Mekke-i Mükerreme Kabe-i şerif Zat mahali Zat'ın mahali Allah'ın Zat'ının tecelli ettiği yer, Mirac hadisesinde Hakk'ın huzuruna çıkacak, zaten orada Hakk'ın huzurundadır, orası Beytullah değil mi, Allah'ın evi değil mi, Zat'i tecelli orada yok mu, orası Allah'ın evi ise Allah orada küllisiyle mevcut, yanlış anlaşılmasın Allah oraya girmiş Allah orayı sınırlandırmış değil, tecelli olarak zuhur olarak orada en geniş şekilde zuhurdadır.

Şöyle diyelim bir gül bahçesi var sonsuz bir gül bahçesi ama bu gül bahçesinin içinde de çok kocaman açmış bir gonca gül var, ötekilerle kıyas kabul edilmeyecek şekilde bir gonca gül var, işte Kabe-i Şerif la teşbih böyle bir durumdur. Yani gül bahçesinin en büyük açmış gülü, Hz Rasulullah gül koklamaya gidecekse zaten gülün içinde nereye gidecek Miracın içinde Hakk'ın varlığı ile birlikte nereye Mirac edecek, Miracı bil fiil

yaşıyor zaten, Miraç yapması için o sınırın dışına çıkması lazımdır. İşte bu yüzden Kuds-ü şerif'e gönderildi gecenin bir vaktinde.

Tabi oraya gidişinin çok başka hikmetleri var, Kuds-ü Şerif nedir, mukaddes belde, mukaddes beyt nedir onlar ayrı şimdi tasavvuf içinde derin manaları olan ama biz kabaca bahsediyoruz, işte Zat mertebesinin dışına çıkması lazım ki tekrar Allah'ın huzuruna girsin. Şimdi biz şurada iken İzmir'den tekirdağ'ından, sağdan soldan geldik hedefimiz burasıydı buranın içindeyiz tekrar buraya gelmek için burada olmak için kapının dışına çıkmamız lazım en azından dışarıya çıkmamız lazımdır ki tekrar buraya gelelim. Işte Harem-i Şerif'te Kabe-i Muazzama'da Cenab-ı hakk'ın zaten Zat'i tecellisi olduğundan Rasulullah (sav) orada zaten Hakk ile birlikte olduğundan miraç söz konusu değildir. Miraç orada oluyor zaten her an oluyor. Hz Peygamber bir defa miraca çıkmış değil ki zaten fiili olarak bile otuzdan fazla miracı olduğu söylenir. Mana olarak da hep Hakk'ın huzurundadır, o zaman Hakk'ın huzurundan dışarı çıkması lazım ki tekrar Hakk'ın huzuruna girsin. Bir insan padişahın huzurunda ise zaten padişahın huzurunda başka nereye gidecek, tekrar gelmesi için sarayın dışına çıkması lazımdır.

Işte Kuds-ü Şerif'e gitmenin hakikati budur, gönderilmesinin hakikati budur. Oraya kadar zaten gidiş Sırat-ı Mustakıym, ama bakın havadan gidiliyor yoksa O'nu Cenab-ı Hakk topraktan da götürebilirdi, „Burak" veriyor ve o Burak ile uçuruyor. Onların da tabi hepsinin ayrı hikmetleri var. Kuds-ü Şerif'ten tekrar Cenab-ı Hakk'ın Zat'ına yani Kabe-i Muazzama'ya ama bu gök yüzüne çıkıldı diye belirtiliyor, tabi oraya da çıkıyor, gaye Hakk'ın huzuruna ha Kabede olmuş ha başka yerde olmuş, mesele değildir, padişahla beraber ister sarayda olun ister toprak bir yerde olun, mühim olan padişah ile birlikte O'nun huzurunda olmak.

Zat'ından Sıfat mertebesine tenezzül ediyor, Sıfat mertebesinnden tekrar sonra Zat mertebesine yükseliyor. Miraç hadisesi budur. Bu hadise çok kısa bir sürede olmuş

hani yatağı bile soğumadan tabiri kullanılır ama bunların hepsinin bir izahı olmalıdır, anlatanlar bu akıl dışı bir olaydır akıl bunu kavrayamaz deyip geçiyorlar. Aslında bu muhabbet işidir bilgi işidir tasdik işidir, Hz Rasulullah'ın hiç bir şekilde yalan söylemediğine inandığımız için kendisi ne söylemişse doğrudur, ama bizim aklımız erer ermez o ayrı davadır.

Eğer bu gün miraç hadisesi anlatılmış olsaydı, Burak yerine belki başka bir süliyet gösterecekti Cenab-ı Hakk, bu günkü ilim içerisinde. O gün en hızlı giden at surati vardı, işte deve sürati vardı katır ile at arası bir burak diyorlar işte beyaz bir Burak, „berk“ olduğunu, Berkin de yıldırım çakması gibi kısa süreli suratli olduğunu izah etmeğe çalışıyorlar, bu gün bumiraç hadisesi anlatılsaydı, bugünkü peyklere bindi gitti, feza uçaklarına bindi gitti diye daha kolay bir izah tarzı olabilirdi daha anlaşılabilirdi ama o gün böyle bir teknik hadise yok elektriğin ne olduğu bilinmiyor, ışığın ne olduğu süratinin ne kadar suratli olduğubilinmiyor, en hızlı giden at deve sur'ati misalleri o günün anlayacağı şekle göre vermişlerdir.

Ama diyeceksiniz biz bu gün yaşıyoruz, bugün yaşıyorsak o günkü misallerden bu güne adapte etmemiz gerekiyor. İrfaniyet ile, Marifetullah ile anlamamız gerekiyor, bunların hakikatini anlamamız gerekiyor, ister burak ile gitsin ister ışık ile gitsin ister ne ile giderse gitsin vasıtamühim değildir, mühim olan burada gidişin böyle bir şeylerin oluşun hakikatinin varlığıdır. Mescid-il Aksa; en uzak mescit demek, Sıfat ve esma mertebesi itibariyle, Esma mertebesi de orada çünkü hem yahudilerin hem Hıristiyanların yahudilik Esma, Hıristiyanlar Sıfat mertebesinin oluşumudur.

Zat mertebesinden sıfat ve esma mertebesine indiriliyor, Esma Sıfatmertebesinbden Zat mertebesine yükseltiliyor tekrar. Tabi bu Miraç konusu başlı başına bir hadisedir, o geceler kitabında miraç bahsi var iki bölüm orayı incelerseniz bunların bir çoğu açılacaktır size. Şimdi ne dedik Şeriatmertebesinde imamlar eğitir, Tarikat mertebesinde şeyhler eğitici Hakikat mertebesinde Arifler, Marifet mertebesinde Arif-i Billahlar eğiticidir, bunun dışındaki yapılan

eğitimlerin hepsi yanlıştır. Ama atılıdır, batıl mıdır, artık o gurubun faaliyetine bağlıdır. Eğer iyi niyetle yapıyorlar ise sevap kazanmış olurlar, neticede sağdan soldan kahveden şuradan buradan gitmekten kurtulurlar belirli bir mekanda belirli bir faaliyet içerisinde olurlar.

Ama bu kendilerine ne kadar manevi manada fayda sağlar onu kendileri ile rabları bilir yahut rabları değerlendirir. Bize lazım olan şu gurubun veya bu gurubun ne yaptığı niçin nasıl yaptığı değil biz ne yapıyoruz bu lazımdır veya ne yapabiliyoruz veya ne yapamıyoruz bize lazım olan budur. Hani öz eleştiri diyorlar ya insan evvela kendini eleştirecek açık kalplilikle nefsini kayırmadan gerçekten ben şuyum ve bu durumdayım bunu yapabiliyorum bunu yapamıyorum diye kendisini değerlendirmesi kendinin ne olduğunu bilmesi lazım geliyor. Bu kaynaktan yola çıkarak kararını versin de yapacağı işi bilsin veya yapmadığını bilsin.

İBRETLİK BİR HADİSE

Bakın size Mevlana Hz leri ile ilgili bu bahiste çok mühim olan bir yaşantıyı aktarmaya çalışalım. Zaman zaman bunun sohbetini yapıyoruz değişik guruplar içerisinde. Şimdi bakın Mevlana Hz leri bu konuda zirvelerdendir, hatta en uç zirvelerdendir. Hakikat marifet ve Hakikat-ı ilahiye içerisinde hem muhabbeti sonsuz bir muhabbet bilgisi sonsuz bir bilgi ilmi sonsuz bir ilimdir. Hz Mevlana'nın şeriat hocası. Bakın şimdi Şeriat mertebesindeki hocası babası sultan ulema Bahattin Veled idi. Günün bütün ilimlerini zahir olan bütün fıkhi ilimlerini Arab edebiyatını fars edebiyatını o günün geçerli olan gökyüzü ilmini tıp ilmini ne varsa bütün o ilimleri babasından öğreniyor.

Babası alim, yani hoca,imam ama şeyh değildir. Bakın ne kadar demokrasi bir tatbikat var onların hayatında şimdi

geliyoruz ne demek. Babasının yakın arkadaşlarından olan Seyyid Burhanettin Tırmizi Hz leri Mevlana‘ya Tarikat şeyhi olarak tayin ediyor, rica ediyor, yakın arkadaşı olduğundan babası bakın Mevlana’ya tarikat dersi veremez mi, verebilir, çünkü lafsi de olsa tarikat yaşamını biliyor, Tarikatlar en geniş şekilde orada yaşanıyor, zahir de olsa zikir de yaptırır, tarikatın kelam dersini de verebilir ama kendisi gerçekten şeyh olmadığı için gerçek olan bir şeyhe eğitimini verdiriyor.

Çünkü tarikatta şeriat imamlığı gibi değildir, biraz gayret göstermek ister, yani bazı yerde acımayı kaldırmak gerekir, o kişi kendi nefis terbiyesi üzerinde sıkı disiplin altında çalışabilmesi için biraz acıma hissini çekmek gerekir. Mesela ona oruç verecek onun eğitimi için nefs terbiyesi için rahmeti olan merhameti olan ay çocuğum zayıf düşecek ay üşüyecek ay bilmem ne olacak, diye rahmetinden babası onu pek terbiye edemez. Kendi terbiye etmek istesede annesi mani olur, kardeşi mani olur. Işte bir de o yüzden arkadaşı olan ve de kendisine güveni olan bilgisine ilmine her şeyine karekterine yapısına güveni olan Seyyid Burhaneddin Tırmizi Hz lerine tarikat eğitimini yapması için emanet etmiştir kendi oğlunu. Mevlana’yı düşünün bakın.

Bu mübarek zat gerçekten mübarek zat çünkü yaşantısı böyle olduğunu gösteriyor, mevlana Hz lerini alıyor, belirli bir eğitim geçirtiyor ve Mevlana Hz lerine tarikat eğitimini verdikten sonra Mevlana’dan izin istiyor, bakın şeyhin yüceliğine bakın, büyüklüğüne bakın eğer isteseydi ömür boyu onların arasında kalır, çok da güzel bir hayatı olurdu. Ve de hürmet gören bir hayat olurdu. Ama o kendine yapılan hürmeti kabullenmek istemedi, Mevlana’ya faydalı olması için. Peki diyeceksiniz ki Mevlana’dan uzaklaşınca nasıl faydalı olacaktır, uzaklaşmasında fayda var çünkü Mevlana için fayda vardır.

Şunu anlatmak istiyorum Mevlana hz leri eğer seyyid Burhaneddin Tirmzi Hz leri Konyadan ayrılmasaydı Mevlana’dan izin istemeseydi Konya’da kalsaydı bugün Mevlana’nın mevlana olması hiç mümkün değildi biz mevlana

diye de birisini tanımazdık. Tarihte böyle bir şeyi yazmazdı. Bakınne kadar büyükük, peki bu hadise nasıl oldu, baktı Ki Burhaneddin Tırmizi Mevlana'da sonsuz bir genişlik var, gelişmişlik var bir ufuk var, kendisi sadece Tarikat eğitimini bildiğinden Hakikat eğitimini bilemediğinden Mevlana Hz lerinin önünden çekildi. Yani görevini bitirdi, ve izin istedi ondan bakın hocadaki talebeye verdiği değer ve nezaket yani eğitici nezaket, mevlana hz leri göndermedi, yani kabul etmedi, „Hocam biz sizsiz olamayız" dedi, ama ondaki büyüklüğe bakın 82 kişi kadar Bel şehrinden çıkmışlar Mevlana'nın babasıyla birlikte develer dolusu kitaplarla birlikte bütün sermayeleri odur zaten.

Neden Bel sultanı kayın pederi aynı zamanda Mevlana hz lerinin. Bir gün iğneleyici olarak damadına demiş ki gel artık bu koltuğa sen otur demiş yani padişahlık koltuğuna kayın pederi gel sen otur buraya demiş, bu Mevlana Hzlerinin babasına çok dokunuyor, yani senin bizim tahtımızda gözün var sen bizi indirmeden ben ineyim de sana teslim edeyim bunu der gibi gelmiş ona. Neden, çünkü etrafta ded, kodu yapılıyor, Sultan ulemanın çok taraftarları var, senin damadın sana darbe yapacak devirecek diye şişirmeye başlamışlar. Bel sultanının kızı Sultan Ulema Bahattin yani mevlana'nın babası annesi Bel sultanı mevlana'nın o Bel sultanı da Ebubekir Sıddık hz lerinin nesline dayanıyor, Ebubekir Sıddık Hz lerinin torunlarından hanımı da, Mevlana'nın annesi de şu anda Karamanda yatıyor O yani kısaca şöyle yapalım, Mevlana Hz leri bir taraftan Hz Ebubekir (ra) a dayanıyor, mevlana Hz leri anne tarafından, Hz Şems tarafından da maneviyatı yönüyle Hz Hüseyine dayanıyor, yani hem seyyidlik eğitimi var, hemde bekri eğitim var Şeriflik değil de Bekri eğitimi var, Sıddık eğitimi varonun için bir tarafı Molladır, bir tarafı serden geçtidir.

Onun için der „biz pergel gibiyiz, bir ayağımız sabit yere basar, bir ayağımızla da alemi döneriz" der. Bakın bu şartlanmamak demektir, yani belirli bir düşünce kalıbında kalıpta olmamak demektir. Nihayet Burhanettin Tırmizi Hz leri

Mevlana'ya ben gideceğim diye ısrar eder, o izin vermese de kararını vermiştir, Kayseriye gidecektir düşünün bakın 20 sene kadar evvel gelmiş kader birliği yapmış, oradaki can arkadaşları ile birlikte her şeyleri o o gurubu terk et yalnız başına garib bir diyara git bir ideal uğruna. Bu ne kadar bir büyüklük değil mi bir düşünün bakalım. Bunu kolay kolay kim yapabilir oradaki rahatını gördüğü hürmeti gördüğü yüceliği terk eder de gider yalnız başına hiç bilmediği tanımadığı bir şehirde yaşamaya kalkar, ama gaye Mevlana'ya hizmet, gaye insanlığa hizmet, insana hizmet, kendi nefsine hizmetdeğildir.

Yola çıkar az gider uz gider kısa bir yol gider at yere düşer Tirmizi Hz lerinin ayağı kırılır yere düşünce geriye döner. Gelir Mevlana'ya takılır, „dost dosta böyle mi yapar" der. Yani mevlana gönül koyuyor ona gönülden istemiyor gitmesini O'nun cazibesi atı sendeletiyor, düşürüyor, muhabbeti yüzünden bir iki ay daha Konya'da kalıyor. Yoksa tesadüfi kaza hadisesi değildir mesele. Ama tabi O kararını vermiştir, ayağı ilk iyileştiğinde yola çıkar ve Kayseri'ye gider. Netice ne olur, işte Hz Şems bu devrede görünür, eğer Burhanettin Tırmizi orada olmuş olsaydı ona hürmeten Mevlana Hz Tarikat düzeyinde bir yaşamda kalacak Hz Şems'in getirdiği Hakikat ve Marifet mertebelerini anlayamayacaktı.

Çünkü ondan dostluk kuramayacaktı. Şimdi sizin çok yakın bir dostunuz varken o dostu aşıpta bir başkasıyla aynı şekilde ünsiyet etmeniz saygısızlık olur biraz. Gerçi ilim adına saygısızlık olmaz ayrı dava ben misal veriyorum, sizin her yönden sevdiğiniz dostunuz olsa can ciğer senelerce birlikte olduğunuz bir başkası gelse onun yerini sizden alsa olmaz, yani alamaz tabi onun yeri de o da dost olur ama onun yeri ayrı olur. Onun yerini alamaz. İşte Mevlana'yı böyle zor bir durumda bırakmamak için yanından ayrılmayı yeğliyor, sizin dostunuz sizden izin isteyip ayrılıyor, siz ondan sonra yeni bir dost edinebiliyorsunuz.

Bunlar bir irade işidir kolay değil o kadar dostu terk edip te yalnız başına bir garip ülkede yaşamaya kendini mecbur etmek,mahkum etmek. Bir insanın bir yere gidipte yerleşmesi

yer etmesi eş dost ahbab kazanması orayaintibak etmesi çevreye gözüalışması manzaraya gözü alışması havasına suyuna alışması kolay bir iş değildir. Ama bunlar hep şahsi menfaat değil, genel menfeatın yararına olduğu için işte şeyhlik budur, ama bugün tam tersidir, ne kadar şahsi menfaat varsa hepsi onların üstünde hepsi onlarda toplanıyor, tabi işimiz tenkit değil ayrı Allahualem herkes kendei hayatını yaşar geçer gider.

Bir gün tebrizde bir şahsiyet oranın bilinen bir şahsiyeti elini açar „Ya rabbi" der, bana bir dost nasib eyle hani Karagöz ile Hacivat hani çıkıyor sahneye „yar bana bir eğlence meded yar bana bir dost yokmu" diye orada tebrizli kişi „ya rabbi bana bir dost lutfet" der, Cenab-ı Hakk da der ki „ey Şems sana bu dostu verirsem karşılığında ne verirsin" , „kellemi veririm ya rabbi" diyor. Dostun değerine bakın, gerçek dostun, işte Burhanettin Tırmizi de kellesini vermiştir. Yani fiili olarak baş kesilmesi değil ama hayatını kesmiştir, onların arasından.

Peki der razıyım buna Hz Şems ne yapayım der, Cenab-ı Hakk ona „yola çık" der, ne tarafa bilmem yola çık, ertesi gün toparlanır nesi varsa zaten bir külahı var, uzun böyle bir külahı var, alevi külahı gibi, bir cübbesi var bir asası var, bir de asasının ucuna taktığı azık torbası var. Gerçi onu bile istemez, içinde iki günlük yiyeceği var diyelim. Iki günlük yemeği olsa ne olacak insanın meçhule gidiyor çünkü. Ama onlar Hakki le birlikte gidiyorlar, Hakk'tan ayrılmadan Hakki le birlikte Hakk eri aramak için gidiyorlar. Rabbım beni aç bırakmaz diyor, veya bıraksa ne olur diyor, yani aç kalsak ne olur diyor.

Neyzen tevfiğin arkadaşı ile bir hadisesi vardır. böyle ney üfler Çankayanın altında Kavaklıdere vardır, arkadaşı olan Şevki Sezgin'in evi oradaydı zaman zaman Sencer kardeşimiz oraya gider ondan ney dersi alırdı, ben de giderdim bazen bakardık, ona bir taraftan Kur'an okur tefsir okuyor, bir taraftan da notalarla uğraşıyor, mistik bir insan Cuma günleri Sabah namazında Ankara Radyosundan bir zamanlar Cuma sabahı namaz vaktinde veya daha evvel ney üflerdi. Orada görevi

vardı, Cuma günleri. Şevki Sezgin O'nun ismi, Neyzen Tevfiğin de arkadaşıdır.Neyzen Tevfik zaman zaman Ankara'ya gider, Ankara'da O'nun evinde misafir olurmuş, bir gün gene misafir olmuş, aylardan da Ramazan öğle oluyor, bekliyor, saat bir oluyor, iki oluyor, ortada yemek falan yok.

Onlar saimi dostlar birbirlerine takılıyorlar diyorlar ki „şevki usta" yahut arkadaşım ismiyle „hadi sofrayı kurmayacakmısın daha „ diyor. O da diyor ki efendim Ramazandayız diyor, o da ohoo sen getir sofrayı bizim ondan çok alacağımız vardiyor. Şimdi bu bir bakıma latife gibi bir şey ama biraz düşündüğümüz zaman ne kadar hassas bir nokta olduğunu anlıyoruz. Ne demek istiyor ondan çok alacağımız var derken, yani biz çok aç kaldık diyor, aç kaldığımız süreleri hesap etsek oruçlu geçireceğimiz sürelerin çok üstündedir diyor. Yani borcuna tutsun diyor. Işte bunlar mistik insanlar, herkesin yapacağı yapı değil, ama serden geçti insanlar onlar yaparlar.

Ne diyor bakın

Neyzeniyim aşkınla düştüm meye

Nasıl girdin bu elimdeki neye

Hem seversin beni neyzeniyim diye hem de aleme rüsvay edersin diyor. Bakın Hakk'a yakarışı budur. Naz ehli bunlar, tabi bunlar ayrı mütala edilecek kimselerdir, sistem dışı hadiselerdir, kalıp işi değildir bunlar, onlar mey iştiler şunu yaptılar bunu yaptılar işte şeriata karşı şu günahtır, şu haramdır, bu haramdır, yok çünkü onlar şeriat mertebesi adamı değil, serden geçti insanlar, biz onların eleştirisini yapamayız, İran'lıların da bir ömer Hayyam'ları vardır, içkici sarhoş diye bilinir ama irfan ehlidir. Yani ariftir. Meyden içkiden bahseder ama bizim zannettiğimiz üzüm suyunun sarkoşu değildir onlar, İlahi hakikat sarhoşlarıdır.

Bizi sarhoş eden angur suyu değil diyor, angur üzüm demekmiş Farsçada, bizi sarhoş eden üzüm suyu değil diyor, sarhoşuz ama sarhoş demek başı hoş demektir, bizi sarhoş eden üzüm suyu değil Hakk'ın sarhoşluğudur, diyor. Şimdi

nereden geldik oraya işte Hz Şems aç kalacakmış yemek bulamayacakmış yatacak yer bulamayacakmış

Daha evvelki tarihlerde el almış kişi eğer dersine devam etmemiş ise ondan sonra gelenler derslerine devam etmişler ileriye geçmişlerse evvelce ders alan bunda bir Hakk iddia edemez. Kıdem vardır ama yolun adabına riayet etmek suretiyledir. Yolun adabına riayet etmezse bir kmse tabi i geri kalır, şimdi diyelim ki bir kimse bir saat evvel yola çıktı, arkadan gelen bir saat sonra yola çıktı, ama erken çıkan bir ağaç altında yeşillikte eğlenmeye başladıysa sonradan çıkan orada eğlenmeden yoluna devam ettiyse ondan evvelyola çıkan bir şey fark ettirmiyor.

Şimdi bakın bu tabi nezaket kuralları çok mühim meseledir, evvela her şey iyi niyete ve nezakete dayanıyor, bunun oluşması için de kişinin nefsini bilmesi tanıması gerekiyor. Yani kendini bilmesi tanıması gerekiyor, kendini bildikten sonra ama her mertebede kendini bilmesi bir başka oluşumda bir mertebede kendini bildi de o iş bitti değildir, çünkü o kadar çok meratip vardır ki Cenab-ı hakk'a ulaşıncaya kadar, yani kişinin kendini bir mertebede bulması bütün mertebelerde bulması yani kemale ermiş olması demek değildir. Ama en azından saygı sevgi ve nezaket sahibi olması lazımdır bir dervişin. Bir dervişin en büyük özelliği tevazu sahibi olması lazımdır.

Hani Cüneyd-i Bağdadi Mektubatında öyle yazar, derviş yağmur gibi olacak her tarafa yağacak Rahmetini verecek, bakın Rahmet-i İlahiye Cenab-ı Hakk'ın Rahman ismiyle meydana gelen o yağmur diyelim „Vehhab" ismiyle meydana gelen yağmur; burası Yahudinin burası ehl-i Küfrün burası katilin burası inkarcının deyip o tarlayı ayırıyor mu, ayırmıyor, çünkü o da O'nun kuludur, fiili kendini ilgilendirir, ama rabbın kulu hepsi, bütün insanlar bütün mahlukat rabbın kulu, eğer rabbın kuluysa onu besleyecektir. Cenab-ı hakk'ın bizleri beslemesi hayatımızı sürdürmeye sebep olacak ihtiyaçlarımızı vermesi müslüman olduğumuzdan ne onların küfür ehli olduğundan yani biz müslümanız Hakk'a ibadet ediyoruz diye bu yiyecekleri bu kazançları kazanmıyoruz, almıyoruz, ne de

onlar Hakk'a isyan ediyor, diye o yiyecekleri kazanmış değillerdir.

Yani yaptığımız fiiller bizim rahmet almamıza sebep olan şeyler değildir. O ayrı bir konudur. Yani yaptığımız fiillerin karşılığı dünyada ve ahirette verilecek olan karşılığı ayrı bir oluşumdur. Ama Cenab-ı Hakk bizi müslümanız diye beslemiyor, onları da küfür ehli diye beslemiyor, hepsi onun kullarıdır çünkü. Işte mahlukata da böyle bakmamız gerekiyor. Cenab-ı Hakk'ın takdir-i İlahi nedir, bilinmez tabi zahirde Kur'an-ı Kerim'de ehl-i küfre yapılacak muamelenin ne olduğu açıktır, ehl-i imana yapılacak olan muamelenin neolduğu açıktır.

Bir gün bir hacı hacca gitmeye niyet eylemiş, nihayet yola çıkıyor, işte haccını eda ediyor, dönüyor, yalnız başına gitmiş veya bir kervana dahil olmuş, dönerken yalnız başına geliyor, bir gece geç bir akşam üstü hava kararıyor, bir köye yahut kasabaya yolu ulaşmış ancak bugünkü gibi her tarafta oteller yok o zaman oraya geldiğinde o kasaba halkından birine soruyor, burada geceleyecek Han gibi bir yer var mı diye o da diyor ki burada öyle yabancı misafirleri ağırlayacak eski hanlar gibi bir yer yok ama şurada bir rufai dergahı var, onlar da iyi insanlar misafirleri onlar ağırlıyorlar ümit ederiz ki oraya gidin bir ricada bulunun belki sizi konaklatırlar ihtiyaçlarınızı giderirler diyor.

Söylenilen yere gidiyor, alıyorlar içeriye işte Allah rızası için Allah misafiri yolcuyuz diyor alıyorlar, misafir ediyorlar, karnını doyuruyorlar yatağını veriyorlar, o günün şartları içerisinde sabah namazından sonra bu Rıfai dergahında taadat varmış, hani askerlikte nasıl tekmil veriliyor, gece yatarken sabah bütün erler orada mı diye erler kendi bölüklerine gidiyor her er kendi yerine işte onbaşıları çavuşları da bölük başında sıra geldikçe sayımız tamam komutanım diye tekmil veriyorlar komutan da tamam yatabilirisiniz yahut kalkabilirsiniz veya göreve gidebilirsiniz diye onları görevine gönderiyor.

Şimdi sabahleyin namazdan sohbetten sonra kalkmışlar avluda tekmil verilecek hazırlanmışlar hepsi, tabi oranın

adabını orada devamlı kalanlar bildikleri için şeyh efendi gelmeden sıraya girmişler akşam yatsıdan sonra sohbet olurken o kşi biraz konuşma gibi bir şeyler yapmış, yaşadığı gördüğü şeyleri anlatmak istemiş, şeyh efendinin de sohbeti olmuş ondan sonra diyor ki efendim ben geçen sefer Hacca gittiğimde işte Mekke-i Mükerreme'de şu paşa ile görüştüm, şu vali ile görüştüm, işte Medine-i münevvere'de şu zengin ile buluştum, şunu ettim bunu ettim diye hatıralarını anlatıyor. Ve de üç dört defa hacca gittiğini bu şekilde de ima ediyor. Yani yeni haci değil de eski hacılığı da varmış gibilerden.

O konuşmadan sonra işte sabah düzenlemesinde dervişler kendi sırasını bilen dervişler kıdemsırasına göre dizilmişler, o misafir de hemen onların arasına girmiş, tabi oradaki adabın farkında olmadığı için girmiş. Kimse de bir şey dememiş, dervişlerden de kimse bir şey dememiş, hazırlık bittikten sonra haber veriyorlar şeyh efendiye efendim görüşünüze hazırdır her şey diye, şeyh efendi çıkıyor kontrol ediyor, işte dervişanı bakıyorki o misafir kıdemli dervişlerin arasına girmiş, bir arkadaşına diyor ki „al onu şu develerin arkasına götür" alıyorlar onu develerin arkasına sıraya koyuyorlar. Misafir şaşırıyor tabi neden böyle yaptılar diye izahat gerekiyor, şeyh efendi diyor ki „oğlum o develer senden daha çok hacı" diyor.

Sen dört defa hacca gitmişsin bu develer 20 defa hacca gittiler diyor. Yani sayı ile hacca gitmek kıdem oluşturuyorsa o 20 defa hacca giden senden daha değerlidir demek istiyor. Neden, çünkü o gittiği zaman oranın taşını toprağını hesap etmiş kimle görüştü kimle kalkıştı onları hesap etmiş, sen oraya o paşayı görmeye değil oranın gerçek paşasını gerçek sahibini görmeye git, demek ki suret olarak hacca gitmiş, işte böyle suri olarak yapılan şeyler bir değer ifade etmiyor. Afedersiniz deve gibi gitmiş gelmiş, o deve ondan daha takdire layık.

Bazı eski kitaplarda okuduğumuz aldığımız bilgilerden yararlanarak söylemeye çalışıyoruz, tecrübelerimizden gördüklerimiz-den yaşadıklarımızdan kitaplarda yazar ki yeni bir derviş gelmiştir, kısa sürede muhabbeti fazla olduğundan

dikkat çekmeye başlamıştır, hızlı ilerleme yapmıştır, eski dervişler çekemezler onu, ortada nifak çıkarmaya başlarlar. Bu bir çok dergahlarda görülen bilinen şeylerdir. Yani bu oluşumlar olur, ama bunlar olacak diye hakikat gizlenemez, hakikat ne ise hukuk kuralı ne ise o uygulanır. Bir kişi bir kişiden beş sene evvel gelip derviş olmuştur, ama gerçek yönde çalışmasını sürdürmediğinden beş senede alması gereken yolu 15 senede almıştır. Ona da bir şey denmez bu da bir kabiliyet meselesidir.

Ama kendinde ihmali dolayısıyla bir geri kalma varsa ondan o sorumlu olur. Kime sorumlu olur, kendine sorumlu olur. Çünkü onun geri kalması kendinden başkasına zarar vermez en büyük zararı kişi kendine verir. Nasıl demişler; „Kendi kendine ettiğin Âdem bir araya gelse edemez alem“ demişlerdir. Yani kişinin kendi kendine verdiği kötülüğü bütün alem Ademler bir araya gelse o kadar kötülük yapamazlar insana. Ama kişinin de kendi kendine yaptığı faydayı bütün Âdem’ler bir araya gelse gene yapamazlar. Çünkü insan devamlı kendi kendinle beraberdir, herhangi bir kimse onunla o kadar beraberlik sürdüremez ki ona zarar versin. Biz yaşadığımız her anın her salisesi kendi kendimizleyiz, nefsimiz ile beraberiz.

Işte bunu ne kadar çok kontrol altında tutarsak o kadar vakitlerimiz zhy olmuş ihya olmuş olarak geçer. Kendimizi unuttuğumuz sürece o süreler bizde ölü öldürülmüş süreler vakitler olarak geçer. Yaşanmamış ölü hükmünde geçer, ama öldü bitti değil, oradan sorumluyuz, neden çünkü o hayatımızın devresini biz öldürmüş oluyoruz. Zaman kayıbına kendini uğratan kimse katil hükmündedir, bir insanı öldürdüğünüz zaman onun neyini elinden alıyorsunuz, hayatını elinden alıyorsunuz, Cenab-ı Hakk’ın vermiş olduğu „Hay“ Esmasının zuhurunu ortadan kaldırmış oluyorsunuz. Işte bizde kendimizde gaflet yönüyle bu hayatımızı öldürdüğümüz zaman hayatımızın o bölümlerinin katili oluyoruz.

Diyelim ki ömrümüz 60 sene üzerinden 6 senesi gafletle geçti, işte biz 6 senelik ömrümüzü öldürmüş oluyoruz. Bunu

yapmak için diğer zamanlarda biraz daha fazla çalışarak o eksiği kapatmak gerekiyor. Işte daha evvel el almış, ders almış bir kişinin yaptığı iş buna benzer. Yani gaflet içerisinde hayatını sürdürdüğünden zaman zaman gaflet, zaman zaman hayata döndüğünden o gaflette geçirdiği zamanlar kendisi için bir kayıp olmuş olur. Yalnız burada iyi niyet mühimdir, eğer o kişi gerçekten gayret ediyor da yani gayretini gösteriyor da ama kabiliyeti onu fazla ilerletmiyorsa o ondan sorumlu olmaz. Ama kabiliyeti var da onu kullanmıyorsa kullanmadığından sorumludur.

Bir kamyonet düşünelim, istihap hakkı beş yüz Kg, bu yük ile giderse o hakkını almış oluyor. Ama onun istihap haddinden fazla koydunuzmu bir müddet sonra lastikler, motor, yayları da her tarafı bozuluyor. Çünkü onu imal eden fabrika bunun gücünü tesbit etmiş, bu kadarlık kamyon ama biraz daha büyük kamyonet 1,5 ton istihap haddinde yazıyor. Işte ne yapmak lazım, 1,5 istihap haddi olan kamyoneti 500 Kg ile yola çıkarırsan ona da yazık olmuş olur. Başka taşınacak yoktur da sadece beş yüz kilogram yük vardır boş da gidebilir o ayrıdır, ama orada 1,5 ton yük var kamyonetin istihap haddi de 1,5 ton şöför ve yol durumu da müsait bunun yerine 500 Kg yükle gerideki bir ton yükü orada bırak tekrar gel bir beş yüz Kg daha al tekrar gel bir beş yüz Kg daha al bakın ne kadar zaman israfı ve enerji israfıdır.

Işte Bakara 286. Ayetinde لا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلا وُسْعَهَا bir bölüm geçer, „Allah mükellef kılmaz insanları mükellef kılar ama gücünün yeteceği kadar mükellef kılar“ işte bir insanda ezeli programında kabiliyeti o derece ise ama onu ortaya koyuyorsa bütün gücü ile işte o görevini yapmış sayılır. Isterse diğerinden biraz geride kalsın. O sorun ayrıdır, diyelim ki bir araba saatte yüz Km gidiyor, bir araba da saatte elli Km gidebiliyor, kabiliyeti odur, onu yan yana yarıştırdığınız zaman bu haksızlık olur. Yüz Km giden yüz Km ile gidiyorsa elli Km ile giden de elli Km ile gidiyorsa ikisi de görevini yapmış demektir. Onların gidişler eş değerdir. Neden kendi güçlerine göre, hani

güreşçileri bile ağır siklet diyorlar, tüv siklet diyorlar, hafif siklet diyorlar, 50 Kg da güreş ya da boks yapanı 80 Kg da güreş yapanla karşılaştırmıyorlar. Eş değerde karşılaştırıyorlar.

Işte iki derviş var, diyelim bunların kabiiyeti aşağı yukarı birbirine yaklaşık ama bir tanesi çalışıyor bir tanesi çalışmıyor, çalışan tabi ki kendi gayretince ilerleyecek, Cenab-ı Hakk ikisine de kabiliyet vermiş ama birisi biraz nefsine rahatlık tanıdığından o yöne döndüğünden koşuda biraz geriye kalmış artık o onun suçudur. Ben neden geriye kaldım da şeyh efendi onu neden ileriye geçirdi demeye hakkı yoktur. Şimdi bunu analiz etmeye bakalım.

MOLLA MUSLİHİDDİN-SÜNBÜL EFENDİ

Merkez efendi Sümbül sinan Hz lerine zaman zaman gider, Merkez efendi daha Merkez efendi olmazdan evvel O'nun ismi Muslihittin imiş, Molla Muslihittin Merkez Efendi'nin eski ismi, medresede eğitim yapıyor, şeriat tahsili yapıyor, zaman zaman da sümbül efendinin derslerine katılıyormuş.

Fakat gizli yerlerden derslerine katılıyormuş, Sümbül Efendiye gözükmek istemiyormuş, neden hem derslerine katılıyor, hem de O'nun bazı sözlerini inkar ediyormuş. „olmaz böyle şey“ diye. Yani Vahdet mertebesinden konuştuğu için kendisi de şeriat mertebesinde o gözlükle baktığı için sözleri ters gibi geliyor. Aslında dinde terslik yok, mertebeler itibariyle değişik yaşantılar vardır. Ama budeğişik mertebelerdeki yaşantıları bilmeyen kimse tarikat ile şeriat birbirini naks eder derler, yani tarikat ehlinin yaptıklarını bazen yanlış olduğunu düşünürler bilhassa Hakikat ehlinin sözlerini yanlış kabul ederler, aslında yanlışlık yok birbirinin üstüne bina edilmiş şeylerin nasıl olduğunu bilememek vardır, anlayamamak vardır şeriat ehlinin aklı ermez çünkü tevhid işine, Vahdet birlik işine.

Şeriat ehli ikilik üzere hayatını sürdürür, ama bulunduğu yerde o da geçerlidir, bu ne demek şeriat ehli ötelerde olan bir Allah'a inanır ve ona secde eder. Aman yarabbi diye, çünkü tenzih hükmü vardır, onların o anlayışta onların değil o anlayışta tevhid ehli ise teşbihten Vahdetten bahseder, aynı mevzuya başka açıdan bakar, tabi başka pencereden bakınca görüş sahası da değiştiğinden değişikmiş gibi zannedilir. Halbuki birbirinin üstüne bina edilir, diyelim birinci kattan bakanın manzarası başkaolur 12. Kattan bakanın manzara görüşü başka olur. Hepsinin söylediği de doğrudur, doğruyu görmüşlerdir.

Ama işte birinci kattan bakan biraz insaflı olması lazımdır, yukarıdan bakanı inkar etmemesi lazımdır. Ediyorsa ya şartlanmış olarak ya da körü körüne gidiyor olarak ediyormuş olur. Çünkü o da yukarıya çıktığında o manzarayı görecektir. Insan bilmediği şeyi inkar edemez, ihtiyaten ben şimdilik bilemiyorum ama belki öylesi de vardır diye ihtiyati olarak düşünmesi lazımdır. İşteMolla Muslihittin zaman zaman Sümbül efendinin derslerine katılır fakat kendini göstermezmiş, neden utancından çünkü bir taraftan O'nun sözlerini red ediyor, yanlış söylüyor diyor, mollalık var ya serde böyle olmaz bu ama içinden de bir duygu mıknatıs gibi çekiyor gene O'nun sohbetlerine gidiyor, ama direk arkasına saklanıyor, yan tarafa saklanıyor göstermek istemiyor kendini ama kulak ile duyuyor.

Bir gün Sümbül Efendi vaaz ederken 15-20 dakika konuşuyor, bir boşluk veriyor, tekrar söze devam ediyor, 15-20 dakika daha konuşuyor, tekrar bir boşluk veriyor 15-20 dakika daha tekrar konuşuyor. Üçüncü konuşmasını bitirdikten sonra „ey camat anladınız mı ben neler konuştum" şimdi bir kısmı birinci konuşmasının çoğunu anladık efendim diyorlar, yani ilk bölümü anladık efendim diyorlar, peki ikinci bölümü anladınız mı, bazıları anladık bazıları anlayamadık efendim diyorlar, peki üçüncü bölümü anladınız mı, hiç kimse anlayamadık efendim diyorlar. Tabi anlayamazsınız direğin arkasındakine konuştum ben onları diyor. Görmediği halde o zaman Molla Muslihittin oradan çıkıyor, geliyor Sümbül Efendinin elini öpüyor, ona derviş oluyor. Yani artık Mutmain oluyor artık iyice

içinden geçenleri bildi, anlattığı mevzular da derin oldukça Vahdet mevzuları ama O'nun belirli bir açılımı olduğu için onları aldı ve de boyun büktü, ne yaptı secde etti, manasında yani eşiğe baş koydu, Mollalığı bir tarafa attı.

Daha evvelki Mollalık medrese ilmi benlik ilmi onu secde etmesine mani oluyordu, neden, ben daha çok biliyorum ben daha çok Arapça biliyorum ben daha çok ayet biliyorum, yahut ben de onun kadar biliyorum en azından gibi benlik yapıyordu o ilim onda. Kendini alim görüyordu yüksek görüyordu, ama baktı ki Sümbül Efendinin ayetlerdeki anlayışı oraya bakış açısı onun derinliğine inmesi kendi ilminin çok üstünde ve dışında bir hadisedir. Onun için onun ilmini kabul etmek zorunda kaldı. Evvela inkar ederken ilim olarak ispatladığı için Sümbül Efendi o Hakikatleri kabul etmek zorunda kaldı.

Şimdi hadiseye geliyoruz ve bu kısa süre içerisinde eski dervişlerin önüne geçti. Hadi bakalım şimdi Sümbül Efendi olmaz oğlum sen dur bakalım daha eski dervişler vardı senin dersin daha buraya gelmedi mi diyecekti ona, hayır öyle şey olmaz, erin hakkını vermek lazımdır, hani ne derler „yiğidi öldür ama hakkını ver" derler bakın yani hakkını almak daha kötü, işte hiç bir idareci de çevresindeki insanları kayırmaması lazımdır. Bu daha eski bunun parası daha çok bunun çevresi daha çok gibi tabi ki eskilere hakaret babında değil eskilerin de hizmeti çoktur, onları da bilmek lazımdır, onların da hakkını korumak lazımdır, ama nerede ne gerekiyorsa onu yapmak lazımdır.

Bu yol şahsi bir yol değildir, Allah'ın yolu şahısların yolu değildir, bir şeyh efendi kendisinden sonra görev bırakacağı kimseyi çok iyi seçmesi lazımdır. Kendini çok sevdiği için değil veya ona çok hürmet ettiği için değil, daha çok masraf ettiği para harcadığı için değil, Hakk yoluna aralarındakinin hangisi daha fazla hizmeti olabilecekse arkasından onu tayin etmesi lazımdır. Bakın kendine hizmeti, çevreye hizmeti değil, Hakk yoluna hangisi daha çok hizmet edecek kapasitede ise kabiliyette ise isterse ötekilerden fakir olsun, ister şöyle veya böyle olsun, mühim olan mesele Allah'a hizmettir. Hakk'a

hizmet çevreye hizmettir. Neticede ne denmiştir, halka hizmet Hakk'a hizmettir, çünkü halkta zuhurda olan Hakk'ın varlığıdır.

Işte bir gün dedi kodular başlıyor, Ümmi Sinan dergahında işte efendim biz daha eskiyiz de işte şöyle oluyor da böyle oluyor da işte o dahaçok seviliyor da daha dün geldi de işte şöyle böyle gibilerden dedi kodular başlıyor, bu dedi kodular Sümbül Efendinin kulağına gidiyor, bir gün bütündervişleri topluyor, diyor ki yaz mevsim bahar hadi çocuklar bana birer demet çiçek toplayın bu bahçelerden yani çayırlardan kimsenin ekili dikili arazisinden değil, dağdan tepelerden bana birer demet çiçek getirin özledim diyor. Kıştan çıktık biraz saksıya koyalım da gönlümüz açılsın diyor.

Bütün dervişler dağılıyorlar o yeşil çiçek daha güzel ne güzel sarı çiçek açmış işte lale açmış sümbül açmış, hepsi birer demet çiçek toplamışlar getirmişler, Molla Muslihittin de dolaşmış, dolaşmış bir kırık çiçek görmüş kırık yerinden onu koparıp almış ama çiçek kurumuş durumda dolaşmış başka çiçek yok elinde o çiçeği almış getirmiş, diğer dervişler tek tek takdim ediyor, efendim buyurun diyorlar o da sağ olun oğlum ne kadar güzel çiçekler toplamışsın bak nede güzel kokuyor falan, derken Muslihittn efendiye sıra gelmiş şimdi hepsinde koskoca demetler var ellerinde o garibin bir tek soluk kurumuş çiçek dalı var elinde buyurun efendim ben de bunu getirebildim diyor.

Bakıyor ki oğlum ne bu hal bak arkadaşların ne kadar güzel çiçekler getirdi yoksa sana çiçekmi kalmadı yani hepsini onlar mı topladılarda sana çiçek mi kalmadı deyince, efendim diyor hayır diyor çiçek vardı daha tarlada ben de koparabilirdim ama diyor, hangi çiçeğin başına gittiysem elimi uzattıysam يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ Cuma /1ayeti hükmüyle hepsinin tesbihattaolduğunu duydum tesbihlerini işittim diyor. Onun için hiç birisini koparamadım yani tesbihlerini kesemedim kopardığım zaman tesbihatına mani olacaktım onlar rablarını tesbih ediyorlardı bundan onları men edemezdim peki bu çöp ne diyor, işte bu da rüzgardan

veya biri tarafından kırılmış tesbihatı durmuş bunu da sizin huzurunuza getirdim sizin tesbihatınızdan faydalansın diye diyor.

Ondan sonra çevresine dönüyor, eski dervişlere gördünüz mü benim muhabbetim nedenmiş ona diyor, işte hepsi sonra anlıyorlar ondaki olan füyuzatı, gelişmeyi ve orada şu sözü söylüyor, bir başka hadise de öyle oluyor, bir imtihan daha oluyor aradan bir müddet geçtikten sonra da diyor ki bir sohbet esnasında dervişlere dönerek ey çocuklar siz Allah'ın yerinde olsaydınız misal olarak bu alemleri nasıl halk ederdiniz işte kimileri diyor ki efendim ben hep yaz olmasını isterdim neden işte kışın soğukta mahlukat kalmasın yakacak derdi olmasın, demiş oh iyi olur ne güzel düşünmüşsün demiş.

Derken sırayla sen ne yapardın oğlumdemiş ben herkesi giydirirdim kimseyi örtüsüz bırakmazdım sen ne yapardın ben de herkesi yedirirdim kimseyi rızıksız bırakmazdım işte sen ne yapardın sırayla soruyor, ben de işte herkese ev bark edindirirdim himseyi açıkta bırakmazdım gibilerde kendi hayallerine göre bir şeyler düşünüyorlar, Molla Muslihittine sıra gelince oğlum sen ne yapardın efendim ben her şeyi **merkezinde bırakırdım**, yani olduğu gibi bırakırdım, neden oğlum herkes bir fikir attı ortaya efendim diyor Allah zaten bunun en güzelini yapmış onu mülkünde ona müdahele edecek bir halimiz yok ki daha güzelini yapmamız mümkün değil ki ne kafamız o kadar işler ne irademiz ne malımız yapabilecek halimiz vardır, en güzelini yapmıştır merkezinde bırakırdım diyor.

Ondan sonra hadi oğlum senin adın „**Merkez**" olsun bundan sonra diyor. Ondan sonra Merkez Efendi bu hadiseden sonra ona lakab oluyor. Mollalığı unutuluyor, Muslihittin ismi unutuluyor ve Merkez oluyor ismi. Işte tarihte bu tür hadiseler dervişler arasında geçen bu tür hadiseler olur, mesela ben kendi hayatımdan size örnek vereyim pek sevmem kendimden bahsetmeyi ama mevzu geldiği için biz Cenab-ı Hakk'ın lutfuyla Cenab-ı Hakk'ın düzenlemesi ile aile içerisinde yani akraba içerisinde bir büyüğümüz vardı, biz ona

„enişte“ derdik, çocukluğumuzda ama sonradan baktık ki o suret olarak „enişte“ imiş ama manada babamızmış bizim, yani görüntü olarak enişte yani babamın ablasının beyi yani eşi, çocukluğumuzda enişte enişte herkez enişte diyor biz de enişte dedik, sonradan baktık ki bu enişte lakabı zahirdeki lakabıymış.

Özde ise bizim babamızmış, mana olarak öyle tecelli etmiş, işte yavaş yavaş buluğ çağına erince aklımız başımıza gelmeye başladığı zaman anladık ki o enişte değil efendi babaymış. Aradan bir hayli zaman geçti, belirli bir Hak yolunun içerisinde bulduk kendimizi, çocuk yaşlarda genç yaşlarda ama bu yola bizden çok daha evvel girmiş, ve epey yol almış kimseler vardı. Biz onlara büyüğümüz ağabeyimiz diye bakıyorduk öyle hitap ediyorduk. Vaktaki zaman geçti, tabi hayat durmuyor, belirli yaşlara ulaştık, Nusret Babam Rahmetullah-ı aleyh Allah onlardan razı olsun haklarını ödememiz mümkün değildir, nihayet baki aleme teşrif etmezden evvel buradan veda etmezden evvel oğlum dedi bu iş sana kaldı, bakın benden daha çok yaşlı çok daha tecrübe sahibi kimseler vardı, bizim onlar ğabeylerimiz yani biz bu işlere başladığımız zaman onlar bir hayli yol almışlardı, biz onların en küçüğü olduğumuz halde bize bıraktı.

Takdir-i ilahi böyleymiş yanlış anlamayın bir şey anlatmak için söylemiyorum sorulan sorunun cevabını daha yaşanmış hadiselerden vermek için bunların içerisinde yani halife olan diğer büyüklerimizin hepsi bize tabi oldular sonradan. Tabi biz onlara gereken hürmetimizi gösterdik hiç bir zaman onların üstünde her hangi bir otorite kurmak gibi herhangi bir büyüklük gibi haşa kesinlikle, her zaman onlar bizim başımızın üstünde yerleri vardı halen daha yerleri vardır ve hürmetimiz sonsuzdur hepsine, bu mesele başka hizmet meselesi başkadır. Şimdi onlar bana kızsalarmıydı, darılsalar mıydı, bağırsalar mıydı, hayır tabi onlar da öyle yaptılar, hiç sesleri çıkmadı mademki böyleymiş, diye iş böyle oldu. Yani geride kalmanın bir kişinin kusurundan oluş şekli var, bir de kişinin kabiliyetinin o kadar olmasından kaynaklanan bir oluşum var. Işte kişi kendi kusurundan geriye kalmışsa onun suçlusu kendisidir, başka

kimse değildir, ama bir kişinin kabiliyeti o kadarsa ortada suç aranmaz. O kişinin de bir hak iddiasında bulunması da yanlış olur.

Ben daha eskiydim de bu benim hakkımdı da gibi sözlerde bulunması yanlış olur. Yalnız şeyh efendi kendinden sonra gelecek kişiyi kendi menfaatine uygun olanı değil Hak yolunun menfaatine uygun olanı bi taraf olarak seçmesi gerekir. Bakın şimdi imam bile olacak olan kişide neyi arıyorlar, iki kişi var diyelim birisi imam tayin edilecek bir yere evvela hangisinin kıraatı daha güzel iki eş değer gibi gözüken hangisinin kıraatı daha güzel hangisinin daha çok ezberi var, diyelim ki bir tanesi 20 sure biliyor, diğeri 21 sure biliyor, işte o 21 sureyi bilen o yönde ondan ileridedir. Her şeyi eşit olur da o bir sure fazla olursa o imam olması lazımdır.

Diyelim kıraatları ve her şeyleri uygun ama birinin sesi daha mülayim daha güzel işte sesi güzel olanın imam olması lazımdır eş değerde dahi olsa, diyelim ki hepsi beşer sayfa hafızlık yaptı, yani her cüzden beş sayfa ezberi var, ötekinin de beş sayfa ezberi var, ezberleri eşit ama birinin kıratı sesi tonu daha hoşsa onun imam olması lazımdır. Ama öteki imamlık yapmayacak mı tabi ki yapacak yeri geldiği zaman o da faydalandıracak kendi buluduğu camiada çevrede, kendinden daha üstünü yoksa o da orada görev yapacak.

Şimdi birde diğer yönden meseleye bakalım biz hep dervişler yönünden meseleye baktık bir de şeyh yönünden bakmak lazımdır, yani şeyhi incelemek lazımdır. Şimdi biz dervişleri inceledik eğer ismi bir şeyh efendi olan kimse hakikaten şeyh ise yani irfan ehli ise onun üzerinde tabi konuşulacak bir şey yok söz yoktur, o hakkı ile görevini yapar, ama ismi şeyh te o makamın insanı değil ise bu sefer onun üstünde durmak lazımdır. Tam tersi de oluyor işlerin bir dervişin kabiliyeti oluyor, çok güzel kabiliyeti oluyor, fakat o kabiliyet işlenemezse o suç dervişte değil şeyh efendidedir.

ŞEYHLİK ÜZERİNE BAZI DÜŞÜNCELER

Şimdi bakın elinizde bir top altın madeni var, ham altın külçesi var, o külçenin takıya dönüşmesi için potada evvela eritilmesi lazımdır, yani kaynatılması sıvı haline getirilmesi lazımdır. Üzerinde bulunan her türlü curufun temizlenmesi lazımdır. Ondan sonra yapılacak malzemenin kalıbının oluşması lazım sonra da o altını o kalıba dökmek lazım ki istenilen eşya meydana gelsin, takı meydana gelsin, insanın üzerine konacak şerefe ulaşsın. Şimdi biz bakın ne kadar yanlış düşünüyoruz, altını bileğimize taktığımız zaman boynumuza taktığımız zaman veya bir yere taktığımız zaman altınla kıymetlendik zannediyoruz. Altın ile değerlendik zannediyoruz.

Halbuki altınla biz değerlenmiyoruz, altın bizim ile değer kazanıyor. Neden, çünkü altın bizden değerli değil ki, biz altından da değerliyiz elmastan da değerliyiz, Cenab-ı Hakk'ın mana aleminden zahir aleme gönderdiği elmastan pırlantadan çok daha değerli varlıklarız biz. Çünkü Cenab-ı Hakk'ın ruhuyla teciz edilmişiz, Cenab-ı Hakk'ın nuruyla teciz edilmişiz, Nur mu daha değerli, altın mı daha değerli, malzeme mi daha değerli, ama altına takıya dolara değer veriyoruz biz nefsimize yaradığı için. Ve de baş tacı ediyoruz bu sebepten ortada insan olmasa burası yığınla altın olsa neişe yarar ki hayvanın bile önüne at hayvan bile yemez derler. Yemez tabi ne yapsın karnını doyurmaz ki, bir de işin bu yönü vardır.

Yani dervişin geriye kalmasının iki sebebi var, birisi kendi gayretsizliğinden birisi de götürücünün yetersizliğinden biz şeyh efendileri yanlış tanıyoruz ne yazık ki şeyh efendinin her şeyi bildiğini her mertebede hareket edebildiğini zannediyoruz. Halbuki öyle değildir ve onlara haksızlık yapıyoruz. Yalnız onlar da bu haksızlığa çanak tutuyorlar ya işlerine öyle geliyor ya hoşlarına öyle geliyor. Şimdi bakın şeriat, tarikat hakikat marifet din-i islamın dört mertebesi var, bir de bunları anlayan insan-ı Kamil var. Dört mertebesi vardır. Şeriat mertebesini imamlar, tarikat mertebesini şeyh efendiler, hakikat

mertebesini Arifler, Marifet mertebesini Arif-i Billahlar ancak eğitebilir. Çünkü bunların hepsinin sahası başkadır. İmam efendi şeyhlik yapamaz, sahası değil bilemez çünkü, şeyh efendi de ariflik yapamaz, işte biz şeyh dediğimiz kimsenin hem şeyh, hem arif, hem de Arif-i Billah olduğunu zannediyoruz. Genel kanı olarak tarikatlarda. Şeyh efendi her şey demek değildir, bunun çok açık bilinmesi lazımdır. Kim nedir nerededir, ona göre tesbit edilsin ona göre gidilecekse arkasından gidilsin gidilmeyecekse gidilmesin.

Bir şeyh efendi hem Ariftir, hem de Arif-i billahtır, o ayrı olabilir, ama bir şey efendi Arif ise arif-i Billah ise şeyhlikte kalmaz. Yani o mertebede kalmaz. Çevresini de kendi düzeyine çıkarır. Mutlaka çıkarır siz helikopter ile gidiyorsanız aşağıya bir ip merdiven uzatmışsanız o merdivene tutunan kişiyi alırsınız helikopterin içine koyarsınız. Onu yerde yürütmezsiniz, şeyh efendi helikopter ile yukarıdan gidecek dervişler aşağıda yürüyerek gidecek nerede kaldı bu birlik nerede kaldı onun miraç ettirmesi yukarıyaçekmesi, demek ki helikopterde değil o da yürüyor mesela yani kimse için eleştiri mevzu değildir, yani tesbit etmek için söylüyoruz yoksa beni kimsenin hali ilgilendirmez biz kendi yaşantımıza bakarız herhangi bir şey soran olursa onu cevaplamaya çalışırız bilirsek bilmezsek ondan Allah razı olsun deriz, bilmediğimiz bir şeyi araştırma fırsatı yolu açılmış olur.

Araştırırız öğreniriz eğer mümkünse araştırdığımızı bildiririz görebilirsek göremezsek de biz faydalanırız. Bir insan her şeyi biliyor demek değildir, yani bir insan şeyh olmakla beraber herhangi bir şey olmakla her şeyi de bilmek zorunda değildir. Şeyh efendinin görevi yeni gelen canları nefis mertebesinden çıkarıp Hakikat-ı İlahiyeye ulaştırmak ruh mertebesine ulaştırmak görevi budur, bunun dışında hayat yok mu var, bir sürü bilgiler var bir sürü sanat var bir sürü sosyal dallar var, şeyh efendinin bunları bilmesine gerek yoktur. O yönde ihtiyaç sahibi kimse orada ihtisası olana gider avukatlık işi varsa avukata gider, hakimlik işi varsa hakime gider. Yani şeyh efendinin bunları bilmesi bir şey değildir.

Şeyh efendilerin bilmesi lazım gelen şey Allah yolu nasıldır, ve bu yollarda hangi menziller vardır. Kişi hangi sürede hangi zamanda nereye gelmiş nerede yaşıyor, yolun kaçıncı kilometresinde işte yolcunun bunu bilmesi lazımdır. lüzumlu olan hadise budur, derviş için en mühim hadise budur, hala hazırda ben yolun neresindeyim, işte efendim on senelik dervişliğimiz var, 25 senelik dervişliğimiz var soruyoruz kardeşim nerdesin sen diye 25 senedir yoldayım tarikat ehliyim diyorsun tarikat ehli ne demek yol ehli demektir peki bu yolun neresindesin, bunları vakti ile düşünmemiz gerekmektedir.

KENDİLERİMİZ HAKKINDA BAZI DÜŞÜNCELER

Bugün 22/ 2000 Pazar günü İkindi vakti İzmir Karabağlar aktepedeki yerimizdeyiz Cenab-ı Hakk cümlemize hayırlar ihsan etsin gelecekte de hayırlar yazsın inşeallah ömürlerimizin sonlarını en iyi şekilde kendini idrak eden kendisini bilen gerçekten kendisine kul Rasulune ümmet olan kimselerden eylesin, nefsimizin şerrinden çevrenin şerrinden zorluklarından zararlarından muhafaza eylesin kendi yolumuzda devamlı olarak gitmemizi nasib etsin. Gaflete düşmekten muhafaza eylesin her birerlerimizi başkalarının kusurlarını görmekten onlarla oyalanmaktan muhafaza etsin. Kendi kusurlarını anlamaya çalışan kendi eksikliklerini tamamlamaya çalışan hakikat-ı İlahiye yolu üzerinde seyrini tamamlamaya çalışanlardan eylesin.

En iyi şekilde Hz rasulullah'ı Hakikat-ı Muhammediyeyi ve ilahi hakikatleri ve kendi nefsini bilenlerden eylesin. „men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu" hadisi hükmünce onun sırrı onun hakikati hükmünce kendi varlıklarımızı en iyi şekilde bilen kimselerden eylesin inşeallah. Daha önce de bahsettiğimiz gibi Hakk yolunda dervişlik kolay bir şey değildir, hiç ihmale gelecek dalga geçmeye gelecek veya hafife alınacak bir mesele olmadığını zaten hepimiz biliyoruz, bu alemde rızkımızı çıkardıktan sonra yapmamız gerekli en mühim

işlerden biri olduğunu da biliyoruz bilmek zorundayız bu ciddiyetle işe bakmak zorundayız. Hiç bir kimseden çekinmeden hiç bir kimseye kul köle olmadan hürmet başka kul köle olmak başka bunu ayıralım kimsenin kulu olmadan karşımızdaki kim olursa olsun kendi asalatimizi idrak ederek kendi varlığımızı kendi yaşantımızı kendi hakikatimizin ne olduğunu idrak ederek Mevlana Hz leri buyurur „Kapımıza gelen geda ise bay olur, bay ise sultan olur" hakikati içerisinde kendi sultanlığımızı idrak edelim. Başkası padişah olsa sultan olsa amir olmuş olsa bize ne faydası olur, ne zararı olur. Bize onları sormazlar bize bizi sorarlar bu dünyaya ey kulum seni gönderdim ne oldun orada yani kendi nefsinin amiri mi oldun, yoksa nefsinin memuru mu oldun, diye sorarlar, işte biz nefsimizin memuru değil nefsimizin amiri olmak için geldik buraya. Yani nefsimize emretmek için onu kullanmak için ondan istifade etmek için geldik ama ne yazık ki işin tersi oluyor, nefsimiz bizi kullanıyor, biz onun memuru oluyoruz.

Işte evvela nefsimizin kulluğundan sonra kullara kulluk olmanın kulluğundan kurtulmamız gerekiyor. Ama bu demek değil ki her hangi bir ilim adamına karşı asi gelmek onu reddetmek gibi değildir, tabi ona lazım gelen hürmeti saygıyı göstermek istifade edildiği kadar ondan istifade etmek ama isyan etmemek şartıyla ama aklına yatar yatmaz o tabi ayrı meseledir kişinin kendi hürriyetidir. Ama körü körüne bir yere gidipte vaktini heba etmemesi insanın.

Cenab-ı Hakk bütün bu alemleri var ettikten sonra bu alemde yaşayacak kendini tanıyacak kendini bilecek bir varlığı meydana getirmeyi murad edince Âdem (as) ı halk etti. Neden halk etti, kendine ayna olması için yani kendinde olan esma-ı İlahiyeyi, Sıfat-ı İlahiyeyi, Sıfat-ı Zat'ıyeyi zuhura getirecek bir mahal olması için. Şimdi sizin çok güzel bir sarayınız olsa bir mülkünüz olsa ama orada size ayna olacak eş olacak hemdem olacak sohbet olacak gidecek bir arkadaşınız olmazsa saray da olsa orası insan tıkar orada insan kendi başına vakit geçiremez. Bir ayna ister, işte Cenab-ı Hakk kendini seyretmek için Âdem (as) ı halk etti.

Yani kendindeki ilahi hakikatleri idrak edecek O'na „Ya rabbim" diyecek diyebilecek bir ağızı halk etti bir gözü bir kulağı halk etti O'nun sesini duyup cevap verecek bir mekanizma yani bir muhabbet ehli halk etti, Âdem (as) da kendine aynen bir ayna aradı Cenab-ı Hakk da onun karşılığında Havva valideyi halk etti. Havva valide de kendine bir ayna aradı ondan da çocukları meydana geldi. Çocukları da kendine bir ayna halk etti onlar da eşlerini buldular, onlarla birbirlerini seyr etmeye başladılar. Bu seyir böyle bu günlere kadar geldi, işte eğer biz bizim için var edilen şeylere aynaolup kapılır da onlarla meşkul olur eğlenirsek rabbımızı arkaya atmış oluyoruz, O arkada kalmış oluyor. Önümüzdeki eşyaile meşkul olmuş oluyoruz, işte o zaman da „evladikum ezvacikum" fitne hükmüne girmiş oluyor. Yani hakk'ı terk edip bize bağlı olan çocuklar ve eşya mal mülk ile ilgilendiğimiz zaman Hakk'a ayna olamamış oluyoruz.

Yani sırtımızı dönmüş oluyoruz, bundan büyük de vefasızlık olmaz zaten bu alemde, asli görevimizi unutmuş oluyoruz. Işte Cenab-ı Hakka olan görevimizi yani aynalı görevimizi yaptığımız süre içerisinde bize bağlı olan varlıklara da sevgi saygı gösterirsek merhamet gösterirsek o zaman o varlıklar bu dünyanın ziyneti olmuş oluyorlar. Yani bu dünyanın güzellikleri süsü olmuş oluyorlar neden Hakk'ın verdiği birer nimet olarak görülüyorlar. Işteinsanlar yeryüzünde yaşıyorlarken nefsani ve benlik halindeki menfeat sağlamaları kendisinin Hakka ayna olmasına mani oluyor. O zaman ne yapılması gerekiyor, kişinin şuurlanıp bilgilenip asli görevi olan Hakk'a ayna olma sürecini başlatması gerekiyor.

Başlamışsa aynayı temizlemesi gerekiyor. Başlamışda aynayı iyi silememişse ki o aynaya bakacak ki Cenab-ı Hakk cemalini seyretsin, la teşbih misal için söylüyorum yoksa ne öyle bir ayna var ne deaynaya bakan var bir misal olarak söylüyorum. Gönlümüzü ayna olarak parlatırsak oradaki evi temiz tutarsak Cenab-ı Hakk geldiğinde yahut ilahi varidat geldiğinde orasını temiz görür kendisini orada temaşa eder seyretmeye başlarsa tekrar gelir, ama bir gelir ayna kirli tozlu paslı göstermiyor bir daha gelmez işte buda insan için en

büyük hüsran olur, Allah'ın kendisini terk etmesi olur neden baştan biz terk etmiş oluyoruz sonra da O bizi terk ediyor.

İşte böyle bir yaşam içerisinde kişi evvela şeriat mertebesinden işe başlıyor, yani namazını abdestini orucunu fiili fiziksel hareketlerini yapmaya başlıyor, bunun daha ileri safhasına geçmek isterse karşısına tarikatlar çıkıyor. Çünkü şeriat mertebesi görevini bitirmiş daha fazla bir şey veremiyor. Yani imamlarımız hocalarımız okullardaki öğretmenlerimiz ancak şeriat mertebesini öğretebiliyorlar. O düzeydeki eğitimi verebiliyorlar. Ama bu islamiyetin çok küçük bir bölümüdür, yani beşte bir bölümüdür, onun için biz eğitimi sadece imamlık düzeyinde bir eğitim ile genelde sürdürdüğümüzden islamiyet doyurucu ve yeterli olmuyor. Başka milletlere de islamiyeti anlatamıyoruz. Anladığımız nedir, bunun dinini anlatmaya çalışıyoruz ama diyeceksiniz ki bu dediğimiz bizim varlığımız değilmidir, değildir, bu bizim mekanımızdır, evimizdir et kemik bizim evimizdir, yahut kafesimiz diyelim bir bakıma.

Şimdi şu evde içinde bulunduğumuz bu mekan da bunun evi burası bizim evimiz değildir. Et kemiğin evi yani sudan yağmurdan sıcaktan soğuktan muhafaza ediyor, ama bizim esas varlığımız „venefahtü" yani ruh hakikatimiz o bizim aklımız, aklımızı muhafaza eden bu ev yahut bu elbise bu evi muhafaza eden de bu taş beton topraktan yapılan evlerdir. İşte Cenab-ı Hakk ezelde bize üflemiş olduğu „Venefahtü" yü biz kendi gönlümüzde yeşertip faaliyet alanına çıkarmamız gerekiyor. Şimdi tohumu yere ekiyorsunuz o sulanmazsa budanmazsa gübresi işte suyu verilmezse kurumaya mahkum oluyor. Ama sulanırsa gübrelenirse aşılanırsa ne yapıyor onun meyve vermemesi diye bir şey söz konusu olmuyor.

Çünkü toprak „Vehhab" esmasıyla kendisine bir verileni yüz veriyor. Yüz misli artırarak veriyor. Bazı yerde bin misli bazı yerde iki misli artırıyor işte durumuna göre ama mutlaka artırarak veriyor. Işte bizim de beden toprağımıza gönül toprağımıza ekilen „Venefahtü" oradan çıkmaması diye bir şey söz konusu değil, çünkü o fidan çok sağlam bir fidan çürümesi bozulması mümkün değildir. Ama biz onun üstüne bir sürü

toprklar atarsak bir sürü çer çöp atarsak onu bastırmış oluyoruz gelişmesine mani oluyoruz. Işte bunun gelişmesi neye bağlı bakımına bağlıdır, onun bakımı kazması sulanması ne ile oluyor, ibadet ile oluyor.

Zikir ile oluyor ve de ilim ile oluyor bilgi ile oluyor.İşte bunların her bir safhasında ne yaptığımızı bilerek yani şimdi bir fidan aldınız kazıyorum diye o fidanın köklerini keserseniz farkında olmadan çok derine daldırırsanız o bel küreğini besliyorum diye öldürürsünüz. Işi o kadar bilinçile yapmak gerekiyor. Budamak için elinze makas aldığınızda bırakılması gereken dalları budarsanız kuru dalları bırakırsanız üstünde o gene gelişmesini sağlayamaz. Ama onu budamayı yapan ehli hangi dalı keseceğini bilir hangi gözeneği bırakacağını sağa sola dengeli yayılması için o ağacın bağın hangi çubuğunu keseceğini bilir. Işte böyle bir bahçivanın eline düşerse o fidan çok güzel gelişir yetişir, vakit geçirmez.

Bakarsınız iki tarla yan yana iki tane ağaç var, ağacın biri gelişmiş gidiyor yükseklere birisi fidan olarak kalmış, neden, birisi bakılmıyor çünkü, işte derviş onun için ne yapıyor o yeni ekildiği halde yeşeriyor gidiyor diğeri daha eskiden ekilmiş olduğu halde orada kalıyor. Işte bu iki yönden ya bahçıvan onu yetiştirmesini bilmiyor veya o fide kaliteli bir fide değil ya ormandan alınmış oraya dikilmiş bir fide veya meyvesiz bir ağaç dikilmiş ama gerçek bir bahçıvan meyvesiz ağacı daaşılar meyveli hale döndürür. Tabi her ağaçtan olmaz da uygun ağaçlardan hatta bakıyorsunuz bir ağacın bir dalında kiraz oluyor bir dalında armut oluyor.

Babam rahmetli çiftçi idi bu tür şeylere çok meraklı idi alır bir kiraz aşısı tutacak ağacı alırdı yahut yerinde çıkış bir ağaç bir çekirdek atılmış o çekirdek çimlenip kendi halinde fidan haline gelmiş onun yeri müsait ise zayi etmezdi meyve yapmazsa ona uygun bir dalı keser aşı yapar bakardık biz bir ağaç üstünde üç türlü kiraz olurdu. Bir sarı kiraz bir pembe kiraz bir siyah kiraz bir turfanda kiraz kiraz mevsimi sonuna kadar ağacın üstünde renkli renkli kiraz dururdu. Işte aşı sahibi sanatkar olursa yani o işin hakikaten vaktiyle emeğini çekmiş

onun sırlarını biliyorsa tecrübesi varsa işte o meyvesi olmayan ağacı ama kabiliyeti olan henüz meyvesi yok ama meyve verme kabiliyeti olan ağacı aşılar ondan meyve alıyordu.

Işte insan ağacı da böyledir bazı insanların kabiliyeti vardır ama aşılayıcısını bulamamıştır aşılayıcısı onu bulduğu zaman aşıladığında o da diğer bakımlı ağaç gibi çok kısa zamanda sürgünlerini verir ve meyveye dönüşür. Işte biz bu dünyada ham malzeme olarak buraya gelmişiz buh am malzemeyi faaliyete geçirmemiz gerekiyor. Yani olgun mamul haline getirmemiz gerekiyor. Bu ne demek insanda bakın Âdem (as) a verilen lutufla وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَٓاءَ كُلَّهَا 2/31 Âdem (as) a Esma-ı İlahiyenin yani isimlerin hepsi verildi. Ondan veraset olarak yani Âdem (as) dan veraset olarak Esma-ı İlahiyenin hepsi bizde mevcuttur. Ama biz aşılamasını bilmemişsek onu hakkıyla sulayamamışsak ve o ağacı geliştirememişsek diyelim ki beş sene içerisinde bir meyve ağacı kemale erer yani en çok meyve verecek hale dönüşür, on beş sene geçmişse biz ondan daha iki armut bir dalda bir armut diğer dalda çıkmış olarak bunu yetiştirdik zannediyorsak tabi o bizim için çok büyük zaman kayıbı olmuş olur. Beş senede yüz Kg armut verecek kapasiteye sahip olan bir ağaç on beş senede iki Kg armut veriyorsa orada bir eksiklik olduğunu hemen anlamamız lazımdır bahçıvansa eğer gerçekte onu anlar ve hemen onu aşılar toprağını yeniler gereğini yerine getirir, ikinci sene iki Kg armut veren en az 25 Kg verir.

Yani daha ikinci sene misli misli artar işte insa da da o kadar büyük meyveler var ki yani insan ağacında o kadar çok değişik oluşumlar var ki ama işte bunları zuhura çıkarmak için onu zuhura çıkartacak ehli gereklidir. Işte nasıl ki bir marangoz diyelim hiç marangoz ustasının yanında çalışmamış olsun rendeyi verin, matkabı verin makineyi verin tahtayı ağacı verin ham maddeyi verin hadi bundan bir çerçeve yap deyin o çerçeveyi yapması için en az yüz sene çalışması lazımdır. Çerçeveyi hiç görmemiş ne olduğunu bilmiyor işte cam nereye nasıl yerleştirilecek çivi nasıl nereye çakılacak köşeler nasıl

kesilecek nasıl birleştirilecek bunları bilmesi bulması uzun seneler alacaktır.

Bunları bilse bulabilse bile bir ustanın yaptığı kalitede olmayacaktır. Çünkü o bir ustanın yanına girerse üç beş sene içerisinde o marangozluğu öğrenecek ama o marangozluğun o kemalatı belki bin seneden beri gelen uzun bir süre tecrübenin neticesinde oluşmuş olacaktır. Yani bir kişi kendi başına yapmaya çalışırsa onda muvaffak olamaz ama onu öğrenen bir sanatkarın yanında çıraklık ustalık yardımcılık yaparsa o süreyi çok kısaltır ve yaptığı iş en sağlıklı iş olur. Neden geçmişlerin yaptıkları işten yararlanmış olarak. Onun eğitimini almış olarak işte biz de kendimizi insan-ı Kamil yapmak istiyorsak daha evvel bu çalışmaları yapmış olan kimselerin yanında bunun eğitimini görmemiz lazım ki yol kısalsın.

Aksi halde ne oluyor, ağacın bir dalında iki tane armut öteki dalında ya yamuk ya daçürük bir armut böylece verimsiz bir hayatın verimsiz bir neticesi oluşmuş oluyor. İşte Cenb-ı Hakk bizi dünyaya en verimli yaşayacak şekilde gönderdi, bütün tecizatını içine koydu, eğer bizde o kabiliyet olmazsa zaten Cenab-ı Hakk bunları istemezdi siz oğlunuza beş lira para verdinizse bununla beş tane ekmek al getir dediyseniz o parayla beş tane ekmek alabileceğini zaten biliyorsunuz ama o çocuk üç tane ekmek getirirse bir tane ekmek getirirse demek ki paranın diğer kısmını zayi etti yahut nefsine kullandı. Ama siz ona beş lira veripte 20 tane ekmek isterseniz bu da olacak bir şey değildir.

Ama parayı tanıyan ekmeği tanıyan zaten bu talepte bulunmaz. Bulunuyorsa bir eksiklik var demektir o işte. İşte biz de hayatımızda nerelere geldik neler yaptık ve neredeyiz şu anda o elimizdeki parayla malzeme ile yani hayatımızın sonu olan o zaman içerisinde ne alabiliriz ne yapabiliriz bu pazardan ne kadar alış veriş yapabiliriz bunları anlayıp tahmin etmesi ona göre hayatını kullanması gerekiyor işte çocuklar „anne“ diye annelerine sarılırlar neden kaynak anneden geldi, hanımlar eşlerine koşarlar bir ihtiyaçları olduğunda neden çünkü kaynak odur. Erkekler nereye gider „Aman ya rabbi“

derler geriye doğru tabi hanımlar da aman ya rabbi derler insan olmak özelliği ile o ayrıdır.

Işte biz de „Aman ya rabbi“ dediğimiz zaman „Aman Allah'ım“ dediğimiz zaman Allah'a dönüp görevimizi Allah'ın istediği şekilde ve rolümüzü o şekilde uygulamamız oynamamız gerekiyor. Yani Cenab-ı Hakk bizi bu aleme ne için gönderdi ise biz kendimizi bu makineyi o işte kullanmamız görevlendirmemiz gerekiyor. Bizim iki tarafımız vardır yani insan oğlunun iki yüzü vardır bir yüzü dünyaya bakar bir yüzü rabbına bakar. Bunların ikisi de çalışacaktır, sadece başımızı rabbımıza çevirir bakarsak dünyayı ihmal etmiş oluruz burası da bir gerçek burada yaşıyoruz ama sadece başımızı dünyaya çevirirsek bu sefer Hakk'ı ihmal etmiş oluruz, o da vefasızlık olur, nezaketsizlik olur, çünkü Cenab-ı Hakk bizi var etti biz kendi kendimize bir şey yapmadık ki.

Bir kahvenin kırk yıl hatırı olur demişler Cenab-ı Hakk bize bütün bir ömür vermiş o kadar muazzam ve muhteşem bir makine vermiş bu dünyayı ayaklarımıza sermiş ve bütün bu alemleri bizim emrimize vermiş havasını kullanıyoruz ateşini kullanıyoruz suyunu kullanıyoruz toprağını kullanıyoruz bizden kira istiyor mu, havamızı kullandın ver bakalım şunu şu kadar götür falan yere işte Allahlık hazinesine şu kadar para öde diyormu, suyunu veriyor bedeva gökyüzünden o kadar tonlarca su nasıl iniyor gök yüzüne hangi hazineden hangi kaynaktan bakın bedeva iniyor, ama diyeceksiniz ay başı gelince faturalar geliyor, onu belediye alıyor yaptığı hizmet karşılığında alıyor.

Tabi onun temizlenmesi ulaştırılması arıtılması dağıtılması memur maaşları tabi bir maliyeti oluyor. Eskiden böyle bir maliyet yoktu kuyularımız vardı, bahçeler vardı, şimdi ne bahçe kaldı ne kuyu kaldı, kuyu açsan da zaten kuyular temiz değil bulamıyorsunuz artık insan o kadar çoğaldı ki her tarafı da kirletiyoruz. Neyse bunlar ayrı konulardır. Işte bir yüzümüzle dünya ile meşgul olacağız diğer yüzümüzle de rabbımızla meşgul olacağız, onun için Efendimiz demiş „*Dünya için ahireti ahiret için dünyayı terk etmeyin*“ demiştir.

Dünya içinde en güzel şekilde çalışacağız mesleğimiz ne ise bunu en güzel şekilde hizmet vereceğiz muhabbetle sevgi ile saygı ile karşımızdakini hiç bir şekilde istismar etmeden zarara sokmadan ama kendimiz de zarar görmeden çünkü kendi hakkımızı da korumak zorundayız.

Kanunen hangi sınırlar içerisinde nasıl bir karşılık yapılan hizmete konmuşsa onu almak suretiyle ama alır dağıtır sonra o artık kişinin kendi haline kalmış bu hakkı böylece yaşadıktan sonra bu sefer rabbımızla olan alış verişi düzenlememiz gerekmektedir. Işte bu alış verişin birinci düzeyi şeriat mertebesindeki alış veriştir. Cenab-ı Hakk ne diyor, beş vakit namaz kılacaksın işte senede bir oruç tutacaksın Ramazanda paran varsa Hac zekat yapacaksın kelime-i tevhidi söyleyeceksin bu zaten baş şartıdır. Bunları yaptığımız zaman zahir manada fiziksel manada madde manasında birinci görevimizi yapmış oluyoruz.

Bu yeter mi, askari olarak yeter yani en alt düzeyde yeter, ama bunun yetmez olduğunu anlayan kimseler, daha çok faaliyet göstermek isteyen kimseler daha çok ilerlemek isteyen kimseler bu sefer ne yapıyor, araştırmaya başlıyor ki ben rabbıma daha çok nasıl yaklaşırım bu sefer karşılarına islam dini içerisinde tarikat diye o litaratürde o kelime ile ifade edilen çalışmaya girmesi gerekiyor, araştırmaya başlıyor. Nerede yakınında bir gurup varsa oraya iltihak ediyor. Işte bu çok tehlikeli ve hassas bir nokta bir yön bir yoldur. Yani tehlikeli dediğim şudur, o girilecek olan gurubun yaşantısının en güzel şekilde evvela araştırılması lazımdır.

Müntesiplerini o gurupta daha evvel girmiş olanların yaşantılarına bakıp bu kimseler Allah yolunda nereye kadar gelmişler ne alabilmişler ne bulabilmişler nasıl bir kanaatlere ermişler onu araştırmak gerekir. Orada da kalmayıp başka guruplara da girip araştırmak gerekiyor. Ondan sonra bunların arasından kafasına hangisi yatıyorsa oraya iltihak edip onun hukuku içerisinde çalışmaları içerisinde kendine bir yön çizmesi gerekiyor. Işte tehlikeli dediğim hadise buradadır. Eğer

katıldığı gurup güzel bir bahçe değilse bahçıvan da güzel bir bahçıvan değilse o da orada heba olup gidecektir.

Böyle olmaktansa bir evvelki halde şeriat mertebesinde kalması kişinin daha evla daha geçerli daha güzel çünkü orada fazla mesuliyeti yoktur, tarikata girdiği zaman ikinci bir mesuliyet yüklenmiş oluyor üzerine. Tarikata giren kimsede değişik haller zuhur etmeye başlıyor, çünkü iç bünyede çalışmalar başlıyor, dış bünyedeki çalışmalara benzemez iç bünyedeki çalışmalar. Ruhani haldir muhabbettir, psikolojik haldir, ayrı bir eğitim ister çok değişik bir sistemdir mana alemi, gönül alemi, iç alemi elle tutulmaz ki tutup civatasını sıkasın gevşediği yerde anahtar ile sıkıştırasın sağlamlaştırasın göz ile görülmez ki gördüğün şey eksi midir, artı mıdır, anlayıp şeriat ölçüsüne vurup düzeltesin ayak ile gidilmez ki gittiğin yeri bilesin bir yoldur ama ayak ile gidilen yol değildir. Iç aleminde, gönül aleminde, mana aleminde ruhlar aleminde gidilen bir yoldur.

Birilerine sormuşlar demişler ki sen dervişleri genel olarak nasıl gördün, be kardeşim demiş ben şu dervişlerde gördüğüm benliği kimsede görmedim demiş. Bakın söze, dervişlerde rastladığım benliğe hiç bir gurupta rastlamadım ne şeriat mertebesinde ne diğer dünyalık guruplar içerisinde rastlamadım demiş. Ama bunun hepsi böyle mi değil tabi ama çoğunluğu böyledir, şimdi efendim ben tarikata girdim işte günde şu kadar tesbih çekiyorum haydi kafaya bir sarık haydi evendim pantılon potur, üstüne de bir pardesü yanlış anlaşılmasın her hangi bir gurupla işimiz yok biz ne bir gurubu yükseltmek için haksız yere çalışırız, yani gereksiz ne de küçültmek için çalışırız.

Bu dünyada bir birimize yapacağımız en güzel iyiliklerden bir tanesi her şeyi olduğu gibi açık görebilecek halde yardımcı olmaktır. Artık o kişinin kendi kanaatına kalmıştır bundan sonrası kendi çalışması. Biz kimseye gel demeyiz, git de demeyiz. Yanlış anlaşılmasın bize öyle öğrettiler „oğlum bak gelene dur, gelene git denmez," yani birisi gelmişse ama iyi niyetle gelmişse edebi ile gelmişse zaten Hak yolu kapısından

içeriye edepsizler girmesin zaten giremez de. Onlara bu yol kapalıdır, edepsizlere yol kapalıdır. Kafası işlemez olabilir, muhabbeti az olabilir, ilmi olmamış olabilir, cahil olabilir, ama edepsiz olmaması lazımdır.

„Edeb ya Hu“ yazar eski dergahların kapısında, yani bu iyi niyettir. Işte bu şartlar içerisinde edebli olan gelsin hani kapı eşiği mevzu vardı, eşiğe basılmaz, kapı eşiğine basılmaz, bu eski tarikatlardan gelen eski dergahlardan kaynaklanan çok güzel bir adettir, neden çünkü dergah kapısı Hakk'ın kapısıdır, cami kapısının eşiğine de basılmaz o da Hakk'ın evidir, o derviş oraya baş koymuştur, biz bu kapıya baş koyduk der. Yani kellemizi feda ettik buraya başımızı koyduk eğdik der. Ne nefs bıraktık ne benlik bıraktık ne dünya saltanatı ne mal ne mülk ne mekan hiç bir şey bırakmadık ve baş koyduk bu yere hak yoluna der işte o eşikte dervişin başı vardır.

Diğer dervişler de o başa hürmet ederler, basmazlar onun için kapı eşiğinden atlanması lazımdır. Işte bir insan cahil olabilir kafası işlemez olabilir ama iyi niyetli olması gerekir. Kusuru olan dervişler varsa onlara git diyemezsiniz onları sohbetle eğitmek lazım git diyemezsiniz çünkü iyi veya eksi artı da olsa oraya yine de bir hizmeti vardır onun. Gelip gitmesi bir hizmet demektir bir muhabbet demektir, işte eksikliği sadece onlarda aramamak gerekir, eğiten kimse acaba onları gereği gibi eğitebildi mi onu da düşünmek gerekir, neden o halde kaldı evvela o soruyu kişi kendisine sorması lazımdır.

Eğiticide bir eksiklik bulamazsa o zaman eğitilende bunu araması lazım bu eğitimi neden almadı diye. Onun kapalı olduğu kapıları neresi ise müşahedesi nerede az ise o kapıyı açmak gerekir ki o eksikliğini tamamlasın. Bu bir eğitim işidir, yani pişmemek iki yöndendir ahçıda bilmeden pişirememiş olabilir, yemek de çok karttır hani kart bir hindi için „*Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz* „ deniyor. Bir derviş bir şeyhe bağlandı diye ömür boyu bağlı kalacak değil şeyhini değiştirebilir, bu hakkı da kimseye veremez alamaz da zaten az önce bahsettiğimiz budur, kula kul olmayalım yoldan faydalanamamayı analiz etmek lazımdur, bu durum kendinden

mi kaynaklanıyor, karşıdan mı kaynaklanıyor, kendisi alıyor da veren mi yok, istediği kadar alsın veren yoksa neyi alacaktır.

Olumsuz davranışı olana gerekirse ikaz edilir o kişi isterse ayrılır gider, iyi niyetli olan kimselere hiç bir zarar gelmez ne kadar incelse de kopmaz onlara yerlerine zarar gelmez kim ne yaparsa kendine yapar ayrılan zaten ayrılacaktır, ayrılsın gitsin ağırlık yapmasın hiç olmazsa kalanlar daha serbest kalsın az da kalsalar ama yek vücut olarak muhabbetli olarak kalsınlar.

Akşam bir misafirimiz vardı bu arkadaş neyzen bizim Ödemiş'ten eski bir arkadaşımız askerlik arkadaşımız bana diyor ki „Bir zamanlar o kadar çok meraklı idim ki talebe gelsinler de öğreteyim diye ama geliyor bir ders yapıyoruz, iki ders yapıyoruz, beş ders yapıyoruz soğuyup gidiyor bizim uğraşmamız da boşa gidiyor diyor. Sonradan kendi kendime şöyle bir program yaptım diyor, kim ders almaya gelirse kardeşim benim bu günlerde biraz işim var sen altı ay sonra gel bana ben o zaman rahatlayacağım dedim diyor, o kişi eğer gerçekten muhabbetli ise o altı ayı sabırsızlıkla bekliyor ve geliyor v eben o zaman ders vermeye çalışıyorum diyor. Ama geçici bir meraktan gelmişse bir daha gelmiyor diyor.

Biz de onu şöyle uyguluyoruz, öyle meraklı olan bir kaç defa gelen sohbetlere gelen kişiye el vermeden ufak ufak dersler veriyoruz istiğfar gibi selavat gibi tevhid gibi hadi şunları yap gibilerden eğer onlara samimiyetle devam ediyorsa ve kendisinde de bazı açılımlar oluyorsa ondan sonra deftere geçiriyoruz. Bakın aynı hadisedir, baştan hemen onu askeri hemen savaşa sokmazlar alırlar arka planda onu hazırlarlar savaşa girecek şekle getirirler işte o derviş işe başladıktan sonra eğer seçtiği gurup gerçekten Hakk yolcusu ise onu alır götürür bırakmaz. Bakın bizde bir düstur vardır, tutarsan tutulursun hadi bakalım ne demektir bu, şimdi şu ip gök yüzünden sarkıyor, veya bir halkaya bağlanmış burada bir ip duruyor, sen bu ipi tutarsan o ip seni tutar ama ip gelip de senin elini tutmaz.

Çünkü ipi senin tutman gereklidir, kendini kurtarman için ipi senin tutman gereklidir, nasıl dağcılar dağa tırmanırken ipe

veya yüksek bir yere ipe tutunarak çıkıyorlar, işte ipi tutan tutuluyor, ipi elinden kaydıran ipi tutmayan tutulmuyor. Ama bu suç ipte değildir, tutandadır, ama ip yukarıda sağlamsa tabi ki, ipi siz sımsıkı tuttunuz da ip yerinden çıkıverdi sırt üstü gittiniz yere o zaman ne olacak tutanda kabahat yoktur, o zaman o kişi ne yapacak başka bir ip arayacak kendine sağlam bir ip arayacak kendine.

Işte ihtiyatta tedbirde gereklilik vardır, ama acaba orasımıydı acaba burasımıydı diye çok çok tereddüt edilirse bu sefer de ömür geçiyor, bir yerlerde bir şeylerde faliyette bulunmak lazımdır. Oraya girdiniz ne alabildinizse aldınız baktınız ki kesildi artık ileriye gidemiyor, ondan sonra orada durmak artık yersiz olur. Kayıp olur.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azmi derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:

2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı
 hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve
 Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve
 şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:

----
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADÎS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)

16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:

55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):

94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.
153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:

1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has “Selâm” (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben’deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben’deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. “Tüm şiirlerim.”
18-131-Kur’ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl “hayalî Kamer’in hayal vâdîsi”
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi’de Bazı hakikatler: “İngilizce, İspanyolca”
2- 6. İslâm’da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:

7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (135-3)

